

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VII legislatura

Tercer període

Sèrie P - Número 23

Dijous, 7 d'octubre de 2004

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 30

Í N D E X

Necrologia

per l'exdiputat I. Sr. Josep Roig i Magrinyà (tram. 401-00008/07) (p. 3)

Proposició de llei

sobre el procés de descentralització a favor dels ens locals (presa en consideració)
(tram. 202-00016/07) (p. 5)

Proposició de llei

reguladora del permís de paternitat del personal de les administracions públiques catalanes
(presa en consideració) (tram. 202-00023/07) (p. 12)

Proposta de resolució

per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei per a regular
el permís de paternitat en els casos de naixement, adopció o acolliment (presa en consideració)
(tram. 270-00009/07) (p. 18)

Proposta de resolució

per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei d'addició
d'un nou apartat a l'article 205 del text refós de la Llei general de la Seguretat Social aprovat
pel Reial decret legislatiu 1/1994 (presa en consideració) (tram. 270-00006/07) (p. 25)

Interpellació

al Consell Executiu sobre les prioritats de l'acció de govern, especialment pel que fa a les resolucions
aprovades en el darrer debat de política general (tram. 300-00684/07) (p. 31)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política de turisme (tram. 300-00621/07) (p. 36)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política de turisme (tram. 300-00162/07) (p. 37)

Preguntes

al president de la Generalitat sobre les potencialitats de la futura regió de les Terres de Lleida
en el marc de la nova ordenació territorial de Catalunya (tram. 317-00061/07) (p. 43)

al president de la Generalitat sobre la situació política actual a Catalunya (tram. 317-00062/07) (p. 44)

al president de la Generalitat sobre la recepció de TV3 a les illes Balears (tram. 317-00063/07) (p. 45)

→

al president de la Generalitat sobre les previsions d'execució del projecte de quart cinturó de Barcelona (tram. 317-00064/07) (p. 46)

al president de la Generalitat sobre la seva valoració del debat de política general del 28, 29 i 30 de setembre de 2004 (tram. 317-00065/07) (p. 47)

al Consell Executiu sobre la presa en consideració del parer del municipi de Casserres (Berguedà) envers el traçat del desdoblament de la carretera C-16 (tram. 310-00080/07) (p. 49)

al Consell Executiu sobre el termini per a procedir a la construcció del nou palau de justícia a Terrassa (Vallès Occidental) (tram. 310-00081/07) (p. 50)

al Consell Executiu sobre els criteris que van permetre que el president de la Diputació tanqués els parlaments de l'acte del Dia d'Andalusia en lloc de la consellera de Benestar i Família, el 29 de febrer de 2004 (tram. 310-00084/07) (p. 51)

al Consell Executiu sobre la política de relació amb els altres territoris de llengua i història comunes (tram. 310-00087/07) (p. 52)

al Consell Executiu sobre si el conseller de Relacions Institucionals i Participació preveu prendre cap decisió personal amb relació al seu compromís electoral d'aturar les obres del túnel de Bracons, manifestat el 5 de novembre de 2003 (tram. 310-00097/07) (p. 53)

al Consell Executiu sobre les raons del vot negatiu dels consellers que pertanyen a Esquerra Republicana de Catalunya a la continuació de les obres del túnel de Bracons (tram. 310-00099/07) (p. 54)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política de transports (tram. 300-00653/07) (p. 55)

Interpellació

al Consell Executiu sobre els seus propòsits de capteniment pel que fa a les prioritats en matèria d'infraestructures (tram. 300-00048/07) (p. 61)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la inversió pública de la Generalitat i de l'Estat en matèria d'infraestructures (tram. 300-00623/07) (p. 62)

Interpellació

al Consell Executiu sobre l'atenció a la infància i a l'adolescència en situació de risc social (tram. 300-00310/07) (p. 70)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política d'infraestructures (tram. 302-00052/07) (p. 74)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre educació (tram. 302-00053/07) (p. 79)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el personal del sistema sanitari (tram. 302-00054/07) (p. 83)

NOTA

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

SESSIÓ NÚM. 30

La sessió s'obre a les deu del matí i quatre minuts. Precedeix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i el lletrat Sr. Pau i Vall.

Al banc del Govern seuen el conseller en cap, el conseller de Relacions Institucionals i Participació, els consellers de Política Territorial i Obres Públiques, de Justícia, i de Comerç, Turisme i Consum.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Necrologia per l'exdiputat I. Sr. Josep Roig i Magrinyà (tram. 401-00008/07). Junta de Portaveus. Intervenció.

2. Proposició de llei sobre el procés de descentralització a favor dels ens locals (tram. 202-00016/07). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació de la presa en consideració.

3. Proposició de llei reguladora del permís de paternitat del personal de les administracions públiques catalanes (tram. 202-00023/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació de la presa en consideració.

4. Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei per a regular el permís de paternitat en els casos de naixement, adopció o acolliment (tram. 270-00009/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació de la presa en consideració.

5. Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei d'addició d'un nou apartat a l'article 205 del text refós de la Llei general de la Seguretat Social aprovat pel Reial decret legislatiu 1/1994 (tram. 270-00006/07). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació de la presa en consideració.

6. Interpellació al Consell Executiu sobre les prioritats de l'acció de govern, especialment pel que fa a les resolucions aprovades en el darrer debat de política general (tram. 300-00684/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació pel procediment d'urgència.

7. Interpellació al Consell Executiu sobre la política de turisme (tram. 300-00621/07). Sr. Josep Micaló i Aliu, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

8. Interpellació al Consell Executiu sobre la política de turisme (tram. 300-00162/07). Sr. Pere Vigo i Sallent, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

9. Interpellació al Consell Executiu sobre els seus propòsits de capteniment pel que fa a les prioritats en matèria d'infraestructures (tram. 300-00048/07). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

10. Interpellació al Consell Executiu sobre la inversió pública de la Generalitat i de l'Estat en matèria d'infraestructures (tram. 300-00623/07). Sr. Josep Rull i Andreu, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

11. Interpellació al Consell Executiu sobre l'atenció a la infància i a l'adolescència en situació de risc social (tram. 300-00310/07). Sra. Carme Capdevila i Palau, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

12. Interpellació al Consell Executiu sobre la política de transports (tram. 300-00653/07). Sra. M. Dolors Montserrat i Culleré, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

13. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política d'infraestructures (tram. 302-00052/07). Sr. Josep Llobet Navarro, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

14. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre educació (tram. 302-00053/07). Sra. Irene Rigau i Oliver, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

15. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el personal del sistema sanitari (tram. 302-00054/07). Sr. Francesc Sancho i Serena, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

16. Preguntes amb resposta oral.

El president

Comença la sessió.

La llista de preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple és inclosa dins el dossier de la sessió. D'acord amb l'article 133.3 del Reglament, seran substanciades aquesta tarda a les quatre.

Alteració de l'ordre del dia

Aquesta presidència, d'acord amb l'article 62.4 del Reglament, proposa l'assentiment de la cambra a una sol·licitud de modificació de l'ordre del dia que ha estat presentada pel conseller de Relacions Institucionals i Participació, en el sentit que el debat del punt número 12 de l'ordre del dia, que és la interpellació al Consell Executiu sobre la política de transports, es faci a continuació del punt vuitè de l'ordre de l'ordre del dia.

Podem aprovar per assentiment aquesta modificació? (Pausa.)

Doncs, queda modificat en aquest sentit l'ordre del dia.

Necrologia per l'exdiputat I. Sr. Josep Roig i Magrinyà (tram. 401-00008/07)

El primer punt de l'ordre del dia és la necrologia per l'exdiputat il·lustre senyor..., honorable senyor Josep Roig i Magrinyà. Té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Castells.

El Sr. Castells i Guasch

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, familiars de Josep Roig Magrinyà, vull agrair la confiança que m'ha fet aquesta cambra en atorgar-me la responsabilitat de fer aquest memorial necrològic de l'honorable Josep Roig i Magrinyà, conseller d'Agricultura de la Generalitat restaurada i que formà part del Govern del president Tarradellas. Els meus mèrits no són altres que els d'haver nascut a la mateixa ciutat; això sí, amb trenta anys de diferència, fet que no fou obstacle per haver-nos tractat i fer-ne coneixement mutu.

L'honorable Josep Roig Magrinyà va néixer el 1917 a Valls, la capital de l'Alt Camp, de família pagesa al mateix temps que republicana i catalanista. Cursà estudis al col·legi dels Germans Sant Gabriel de Valls, coneguts també pels «Gabrielistes».

Es pot dir que la proclamació de la República coincidí amb la seva pràcticament estrenada adolescència, coincidint de ben segur la seva esperança de fer-se un adult de profit amb l'esperança d'un país que encetava el nou període republicà. Fou segurament per aquest motiu que ingressà a les Joventuts d'Esquerra Republicana.

Per defensar aquesta esperança, als vint anys, i un començada la Guerra Civil, s'incorporà a l'exèrcit de la República, de què fou tinent d'infanteria el 1939. Hagué d'agafar, com gran nombre dels catalans, el camí de l'exili. Com explica el molt honorable Heribert Barrera en l'acte de comiat celebrat al Centre Borja de Sant Cugat el 21 d'abril passat, Josep Roig les va veure de tots colors en el seu exili a França: fam i fred, vexacions, fets de guerra, actes de resistència... I afegia: «En la joventut s'aguanta tot. En canvi, el seu pare, que no va gaudir de la mateixa sort, es va quedar a Catalunya i va morir de tuberculosi a la presó franquista de València.»

Aquest exili a França durà fins al 1948. En total, hauran estat nou anys del llarg exili, abans de retornar a Catalunya i a la seva ciutat natal de Valls. A Valls, treballà al camp, al mateix temps que s'incorporà ben aviat en tasques directives a la Cooperativa de Valls, on, pels seus estudis de comerç, per la seva empena i capacitat de treball, començà junt amb altres membres de la junta a desplegar un seguit d'iniciatives i a intervenir en la creació de moltes cooperatives en pobles propers a Valls, com Puigpelat, Fontscaldes, Rodonyà, Salomó, entre d'altres. També la seva activitat es va estendre cap a la creació de les caixes rurals per a tot el Camp de Tarragona, i a les cooperatives de crèdit, amb la finalitat de tenir més recursos per a l'agricultura en uns moments que la maquinària agrícola, com el tractor, feia la seva irrupció de forma majoritària en el món agrari.

Crearen, en definitiva, una forta organització al camp, que els va permetre donar un bon impuls a les exportacions de fruits secs, sobretot l'avellana. Aquest impuls el portà a presidir primerament la Cooperativa de Valls i posteriorment la Cooperativa de Reus. El seu pragmatisme el portà també a participar, tot i ser una creació del sindicalisme vertical, en les cambres agràries, per defensar, en la mesura que això era possible, tant els interessos del camp com els dels pagesos.

Però tota aquesta activitat no el va dispensar de continuar treballant la terra, i molts recordem haver-lo vist en dies festius anar cap al tros, ja que les feines del camp no esperen i les ensulfatades toquen quan toquen, i les avellanes, si no es recullen a temps, un aiguat de tardor les pot arrossegar torrent avall i malmetre en unes hores el treball de molts dies.

Si aquesta fou la vida que li recordem la major part dels vallencs, és a dir, la de la seva activitat en el món agrari fins a final dels anys setanta, és perquè, de l'altra activitat que va portar a terme, no en podia fer difusió obertament. Però em consta per alguns testimonis, entre ells

el del senyor Heribert Barrera, que durant els anys del franquisme Josep Roig es va mantenir fidel als seus ideals de joventut participant en l'activitat clandestina d'Esquerra Republicana de Catalunya, i no va perdre el contacte amb el president de la Generalitat a l'exili, Josep Tarradellas.

Per això, quan tornà el president Tarradellas de l'exili, l'any 1977, i es constitueix la Generalitat provisional, va nomenar Josep Roig membre d'aquest Govern provisional com a conseller d'Agricultura, ja que, com hem pogut veure, era un profund coneixedor de primera mà de tota la problemàtica del camp català, tant en el seu vessant productiu com també en els seus aspectes econòmics i socials. La seva representació en aquest Govern no era només en funció de la Conselleria que representava, sinó que ho fou també en representació d'Esquerra Republicana, que es considerarà ben representada a través d'ell. Cal recordar que aquest Govern provisional estava format per totes les forces polítiques amb representació parlamentària al Congrés de Diputats de Madrid.

Durant aquesta etapa de conseller, i tal com va fer avinent l'illustre exdiputat d'aquesta cambra senyor Pere Parera, constituí el Consell Assessor amb la participació dels sindicats pagesos i altres representants del món agrari. El seu record, el del diputat, és el d'una persona oberta a totes les iniciatives que es feien paleses en el nou marc democràtic que de mica en mica s'anava dibuixant.

Aquests dos anys i escaig que va ser conseller van significar per a Josep Roig la major satisfacció de la seva vida, després de totes les penalitats d'exili, d'una joventut de les que marquen tota una vida i una activitat professional que ara podria exercir des del lloc de més responsabilitat del país. Fou per a ell un gran honor poder formar part d'aquest Govern, però encara ho fou més poder-ho fer al costat del president Tarradellas, per qui sentia una gran fidelitat i admiració. Aquesta felicitat coincidència fou encara un motiu per sentir-se més orgullós de poder, en definitiva, servir el país i la seva gent, i fer-ho en una activitat en què se sentia plenament preparat per portar-la a terme. Aquesta satisfacció, però, no comportà cap mena de vanitat per la seva part, ja que Josep Roig va ser un home senzill i modest.

En les primeres eleccions al Parlament de Catalunya del 1980, Josep Roig, per la seva condició de persona molt coneguda, encapçalà la candidatura a la circumscripció de Tarragona, encapçalà la llista d'Esquerra Republicana en aquesta circumscripció, i va obtenir l'acta de diputat al Parlament de Catalunya. Dins la seva activitat parlamentària participà, entre altres tasques, en la Ponència que va elaborar la primera Llei de cooperatives. Les circumstàncies de la vida, però, van fer que l'any 1982 marxés a viure a l'Argentina. Fou una llàstima, ja que segurament encara hauria pogut fer aportacions interessants en aquesta cambra i en altres càrrecs de responsabilitat.

Aquests últims anys, la seva activitat s'havia centrat principalment en la seva col·laboració al diari *La Vanguardia*, on escrivia amb regularitat sobre temes agraris i comptava amb un bon nombre de lectors dins el món agrari, i va conservar la lucidesa i l'activitat in-

tel·lectual, tot i els seus vuitanta-sis anys, fins als darrers dies. També es trobà acollit políticament dins de Convergència, on milità aquests últims anys, on segurament es va sentir útil al costat dels anteriors consellers d'Agricultura. Els que fa més anys que sou en aquesta cambra segurament el recordeu assegut en alguna tribuna d'aquest hemicicle, seguint amb atenció els debats que eren del seu interès.

El molt honorable expresident del Parlament Heribert Barrera glossava així la persona de l'honorable conseller Josep Roig Magrinyà: «Si alguna cosa el caracteritzava específicament, va ser la lleialtat. Va ser lleial amb Catalunya i amb tots els que legítimament la representaven, és a dir, el president Tarradellas i el president Pujol. Lleial als seus companys i amics, lleial a l'ideal amb què s'havia format de jove.» I continuava: «La vida de Josep Roig ha estat en certa manera paradigmàtica de la de molts catalans de la seva generació. En els millors anys de la seva vida hagué de suportar proves molt dures: els combats a la guerra, el camp de concentració i els llargs anys de l'exili a França, la discriminació en tornar a la pàtria. Massa jove, abans del juliol del 36, per haver pogut tenir cap paper en la vida pública, era ja massa gran a la mort de Franco per poder participar-hi gaire temps. En un país normal i en circumstàncies normals, hauria pogut donar tota la mesura del seu talent, i probablement Josep Roig hauria arribat més lluny del que va arribar. Però així i tot, malgrat totes les dificultats, en tot allò que de debò compta, jo crec que Josep Roig va reeixir plenament en la seva vida, va servir el seu país en la guerra i en la pau, des dels llocs destacats i sempre amb eficàcia, va treballar en activitats que li plaïen, va saber fer molt bons amics i assolí la consideració i el respecte de tothom.»

Recordant, doncs, la persona del que fou membre d'aquesta cambra, recordem també totes aquelles persones que van patir les mateixes vicissituds i que han restat, segurament, i seguiran en l'anonimat. Com a vallenc, doncs, sento l'orgull d'haver tingut un conciutadà com en Josep Roig. Espero que les senyores i senyors diputats d'aquesta cambra sentin el mateix orgull d'haver tingut de company d'hemicicle el diputat que avui recordem.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Els convido a guardar un minut de silenci.

(La cambra serva un minut de silenci.)

Moltes gràcies.

Proposició de llei sobre el procés de descentralització a favor dels ens locals (presa en consideració) (tram. 202-00016/07)

El segon punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de llei sobre el procés de descentralització a favor dels ens locals. Per presentar-la té la paraula, pel Grup Popular, l'illustre diputat senyor Daniel Sirera.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la setmana passada, el president de la Generalitat de Catalunya reconeixia des d'aquesta mateixa tribuna que mai s'hauria cregut el procés descentralitzador portat a terme pel Govern del Partit Popular, si no hagués estat perquè el vicepresident econòmic del Govern d'Espanya, el socialista Pedro Solbes, l'hagués convençut que aquest procés descentralitzador havia estat certament extraordinari.

En els darrers vuit anys, s'ha avançat, i molt, en el procés descentralitzador de l'Estat cap a les autonomies, i en aquest temps Catalunya ha guanyat, senyores i senyors diputats, autonomia política i capacitat financera. No es preocupin, perquè tampoc faré aquí o aprofitaré aquesta intervenció per fer-ne un relat i una relació exhaustiva. Però vostès saben perfectament que en aquests anys, per exemple, s'ha transferit l'Inem, els ports, el trànsit... S'ha reformat, per exemple, l'Administració perifèrica de l'Estat, fet que va suposar la desaparició dels governadors civils; una herència, com saben, del franquisme, que, per cert, els socialistes no van ser capaços d'eliminar en catorze anys del seu anterior Govern.

És a dir, mentre els successius governs d'Espanya han treballat fins ara –i toco fusta– per avançar en el procés descentralitzador a favor de les comunitats autònomes, els vint-i-tres anys de govern de Convergència i Unió han significat un fre a les aspiracions de més autogovern dels nostres ajuntaments.

Que quedi clar, senyores i senyors diputats, que no critico la reivindicació de més competències per a Catalunya, ni tampoc la necessitat d'enfortir la Generalitat de Catalunya un cop el nostre país va recuperar el seu autogovern. El que critico és que l'Administració local ha vist pràcticament inalterada i congelada la seva configuració legal en el seu àmbit de competències i limitada la seva capacitat financera al llarg de les darreres dues dècades.

Avui, els ajuntaments administren recursos que suposen la tercera part dels que gestiona la Generalitat de Catalunya. La Generalitat de Catalunya és Estat, de la mateixa manera que els municipis, consells comarcals i províncies són també Generalitat i, per tant, ens territorials de l'Estat. Per aquesta raó, senyores i senyors diputats, qualsevol plantejament que intenti situar les entitats locals en un nivell de subordinació jeràrquica amb relació a altres administracions, xoca frontalment amb la Constitució que reconeix inequívocament la seva pròpia autonomia.

Més enllà d'aquesta consideració i del debat sobre el nou model territorial de Catalunya, no podem parlar de debò d'aprofundiment en el nostre autogovern sense tenir la ferma voluntat de reforçar el paper de les entitats locals. Com saben, aquestes són les administracions més properes als ciutadans i a les quals ens adreçem en primer terme quan tenim algun problema. Si volem millorar la nostra democràcia, hem de començar per reforçar la democràcia i l'autonomia local. La Ge-

neralitat de Catalunya ha d'iniciar, al més aviat possible, avui mateix, el procés descentralitzador que faci compatible la cooperació de totes les administracions amb l'eficàcia, amb la gestió de les seves competències.

Per aconseguir aquest objectiu, crec que compartit per tots els membres de la cambra, no cal esperar ni el nou Estatut, ni el nou model territorial. Aquesta Llei que avui presenta el Partit Popular de Catalunya no és més que un instrument al servei dels nostres ajuntaments, i que és absolutament vàlid amb l'Estatut actual o amb l'Estatut que neixi, si és que neix, de la Ponència que està treballant en aquests moments en el Parlament de Catalunya.

Ja no tenim, senyores i senyors diputats, cap mena d'excusa. Aquesta proposta que avui sotmetem a la consideració de la cambra ve a concretar una antiga, antiquíssima aspiració del municipalisme català, una antiga aspiració del Partit Popular de Catalunya, una antiga aspiració, per què no reconèixer-ho?, d'Iniciativa per Catalunya Verds, una antiga aspiració del Partit socialista, i molt especialment, senyores i senyors diputats, una antiga aspiració del president del PSC i ara president de la Generalitat, Pasqual Maragall, que ha passat els darrers quatre anys a l'ombra, reclamant el que avui, si el seu Grup Parlamentari vol, podrem aprovar.

Senyores i senyors diputats, aquest Parlament no pot donar l'esquena als ajuntaments catalans. Ningú no entendria que avui els socialistes catalans, els molts socialistes catalans, diputats que també són regidors i alcaldes, donessin l'esquena al municipalisme català. Ningú no entendria que avui els grups d'aquesta cambra votessin en contra de la presa en consideració d'una llei que preveu la transferència, la delegació o l'encàrrec de la gestió d'activitats i serveis que, com ara el consum, l'esport, el lleure, l'ensenyament, el foment de l'ocupació, la joventut, el medi ambient, la promoció de la dona, l'ordenació del territori, l'urbanisme, el patrimoni historicoartístic, la protecció civil, els serveis d'assistència sanitària, els serveis socials, els transports, el turisme o l'habitatge corresponen, ara per ara, a la Generalitat de Catalunya.

Aquesta Llei, han tingut oportunitat de veure-ho, també preveu la creació d'un fons local de transferències que garanteixi els mitjans financers necessaris per a la millor gestió de les competències que aquesta Llei atribueix als ens locals. Més poder, senyores i senyors diputats, i més diners és, en definitiva, el que el Grup Popular planteja en aquesta Llei que sotmet a la consideració dels il·lustres diputats i diputades.

Acabo, senyor president, amb un agraïment i amb un prec: agraïment a la Federació de Municipis de Catalunya i també a l'Associació Catalana de Municipis pel seu suport i per la seva imprescindible col·laboració en la definició d'aquesta Llei que el Grup Popular sotmet a la consideració de la cambra.

I un prec també, si m'ho permeten, a la resta de grups parlamentaris, especialment a aquells grups que donen suport al Govern: jo els demano, si us plau, que no utilitzin com a excusa, si és que han de votar-hi en contra, que aquesta Llei està mal redactada, com fan gairebé sempre que han de rebutjar una iniciativa de l'oposició.

Jo els demano, si us plau, que no s'escudin que hi falta una coma o un accent. Jo els demano, si us plau, que no busquin excuses barates. Aquesta, com saben, és una presa en consideració, per tant, una vegada aprovada, tots els grups parlamentaris tindran l'oportunitat de fer-hi esmenes i, per tant, de millorar-la i adaptar-la als seus plantejaments polítics.

Aquesta, senyores i senyors diputats, és una bona llei i vostès ho saben. No diguin, si us plau, que no, simplement i planerament perquè la presenta el Partit Popular de Catalunya. No desaprofitem aquesta oportunitat d'aconseguir allò que els ajuntaments catalans fa més de vint-i-tres anys que reclamen.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Sirera. En nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'honorable senyor Josep Maria Pelegrí.

El Sr. Pelegrí i Aixut

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, he de confessar que m'ha sorprès la intervenció de l'il·lustre diputat del Partit Popular, perquè veladament he interpretat –potser la meua susceptibilitat està molt a flor de pell– una velada crítica contra la gestió, en aquest sentit municipal, de transferències al món local del Govern de Convergència i Unió en aquests vint-i-tres anys. Crítica que estem acostumats que en aquesta cambra, doncs, pugui ser normal que es vagin fent aquestes consideracions amb relació a l'etapa de Govern de Convergència i Unió, però que, en el fons i al final ningú vol debatre. Per tant, té por, tothom, a debatre una gestió concreta sobre aquests anys.

Li seré molt franc, senyor Sirera. Miri, nosaltres no donarem suport a aquesta iniciativa parlamentària del seu Grup parlamentari, per tres raons –per tres raons–, no, no... Si li confesso realment la meua sinceritat, no és per cap coma ni per cap lletra que estigui mal posada, no. Hi ha tres raons de fons que entenem que justifiquen el vot contrari de Convergència i Unió a aquesta Proposició que fan vostès.

La primera: per la, des del meu punt de vista, extemporeïtat de la proposta. Vostès saben que en el Parlament de Catalunya s'està debatent una ponència específica: el nou Estatut, el contingut del nou Estatut. Aquest nou Estatut ens ha de donar un nou marc de relació al nostre país, a Catalunya. I crec que dins d'aquest nou marc de relació s'ha de contemplar, de manera inequívoca, de manera clara, de manera diàfana, quina ha de ser la relació de la Generalitat de Catalunya amb el món local, i, per tant, també, les possibles transferències de competències i l'arbitri d'aquests mecanismes de transferència o delegació de gestió o d'encomanar la gestió des de la Generalitat de Catalunya cap al món local.

Segona raó, dins d'aquest primer gran bloc d'extemporeïtat de la Proposició: també vostè sap que damunt de la taula, un aspecte crucial per al nostre país, amb una gran distorsió del que és el debat purament i simplement plantejat, que és l'organització territorial del nostre país.

Si ara hi ha damunt de la taula plantejat si hi ha d'haver comarques o hi ha d'haver vegueries i no sabem encara quin paper tindran les comarques i quin paper tindran les vegueries... (*Veus de fons.*) No, no ho sabem, no perquè nosaltres no ho tinguem clar, jo ho tinc molt clar i nosaltres ho tenim molt clar, i Convergència i Unió ho té molt clar què ha de ser el municipi, què ha de ser la comarca i com ha de ser si hi ha un altre ens territorial superior, no?, però hi ha gent que no ho té clar. Jo crec que hi ha un debat polític obert, i, per tant, plantejar ara una iniciativa legislativa que faci i obligui transferències al món local, crec que, hi insisteixo, és extemporani. Com seran les comarques? No ho sabem. Ningú ho ha explicat. Com seran les vegueries?, quines competències tindran? Per què hem de forçar ara una transferència al món local si això resulta que després ho podran fer les comarques o les vegueries, no? I les diputacions?, quantes n'hi haurà?, com quedaran?, quin paper tindran? Tot això està en l'aire, senyor Sirera! No podem plantejar una proposició com aquesta, d'aquestes característiques que vostè planteja, quan la base encara no està fixada.

I després hi ha un altre aspecte també, que aquí sí que seré o intentaré ser-ho, no sé si em sortirà, no...?, és el sistema de finançament, el finançament dels municipis.

Miri, quan el Partit Popular i el Partit Socialista Obrer Espanyol han volgut, han ofegat els ajuntaments, i especialment els de Catalunya. Quan el Partit Popular ha tingut majoria absoluta i quan el Partit Socialista Obrer Espanyol ha tingut majoria absoluta, han ofegat els ajuntaments de Catalunya, i no hi ha hagut una voluntat real de l'Estat de donar un finançament just als municipis. Ara no pot ser..., a mi em fa gràcia llegir, amb tot el respecte li ho dic, textualment, diu: «Es pot constatar...» No, no sé quina..., diu: «S'ha culminat el procés de descentralització política i administrativa.» Gran afirmació. I després diu: «El procés de descentralització no té parangó a Europa.»

Que no té parangó a Europa el procés de descentralització de l'Estat espanyol cap a les comunitats autònomes i cap als ajuntaments? Escolti'm, vagi a Alemanya, vagi a Bèlgica, vagi a qualsevol país centreeuropeu i veurà vostè si té parangó! És que quedem en ridícul, senyor Sirera! Hem quedat en ridícul en segons quins aspectes! Hem quedat en ridícul! Per tant, també és una de les altres raons per les quals no podem donar suport a aquesta acció legislativa.

Segon, també, des del punt de vista del contingut de la proposta, des d'aquest punt de vista, l'exposició de motius, ja li ho acabo de dir, no?, jo crec que a l'Estat espanyol no s'ha fet un procés de descentralització com s'havia de fer, ni és parangó enlloc, ni és exemple de res. El nou Govern és conscient, i és constatat, que hi ha unes transferències pendents de fer de l'Estat cap a la Generalitat de Catalunya, i, a partir d'aquí, veurem si les poden fer cap al món local. I no he entrat encara a dir i a dibuixar, que ho faré després, la realitat del món local, si el temps m'ho permet, per veure si també poden assumir competències o no.

Però, escolti'm, si hi ha vuitanta transferències pendents que no es volen fer i que no es fan! Bé. Doncs, on és el parangó de l'exemple que Espanya és un país

modèlic en la transferència de competències? No existeix això. Jo crec, hi insisteixo, que no es té en compte, en aquesta nova Proposició que vostès fan, l'organització territorial. No la tenen en compte. Per tant, si no sabem com seran els ajuntaments, quants en quedaran... Hi ha municipis que estan preocupats per saber si desapareixeran o no desapareixeran! I aquí ningú ha dit res sobre això, i, per tant, jo crec que hem de tenir-ho en compte, no?

Què passa amb els recursos? Si tanta bona fe han tingut vostès i tanta generositat han tingut vostès amb els ajuntaments, què passa amb la compensació de l'IAE? El senyor Lluís Miquel Pérez en podrà parlar després, dels ajuntaments, que encara no han tingut les compensacions de l'IAE que havien de tenir.

Escolti'm, això afecta, i molt, les competències municipals. Busquin, vostès, els alcaldes d'aquí i ho sabran... (*Veus de fons.*) No, no em digui que és competència d'aquí, perquè des d'aquí hem fet tot el que hem pogut, però, si no hi ha diners, ens ha ofegat això, i ens ha ofegat els ajuntaments, no la Generalitat de Catalunya –ja ho voldrien fer, això–; però, en tot cas, hi ha un ofec que depèn de l'Estat, perquè qui ha de posar els diners damunt de la taula, que té un deute històric per fer-ho, és l'Estat. I no és això, no?

Miri, li obro un debat ara, o li voldria obrir un debat. Hem parlat molt i estem parlant del dèficit sanitari. Algun dia haurem de parlar del dèficit municipal d'aquest país, i de qui és el responsable, i de com es fa front a aquest dèficit municipal d'aquest país. Algun dia haurem de començar a obrir aquest debat, i algú hi ha responsable en això. Per què hi ha els diners que hi ha, i s'han fet les transferències que s'han fet i s'han fet les lleis que s'han fet per al finançament municipal. Per tant, algun dia haurem d'obrir el debat. Hi ha un debat sanitari que s'ha obert, i que ara està obert i que s'ha de resoldre. Però també m'agradaria començar a plantejar quan parlarem del dèficit municipal que hi ha en aquest país, i qui és el responsable, durant tots aquests anys, del dèficit municipal que hi ha en aquest país. I, a partir d'aquí, podrem parlar de transferències municipals, les que vulgui.

I hi ha una última raó que també m'agradaria fer. Catalunya és un país molt divers –molt divers. Cabó, que és un municipi de Catalunya, quines competències pot assumir si no té finançament, no té recursos, no en té cap? No farem una transferència de recursos i de competències en un municipi que, potser, la gestió d'aquell servei pot ser mancomunada. I, per tant, jo crec que les coses s'han de plantejar amb racionalitat, s'han de plantejar amb temps, s'han de plantejar des d'un punt de vista no només estrictament del traspàs de competències, com vostès han volgut fer veure. Si vostès no creuen en el traspàs de competències, perquè no ho han fet de l'Estat a la Generalitat, com ens hem de creure que vostès també volen fer-ho des de la Generalitat de Catalunya als ens locals? Per tant, si no hi han cregut durant tot el temps que han estat, vostès, responsables de govern fent això, per què ens hem de creure ara que podrien fer-ho?

Està bé la iniciativa? Està bé, potser, en el seu temps! I era una cosa que els ajudava a vostès a contemplar i

a seguir mantenint un esperit, doncs, de govern, de voler demostrar el que realment no han fet vostès, però, si en el fons no pot ser això, perquè hi ha una sèrie de dificultats especialment sensibles, especialment greus que ho fan difícil de fer... Per tant, jo entenc que no podem donar suport a aquest món local.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

I després també hem de tenir en compte... Jo no ho he llegit, però, potser, se m'ha escapat, no?, que és tot el tema del..., en parlariem molt llargament també, del principi de subsidiarietat, del principi d'autonomia local, de quina és la relació que han de tenir els municipis entre si, de com volen, des de la seva sobirania, exercir les seves competències, si les volen delegar en mancomunitats, si les volen delegar en consells comarcals, què passarà amb les vegueries, quines competències tindran, etcètera. I, d'això, ja n'he parlat abans.

Per tant, primera raó, jo crec que és l'extemporaneïtat de la Proposició de llei. Crec que ara no toca parlar de transferències als ens locals quan tenim damunt la taula temes especialment rellevants per al nostre país, com és el nou Estatut, com és l'organització territorial, com és el sistema de finançament que volem per a Catalunya, que també ajudaria el món local a ser millor i a tenir majors recursos.

Dos. Entenem que el contingut de la proposta, doncs, no té en compte una sèrie d'aspectes, que entenem que s'haurien de tenir en compte.

I, tres, perquè la realitat avui dels municipis de Catalunya és molt diversa, és molt diferent, és, jo crec, doncs, molt..., amb una història molt llarga. Dos exemples, li poso: diversitat de municipis? PP igual que PSOE: *café para todos*. No pot ser *café para todos*. Finançament insuficient? PP igual a PSOE: *café para todos*. No pot ser el *café para todos*. Hem de trencar, jo crec, aquesta dinàmica del *café* per a tothom.

Per tant, insisteixo, crec que nosaltres, des de Convergència i Unió, reclamem un tracte digne per part de l'Estat. Però ara si anem a veure quan hi va haver les resolucions de l'últim debat de política general, del tripartit, dels partits que donen suport al tripartit, van fer una resolució sobre el món local, i un tracte més digne i més just, però ningú va fer cap referència que l'Estat (*l'orador pica amb el puny a la tribuna*) havia de passar més diners al món local català; ningú va fer referència a això.

Per tant, jo crec que aquí ens hem d'oblidar de, potser, mirar-nos tots, anar a buscar qui realment és el responsable d'això i, a partir d'aquí, intentar tenir més diners per a això.

Tracte digne per part de l'Estat als ajuntaments de Catalunya, que no l'han tingut fins ara. Reconeixement de la seva realitat i la diversitat de Catalunya. Catalunya és molt diversa, hi ha molts municipis de moltes diferents maneres, i s'ha de tenir en compte això. I, després, insisteixo i demano un finançament just, un finançament digne per al nostre món municipal.

Hi insisteixo. Algun dia aquesta cambra, il·lustres diputades i diputats, haurà d'obrir el debat sobre el dèficit municipal que hi ha, sobre el finançament municipal

que hi ha i sobre què hem de fer en el futur per intentar que això ho puguem resoldre entre tots plegats.

Per aquests motius, senyor Sirera, doncs, votariem en contra de la seva iniciativa parlamentària.

Gràcies, senyor president. Gràcies...

El president

Gràcies, senyor diputat. Per al Grup Parlamentari dels Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre senyor Miquel Pérez.

El Sr. Pérez i Segura

Gràcies, senyor president, senyories. Senyor Sirera, permeti'm que expressi davant la cambra una perplexitat que anava en augment en la mesura que anàvem escoltant les molt il·lustrades paraules del portaveu de Convergència i Unió. I és una mena de competència que s'ha establert en el debat que ara és el moment d'arreglar-ho tot.

I sí que és cert que la Proposició de llei que presenta el Partit Popular és un intent de sistematització del que hauria de ser, o de centralització de les competències i la provisió de recursos. Lloable. Però també és cert que tot aquest posicionament que feia l'antic conseller de Governació el podria haver posat en pràctica en el moment, el dilatat moment en el qual tenia la potestat per poder-ho fer.

Perquè aquí el que pot quedar com a conclusió, si s'escolten d'una manera lleugera les interpretacions, és que tot s'ha d'arreglar ara, abans no havíem tingut temps i la culpa és de Madrid, d'algú de Madrid. Ja sigui allò ben compensadet, el PP o el PSOE.

Doncs, bé, la responsabilitats i les capacitats de governar són per utilitzar-les. I utilitzar-les en cada moment. I per això hi ha una cosa en què sí que estic d'acord amb vostè: i és l'extemporaneïtat. A veure, no... ja li ho he dit: la bondat intrínseca de la norma que vostès presenten. Però crec que el moment per poder exhibir aquesta sensibilitat a vostès els ha passat; els ha passat perquè quan ho han pogut fer han actuat en sentit contrari.

Han actuat en el sentit d'endossar una responsabilitat de la segona descentralització a les comunitats autònomes, com una mena de «ja us ho fareu vosaltres, que no vinguin els ajuntaments a demanar aquest impuls al ministeri corresponent». Però no hi ha hagut mai una iniciativa política, o no hi va ser per part del Govern del Partit Popular, de convocar en una comissió sectorial, en una conferència de consellers de Governació, per tal d'iniciar políticament aquest procés. Per tant, tot quedava en allò de dir: «Escolti, això no em toca a mi; vagi a trucar a la porta del conseller de torn.» Això és així.

I en allò que sí que podia fer, com a derivada de la transferència de competències, de la descentralització, que era una millora del finançament en allò hi va actuar. En la qüestió de diners sí que es va actuar. I es va actuar molt clarament, en dos sentits. En un, limitant els recursos, limitant-los, per dues vies. Per la via que ara ens trobem: que l'aplicació literal de la Llei de reforma de la Llei d'hisendes locals dona un creixement negatiu de

les transferències a municipis, l'aplicació literal, si s'hagués fet. I, per l'altre, amb una limitació objectiva dels recursos provinents de la col·laboració de l'activitat econòmica amb la marxa de les ciutats, ja que se n'aprofita, a través de l'IAE. Amb una mena d'argument neoliberal que la supressió de l'IAE voldrà dir increment de la contractació de treballadors; cosa que... vull dir, no es creu ningú que se li pugui explicar amb un mínim de rigor.

Però és que, per altra banda, l'actuació en aquesta matèria de l'anterior Govern va ser de minimitzar al màxim la capacitat d'invertir dels ajuntaments, amb una clara aposta per l'externalització dels serveis cap als privats. Aquesta és la conclusió de la gestió del Partit Popular durant vuit anys en matèria de règim local.

Bé. Extemporaneïtat perquè, com vostès saben ben bé, l'acord que ha conformat el Govern, el Govern de la Generalitat, té molt clar, i a més, s'hi esplaia, quina ha de ser l'actuació del Govern en matèria de col·laboració lleial i de transferència de competències als ens locals. S'hi esplaia molt.

Però no només s'hi esplaia, sinó que si fem una visió ràpida als bancs del Govern veurem que en matèria sanitària s'està parlant de pactes de ciutat, que signifiquen cogestions efectives de tots els trams de la sanitat. Fins i tot del tram de la salut pública, prèvia a la prevenció. En el camp de l'educació, ja ho saben vostès, també, tots els projectes que hi ha; en el camp de l'habitatge, en el camp de la indústria.

Bé, el Govern, els partits i grups que donem suport al Govern creiem que ha de ser una altra la metodologia. I aquesta metodologia està explícitament continguda en la Resolució que tot just fa una setmana vàrem aprovar aquí, que és l'elaboració d'un programa d'actuació en el qual es concreti el procés i el calendari per fer efectives aquestes transferències; l'establiment d'un marc financer que les suporti; el foment d'un marc jurídic i de suport econòmic per a l'actuació concertada entre les dues administracions i, fins i tot, tindre cura d'aquelles circumstàncies que trenquen l'uniformisme –que tant ens preocupen a tots–, com són els municipis amb característiques especials i, molt concretament, els petits municipis.

Aquí hi cap tot. Aquí hi cap tot el que la Proposició de llei vostès diuen que vostès presenten, també vol assolir. Aleshores, jo els convido, crec que estic legitimat per poder-los convidar, que s'afegeixin a aquest procés. Un procés en el qual s'haurà de treballar, tinguem-ho en compte, sense cap tipus, doncs, de voluntat de retardar les coses, però ha de tenir en compte el nou marc estatutari, i, molt concretament, el nou marc legislatiu en relació amb l'ordenació territorial. Perquè, si no, podríem agafar una peça, muntar-la de nou, sense tenir en compte quines són les funcions de les regions o vegueries i sense tenir en compte la..., jo penso que esperada i anhelada, transformació dels consells comarcals en unes altres coses que realment serveixin per a alguna cosa, en benefici dels ajuntaments.

Per tant, aquesta és la qüestió. No ens exhibim ara com a defensors del municipalisme i de les seves mancances. No ho fem, perquè és fàcil que se'ns torni el dis-

curs en contra –em refereixo a vostès, evidentment. Fem pinya per tal d'accelerar els compromisos que el Govern té i també el desenvolupament d'aquesta Resolució.

Perquè si hi ha una cosa certa és que la situació de capacitat de govern, no de poder, eh!, capacitat de govern i de recursos necessaris per poder fer efectiva aquesta capacitat de govern dels ajuntaments, dels ens locals en general, doncs, està arribant als seus límits; financera-ment però també amb la capacitat de..., amb els instruments necessaris per donar resposta, que moltes vegades tampoc no és econòmica, a les demandes dels ciutadans.

Jo crec que ja ho he dit tot, però ho vull tornar a dir perquè quedi clar al *Diari de Sessions*. No exhibim les nostres mancances de govern, les seves, vaja, en concret. No les exhibim.

El Govern Socialista, ja que s'ha invocat, va fer... no sé què va fer, perquè ja fa molt de temps, però va fer una cosa en el sentit contrari del que acaba de dir vostè: va tirar endavant una llei d'hisendes locals, l'any 88, que va donar un marc estable i... al seu inici, almenys, una gran capacitat de finançament als ajuntaments.

Però no es tracta ara d'exhibir els trumfos o les mancances; es tracta de fer una convocatòria que aquesta assignatura pendent de la democràcia, a nivell general i també a nivell del nostre país, doncs, es culmini i trobem una solució amb el concurs de tothom. I aquesta solució, lamentablement, des del nostre punt de vista –que, segurament, és subjectiu– no va per l'oportunisme de posar una llei de descentralització damunt de la taula, la qual cosa no li treu mèrit, i jo li ho reconec, però anuncio el nostre vot en contra.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula, per al Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'illustre senyor Alfons Quera.

El Sr. Quera i Carré

Senyor president, senyores i senyors diputats. En els darrers anys el pes relatiu del món local dins el sector públic s'ha anat estancant. Sembla a ser, segons s'ha dit diverses vegades en aquesta cambra, que només representa un 13 per cent del total. I tot plegat en un context de creixement econòmic que no s'ha vist reflectit, no s'ha vist traduït en una millora dels ingressos municipals.

Com molt bé sabem els que estem al davant en la gestió d'un ajuntament, ens hem vist obligats moltes vegades a afrontar, amb insuficients recursos, noves competències sorgides dels nous reptes i exigències dels nostres ciutadans.

Des del nostre Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana entenem que, en primer lloc, el que s'ha de fer és abordar el debat del finançament i, després, tot seguit, podem parlar de competències.

Avui, el Grup Parlamentari del Partit Popular porta al Parlament una proposició de llei sobre el procés de descentralització a favor dels ens locals. Bé, a vegades,

la política és una activitat impacient, però entenem, des del nostre Grup Parlamentari, que l'anàlisi exigeix calma.

Dic això perquè, actualment, doncs, ens trobem en un procés d'elaboració del nou Estatut i entenem, doncs, que és en aquest marc on s'ha de contemplar l'encaix de l'Administració local a Catalunya.

En l'Acord per a un govern catalanista i d'esquerres, els compromisos assumits per les forces polítiques que donen suport al Govern de la Generalitat, per una banda, pel que fa a l'àmbit competencial de la Generalitat, vull recordar, es proposava i es proposa impulsar les reformes normatives precises per ampliar les competències legislatives i executives en matèries, entre d'altres, d'Administració local. Se seguia dient que es tracta de fer efectiva la competència exclusiva de la Generalitat pel que fa a organització territorial i a règim local de Catalunya, sense –pensem des d'Esquerra Republicana– els entrebancs actualment existents i, en especial, els derivats d'una interpretació, entenem, expansiva i abusiva del concepte de legislació estatal bàsica, que ha vingut fent cada cop més estret el marge per harmonitzar a Catalunya el seu model territorial i de règim local. Es tracta, en definitiva, d'establir, entenem, un estat de descentralització, d'acord amb les característiques pròpies, com s'ha dit en aquesta cambra fa una estona, dels nostres municipis.

Però, d'altra banda, l'Acord esmentat, del Tinell, dedica un capítol –concretament el 4– a les relació i col·laboració entre el Govern i els ens locals, tot partint de la tradició municipalista catalana.

Aquest, referint-se a un escenari d'optimització dels recursos, considera com una de les mesures principals de govern, ho vull recordar, traspasar als ajuntaments determinades competències en matèria d'educació, habitatge, immigració, benestar social, atenció sanitària primària i polítiques d'ocupació actives, amb les condicions i el finançament necessaris per poder-les exercir adequadament. Al costat, tot plegat, de determinades previsions concretes, com ara el reconeixement als alcaldes de la condició de representants ordinaris de la Generalitat als seus municipis, així com el comandament únic de les forces de seguretat en el seu terme municipal.

Aquests dies, llegint atentament la Proposició de llei que avui ens presenten en aquesta cambra, i concretament pel que fa a l'article 2.3, que fa referència a les matèries que podran ser objecte de transferència a favor dels ens locals i que la legislació actual atribueix a la Generalitat de Catalunya, un constata, senyor Sirera, que el que busquen vostès és buidar de competències la Generalitat.

I quan es llegeix tot seguit l'article 2.4, es confirma el que dic quan diuen vostès que podran ser objecte de transferència «qualsevol altra matèria» –textualment– «que sigui competència de la Generalitat». Curiosament no parlen en cap moment de transferir competències de l'Estat als municipis. Doncs, bé, penso que es tracta d'un plantejament trampós perquè moltes de les problemàtiques que avui tenen els ajuntaments són competència de l'Estat, com ara la seguretat i les polítiques d'immigració.

No és, doncs, de rebut que parlin vostès, en aquesta Proposició de llei, que els criteris d'eficàcia i eficiència han de presidir l'atribució de competències a uns i altres nivells de l'Administració.

El que volen vostès, senyors del Partit Popular, entenem des d'Esquerra Republicana, és que en realitat només hi hagin dos nivells d'Administració: la central i la local. Ens trobem altra vegada amb la voluntat del Partit Popular de reobrir el debat, iniciat en la passada legislatura, sobre l'anomenat «pacte local» o segona descentralització a nivell estatal. Però, en aquest cas, avui, aquí, a Catalunya. Entenem nosaltres que va ser –i és– un debat falsejat, ja que al costat de l'enunciació de principis gairebé obvis com el de proximitat o subsidiarietat, el que es constata és un plantejament uniformista i jacobí, és a dir, centralista, amb un atac real, entenem, a la línia de flotació del que un autèntic govern implica per a la capacitat d'autoorganització del model territorial de cada comunitat autònoma.

Pel nostre Grup Parlamentari, el principi de subsidiarietat, incorporat a la nostra concepció de l'organització política i administrativa del país, implica un aprofundiment de la democràcia tot facilitant la participació més immediata dels ciutadans en les decisions que afecten la gestió dels serveis públics del seu entorn quotidià. Però no s'ha d'aplicar indiscriminadament, ja que s'ha de modular a la vista d'altres principis, com els d'eficàcia, eficiència i igualtat en l'accés dels ciutadans als serveis del seu municipi.

Aquesta modulació del principi de subsidiarietat és, doncs, una exigència òbvia. I més enllà del principi d'eficàcia i eficiència, s'ha de tenir en compte que no tots els municipis tenen una capacitat de gestió suficient per assumir serveis que no presten, o que actualment no presten, i que l'assignació indiscriminada podria tenir un efecte contraproductiu sobre els municipis amb menor capacitat de gestió.

Des del nostre Grup Parlamentari, com deia abans, creiem que més que parlar, com deia al principi, de competències, el més urgent és solucionar d'una vegada per totes un problema estructural que patim en el dia a dia en la gestió dels nostres ajuntaments. No és altre tema que el del finançament local.

En aquest sentit vull recordar que en el Ple del passat 14 d'abril es va aprovar una Moció, amb el vot favorable de tots els grups parlamentaris, excepte el de vostès –el de vostès, senyors del Partit Popular–, on es constata les mancances, recordo, i les limitacions de les hisendes locals, i es considerava la necessitat, entre altres coses, de «la reforma del sistema de finançament local dins el procés de revisió del marc estatutari iniciat pel Parlament de Catalunya», es deia aquella Moció. Queda clar, per a la major part dels grups parlamentaris, i a més a més avui s'hi ha insistit, doncs, que el finançament local és el problema més greu que patim actualment els municipis.

En la seva Proposició de llei, entenem nosaltres que aquesta qüestió, des del nostre punt de vista, queda gairebé ignorada. Només parla en l'article 22 del Fons local de transferències i del Fons de cooperació local, recursos que només vindrien dels que ja gestiona actu-

aliment la Generalitat, diuen vostès. Entenem nosaltres que, pel que fa al finançament local, la Generalitat, com es deia en aquella Moció aprovada el 14 d'abril, ha de legislar i decidir sobre els criteris de distribució de la participació dels ens locals en els ingressos de l'Estat. Això vol dir poder aplicar correctament, entenem, el principi de subsidiarietat, evidentment acompanyat d'una lleialtat institucional per part de l'Estat.

Com molt bé ens deia no fa gaire l'honorable conseller de Governació, el que cal, per tal de satisfer les necessitats dels ciutadans en l'àmbit municipal, és un model de finançament que permeti la plena suficiència i alhora facultar el Govern de la Generalitat perquè pugui distribuir els recursos atenent a les seves característiques territorials i a les especificitats de l'organització municipal. Aquesta situació és especialment greu en els municipis petits i mitjans, que són majoria en nombre a tot el país, mancats en moltes ocasions dels recursos necessaris per a disposar dels mitjans tècnics i humans per fer front a les competències que entenem que tenen legalment atribuïdes.

Com a conclusió, des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, entenem que cal treballar des d'ara mateix cap a una descentralització pensada des de Catalunya, d'acord amb el nostre model propi d'organització territorial i de règim local, i basada en el respecte a l'autonomia local i en els principis de proximitat, subsidiarietat, eficàcia i equitat.

Per tot plegat el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana votarà en contra d'aquesta Proposició de llei.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula el senyor Jaume Bosch, pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa.

El Sr. Bosch i Mestres

Gràcies, president. Bé, una proposició de llei que vol obrir la porta a més competències per als ajuntaments teòricament hauria també de facilitar un acord possible aquí, en aquesta cambra. Però pel que fa al Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa he de dir que no podem compartir, sobretot, la filosofia que la inspira i que queda perfectament plasmada en l'exposició de motius.

Jo crec que l'exposició de motius d'aquesta Proposició és una bona explicació d'allò que pensa el PP sobre l'Estat espanyol i sobre el paper de Catalunya. Segons aquesta exposició de motius, l'Estat ha culminat un procés gairebé únic al món, l'Estat espanyol seria el més descentralitzat de la Unió Europea; per tant, en definitiva, l'Estat de les autonomies estaria ja acabat. I aquest model basat en la descentralització voldria dir que aquesta descentralització ja s'ha fet cap a les comunitats autònomes i que ara el que tocaria seria que les comunitats autònomes es descentralitzessin cap a l'Administració local.

Aquesta filosofia té un seguit de conseqüències. Una és: l'Estat central ja ha acabat la seva feina. Una altra

és: ara són les comunitats autònomes les que han de traspassar competències als ajuntaments, amb aquesta idea de barrejar comunitats autònomes i Administració local, en aquest tema i en altres. És la mateixa filosofia, per exemple, que hi ha al darrere de la proposta de la FEMP d'un senat amb comunitats autònomes i ajuntaments. O sigui, aquesta idea de passar del «café per a tothom» de les disset autonomies, que deia el diputat Pelegrí, a un café descafeïnat i amb sacarina per a tothom, barrejant comunitats autònomes i ajuntaments.

Iniciativa té una visió molt diferent d'aquest aspecte. Primera, no compartim l'entusiasme pel procés; ni nosaltres ni els principals especialistes en dret constitucional. Per citar-ne un, en Ferran Requejo, de la Pompeu Fabra, diu: «En contra del que a vegades s'esgrimeix, l'Estat autonòmic no es troba entre els estats més descentralitzats. Això és així tant si atenem al nivell d'autogovern de les autonomies, i, per tant, a la capacitat de portar a terme polítiques pròpies diferenciades i amb recursos econòmics suficients, com pel que fa a la capacitat de participar en el Govern compartit de l'Estat –per exemple, tema Senat– o pel que fa a les garanties de defensa jurídica de l'autogovern.»

Però tampoc compartim la filosofia política que inspira l'exposició de motius. Perquè nosaltres pensem que estem en un estat plurinacional, pensem que Catalunya és una nació i que, per tant, hi ha una diferent naturalesa de la capacitat d'autogovern de Catalunya amb relació a l'autonomia municipal. Això no vol dir subordinació dels ens municipals a la Generalitat. Nosaltres hem estat els primers que moltes vegades hem reclamat la idea que els ajuntaments també són institucions de Catalunya. Però no és el mateix el tipus d'autogovern d'un ajuntament que del Govern de Catalunya. Són coses ben diferents.

En aquest sentit, en canvi, sí que estem d'acord que l'Administració local ha estat la gran marginada pels governs centrals, tant del PSOE com del Partit Popular. En el debat de política general vam tenir la petita polèmica sobre allò de si els ajuntaments representen el 20 per cent o el 13 per cent de la despesa pública, en funció que es compti la Seguretat Social o no. El president Maragall recordava que s'havia passat de reivindicar el 25 per cent de la despesa pública per als ajuntaments a reivindicar-ne el 30 per cent. Hem avançat molt en allò que reivindicuem, però en la realitat no, perquè, sigui el 20 o sigui el 13, els ajuntaments estan molt per sota del 25 per cent que semblaria clar.

I aquí hi ha unes obligacions de la Generalitat, que després m'hi referiré, però l'obligació fonamental continua sent la de l'Estat central. I en aquest sentit cal recordar que en l'etapa de govern del Partit Popular no solament no es va millorar la situació dels ajuntaments, sinó que es va empitjorar clarament. I només cal repassar en aquests moments..., veure com tots els plens –com tots els plens– dels ajuntaments estan obligats a presentar recurs per reclamar els ingressos que han perdut amb relació, per exemple, a la supressió de l'IAE, no tant per la supressió de l'IAE sinó perquè no es va preveure bé les compensacions econòmiques que haurien de rebre els ajuntaments.

Per tant, continua sent essencial per solucionar la qüestió municipal que l'Estat passi transferències de més recursos als ajuntaments.

Ara bé, a la Generalitat, també li pertoca la seva feina. I en aquest sentit he de dir que el municipalisme que representa Iniciativa es troba perfectament representat en la resolució que va aprovar aquesta cambra en el debat de política general recent. Jo vull destacar que es va aprovar obrir un procés i un calendari de traspàs de competències i recursos als ajuntaments, que s'establís un marc de finançament local català i que hi hagués un ajut, sobretot, també, per als petits municipis. En aquest marc jo penso que hi ha àmplies possibilitats d'acord de tots els grups i que les aportacions que fa el Partit Popular en la seva Proposició de llei en determinats casos són positives, i estic segur que hi pot haver acord de tots els grups de la cambra i també amb la Federació de Municipis i amb l'Associació de Municipis.

Ara bé, on no ens trobaran, al Grup d'Iniciativa, és en l'intent d'utilitzar un concepte equivocat del municipalisme per diluir l'autogovern de Catalunya, i tampoc hi trobaran, n'estic segur, en aquest camp, ni la Federació de Municipis ni l'Associació Catalana de Municipis.

Moltes gràcies.

(El Sr. Sirera i Bellés demana per parlar.)

El president

Sí, senyor Sirera...?

El Sr. Sirera i Bellés

Sí, senyor president; breument, per unes contradiccions que hi han hagut...

El president

Un minut.

El Sr. Sirera i Bellés

...perquè jo he tingut la sensació que estava al Congrés dels Diputats parlant de coses que afecten l'Estat. El que hem demanat nosaltres, senyor diputats, és simplement que competències que ara són de la Generalitat siguin transferides als ajuntaments, tal com reclamen tots els seus regidors i alcaldes, tant de l'Associació Catalana com de la Federació de Municipis de Catalunya.

El president

Moltes gràcies. Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Posem, doncs, a votació aquesta presa en consideració.

Comença la votació.

La presa en consideració de la Proposició de llei sobre el procés de descentralització a favor dels ens locals ha estat rebutjada per 114 vots en contra i 13 vots a favor.

Proposició de llei reguladora del permís de paternitat del personal de les administracions públiques catalanes (presa en consideració) (tram. 202-00023/07)

El tercer punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de llei reguladora del permís de paternitat del personal de les administracions públiques catalanes. Té la paraula, per presentar-la, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'illustre diputat senyor Carles Puigdomènech. *(Pausa.)*

El Sr. Puigdomènech i Cantó

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquesta és una proposició de llei que presenta el Grup de Convergència i Unió amb la finalitat d'introduir uns nous permisos de paternitat començant pel personal al servei de les administracions públiques catalanes. Tots estem d'acord que un dels grans reptes que tenim plantejats avui dia és, precisament, el de la conciliació de la vida familiar i laboral. Vida familiar..., Alguns en diran dels «nuclis de convivència», diguem-ne com vulguem, però en tot cas de la vida familiar i laboral. La necessitat d'aquesta conciliació ve, a més, donada per les conseqüències, tant de tipus econòmic com de tipus afectiu, que les dificultats que hi ha avui dia per portar a terme aquesta conciliació comporten.

L'any 2002, ja per impuls de l'anterior Govern de la Generalitat, el Parlament de Catalunya va aprovar la Llei 6/2000, que incloïa una sèrie de mesures relatives a la conciliació del treball pel personal al servei de les administracions públiques catalanes. Amb aquella Llei s'ampliava fins a cinc dies el permís en cas de naixement d'un fill o filla, en el cas d'adopció o d'acolliment, i, a més a més, es permetia la possibilitat de continuar gaudint del cent per cent de les retribucions al mateix temps que es disminuïa la jornada laboral durant el primer any en una tercera part. Sortosament, gràcies a aquesta Llei, impulsada per l'anterior Govern i aprovada per aquest Parlament, avui dia ja són molts els membres, el personal de les administracions catalanes que gaudeixen d'aquestes mesures i que permeten un increment, un pas més, només un, però un pas més en aquesta conciliació de la vida familiar i laboral.

La normativa de l'Estat preveu, ja també, que per al personal de l'Administració de l'Estat sigui possible compatibilitzar o simultaniejar després de les sis primeres setmanes posterior al part o a l'adopció, també, els permisos, per raó d'haver tingut un fill, fins a les setze setmanes. Tot i així, aquesta possibilitat és condicionada, evidentment, per la salut de la mare i també per la seva mateixa voluntat. Des de Convergència i Unió, a part del que es feia des del Govern, ara des del nostre paper d'oposició, volem continuar avançant en la mateixa línia, i d'aquesta manera volem proposar una sèrie de mesures que ajudin a aquesta conciliació de la vida familiar i laboral a les persones al servei de l'Administració pública, com a primer pas.

En aquest sentit, proposem, amb aquesta Proposició de llei, que ara es pren en consideració i sens perjudici que, si s'estima durant el tràmit parlamentari, es puguin

fer els ajustos corresponents per acord dels diferents grups, però nosaltres proposem que hi hagi un permís de quatre setmanes de què gaudirà exclusivament el pare, posteriorment a les setze setmanes que corresponen al permís de maternitat. Amb aquesta ampliació, aquest permís de quatre setmanes de què gaudeixi el pare el que pretenen és una bona adaptació familiar, que hi hagi una discriminació positiva, que hi hagin uns millors llaços afectius entre els pares i els seus fills i filles, i també potenciar el repartiment de responsabilitat, tant amb el pare com amb la mare, mitjançant la presència, mentre la mare treballa, també del pare fent-se càrrec durant aquest temps també d'una forma més intensa dels seus fills i filles.

A la vegada proposem, també, un nou aspecte de modificació de la Llei, que és també l'ampliació del permís de maternitat a partir del segon fill, de dues a quatre setmanes, i d'aquestes quatre setmanes dues les gaudiria, també, el pare.

Són novetats de discriminació positiva que des d'aquest Parlament podem fer que les administracions públiques catalanes, les nostres administracions, per tant, les que hi tenim una incidència i una influència més directa, les que poden fer aquest paper, també, d'exemple i de motor avançant en el conjunt de la societat amb aquestes mesures, i que permeten, com deia, fer un pas més en aquest sentit.

Seria bo que el Govern d'esquerres fos sensible a aquestes qüestions. Ho era quan estava a l'oposició, esperem que ho continuï sent ara. No voldríem que la distància entre el que deien i el que prometien vostès quan estaven a l'oposició cada vegada sigui més gran ara que estan al Govern. Entenem que és una mesura davant d'un repte, el de la conciliació de la vida familiar i laboral, en què tots estem d'acord. Penso que tots estem d'acord que un primer pas el podem donar des de les mateixes administracions públiques catalanes. Ho fem posant sobre la taula una proposta i estem disposats a entendre les esmenes que en el seu cas ens puguin plantejar vostès i arribar en el futur a una llei consensuada entre tots. No voldríem que deixessin passar aquesta oportunitat. Ben segur, possiblement, vostès ens diran que ja ho faran –ja ho faran– o que ho faran d'una manera més global o tenint en compte altres factors. També els haig de dir que, per l'oposició, per nosaltres, una legislatura dura molt. També els dic que, pel Govern, una legislatura passa molt de pressa. Ja fa un any i no han fet res en aquest àmbit, com tampoc en altres. Els queda menys temps, hi ha altres ocasions que també les han deixat perdre. Aprofitin aquesta i, per tant, tirem endavant una mesura legislativa com aquesta que crec que, en primer lloc, el personal de l'Administració pública catalana ens ho agrairà i, pel que pugui portar d'inèrcia en el futur, el conjunt de la societat catalana també.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Seguidament, per fixar la posició sobre el tema, té la paraula la il·lustre senyora

Núria Segú, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

La Sra. Segú i Ferré

Gràcies, senyor president. En nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi em posicionaré sobre la Proposició de llei reguladora del permís de paternitat del personal de les administracions públiques catalanes.

Vostè, amb aquesta Llei, el que plantegen bàsicament és implementar aquest permís de paternitat modificant l'article 2 de la Llei 6/2002 i la modificació de la disposició addicional sisena també d'aquesta Llei 2/2002. Fer avinent a la cambra la nostra coincidència en la necessitat de regular un permís de paternitat. Una altra cosa, com bé ha dit el senyor Puigdomènech, seria la seva concreció. Ha de ser obligatori?, ha de ser voluntari?, ha de ser consecutiu al permís de maternitat, com plantegen vostès?, o ha de ser coincident amb el permís de maternitat de què gaudeixen les mares? Nosaltres entenem la necessitat d'establir aquest permís bàsicament emmarcat en tres finalitats: primera, conciliar la vida laboral i familiar, incentivar la natalitat que va molt lligada també a aquesta primera qüestió de conciliació i, per últim, també, garantir la igualtat de gèneres en l'accés al món laboral.

Aquesta Proposició de llei que ens presenten vostès bàsicament se centra en els dos primers aspectes: la conciliació de la vida laboral i familiar i la incentivació de la natalitat, bàsicament perquè està centrada en el personal de les administracions públiques catalanes i no en tot l'univers de treballadors i treballadores de Catalunya. Aquesta Llei, com deia, posa damunt la taula paraules com «corresponsabilitat», nosaltres no serem pas qui ens oposem a la necessitat d'avançar en la corresponsabilitat dels pares i les mares en la cura dels menors, també en la cura de les persones grans i de les persones dependents; i nosaltres no serem els que direm que no existeix actualment una situació injusta per part de la dona pel que fa a la responsabilitat que assumeix dintre del nucli familiar per a la cura dels fills. És cert existeix una situació injusta i la corresponsabilitat entre els pares i les mares no s'exerceix en la seva totalitat, si bé és cert que passos en aquest sentit se n'han anat fent.

Nosaltres entenem que la situació, bàsicament, és fruit també del pobre desenvolupament que té l'estat del benestar a Catalunya. Això ha fet que la cura dels fills, de les persones grans, de les persones dependents recaigués quasi exclusivament en l'esquena de les dones; les dones han de compaginar la feina, la família i els fills, han de progressar professionalment, han de tenir cura dels fills i han de fer que la família rutlli. Bàsicament, això recau en la seva majoria a l'esquena de les dones. No vull generalitzar perquè, com he dit, cada vegada més la corresponsabilització està damunt la taula i es posa damunt la taula en les famílies de Catalunya.

Compartim, doncs, l'objectiu: és necessari avançar en la conciliació de la vida laboral i familiar, però aquest, entenem nosaltres, és un objectiu molt més ampli que concedir un permís de paternitat. Com deia, i la gent

gran? I els dependents? És un debat que va més enllà del personal de les administracions públiques catalanes. Entenem que és un tema de tots els treballadors i les treballadores de Catalunya. I per això, també, com saben vostès, va més enllà del debat que duem a terme avui en aquest Parlament, si més no pel que fa referència a aquest punt. És necessari establir aquesta mesura, entenem nosaltres, dins un marc dels tres punts: conciliació, augment de la natalitat i igualtat d'oportunitats en l'accés al món del treball. I nosaltres entenem que ara tenim aquesta oportunitat i ho podem fer des d'aquí a Catalunya i ho podem fer conjuntament amb el Govern de l'Estat. Vostès pensen, jo penso que vostès coincidirán amb mi que hem d'acabar tenint un model d'implementació d'aquest permís de paternitat que sigui homogeni i igual per a tots els treballadors i treballadores de Catalunya, tant si treballen a les administracions públiques com si treballen al sector privat. I, per tant, nosaltres sabem, vostès saben, que el passat 14 de setembre va tenir lloc al Congrés dels Diputats un debat de tres iniciatives presentades en aquest sentit sobre la implementació del permís de paternitat i va haver, en aquest cas, el compromís explícit del Govern i del Grup Parlamentari Socialista de presentar una reforma de la Llei de conciliació de la vida laboral i familiar que, entre altres mesures, implementi aquest permís de paternitat i que afectarà tots els treballadors i les treballadores d'Espanya i de Catalunya, en el marc del sector privat i en el marc del sector públic.

Nosaltres entenem que seria bo que anéssim conjuntament i que féssim conjuntament aquest camí, no podem pas acabar tenint un model d'implementació pel que fa referència al permís de paternitat per als treballadors de l'Administració pública a Catalunya i un altre model d'implementació del permís de paternitat per a la resta de treballadors de Catalunya. Entenem que és un procés que ha de convergir i, per tant, des d'aquest punt de vista, nosaltres votariem en contra d'aquesta Proposició no de llei, no perquè no coincidim, com deia, en l'objectiu, sinó perquè entenem que el procediment i potser el *tempo* no és l'idoni. Alhora, també, aquest compromís assumit pel Govern de l'Estat entenem nosaltres que mereix tota la nostra confiança i no solament perquè sigui un president del Partit Socialista Obrer Espanyol, sinó perquè és un president i un govern que ha demostrat que compleix la seva paraula.

Res més, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyora diputada. Té, seguidament, la paraula pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya la il·lustre senyora Teresa Aragonès.

La Sra. Aragonès i Perales

Moltes gràcies, senyor president. Senyors i senyores diputats, un dels objectius del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana ha estat des de sempre fer possible que tots els treballadors i les treballadores disposin de l'oportunitat de conciliar la vida familiar i laboral, mitjançant, entre altres instruments, l'existència de permisos de paternitat i de maternitat, i les excedències i re-

duccions de jornada de treball per tenir cura de menors i familiars amb dependència a càrrec.

Des d'ERC sempre s'han impulsat polítiques per fomentar el repartiment de responsabilitats entre homes i dones en l'àmbit familiar. Aquesta és una qüestió que requereix un gran debat social, en tots els àmbits: en el laboral, en l'educatiu... És una qüestió que implica la necessitat d'elaborar una llei que abasti totes les qüestions relatives a la conciliació laboral. Per això, i abans de res, s'ha de portar a terme una negociació amb els col·lectius socials i amb els sindicats; s'ha de concloure el diàleg social que es debat per poder aprofundir i abastar totes les necessitats que la societat actual necessita. Nosaltres compartim el fons de la Proposició, però considerem que aquesta és de tanta profunditat i envergadura que fa impossible aprovar-la sense sotmetre-la a la consideració i el diàleg profund amb els sectors implicats, i després d'un rigorós i complet estudi de l'impacte pressupostari de la mesura.

En aquest sentit, tot i que la Llei de suport a les famílies, en el seu article 23, estableix que la normativa sectorial de la funció pública ha d'establir per al personal al servei de les administracions públiques la introducció d'un permís de paternitat, de quatre setmanes com a mínim, com a dret individual del pare, sense que aquest període es resti de les setze setmanes de descans a què té dret la mare, no obstant això, la disposició final tercera d'aquesta mateixa Llei estableix que l'aplicació d'aquesta mesura està subjecta a allò que estableixen les lleis de pressupostos.

Atesos aquests condicionants, no és possible fer una aplicació immediata d'aquesta mesura. Fins ara, el Govern de la Generalitat ha comptat amb pressupostos prorrogats que no feien possible instrumentar els mecanismes necessaris per a la posada en pràctica d'aquesta mesura, els quals en aquest moment són objecte d'estudi per tal que en breu s'hi reguli el permís de paternitat, entre altres aspectes importants i que no poden oblidar-se per aconseguir una vertadera conciliació i que sigui plenament aplicable.

Així mateix, aquesta Proposició de llei que es debat no inclou els requeriments que ens fa la societat i que mereixen una atenció molt especial. No es tracta només d'atorgar un permís de paternitat per als pares funcionaris de quatre setmanes i l'ampliació del permís en dues setmanes més si el part és múltiple o si l'adopció també ho és. S'ha d'anar més enllà, i s'ha d'arribar a tots els requeriments que la nostra societat en què ens trobem ens demana. La societat avança més ràpidament que les nostres lleis, i per aquest motiu no ens podem limitar a sol·licitar només aquest permís de paternitat.

Actualment existeix un diàleg social en què s'estan exposant tots aquests temes, i per aquest motiu és més afavoridor establir una llei que reguli tots i cadascun dels aspectes que permetin conciliar la vida laboral amb la família. Tanmateix, el permís de paternitat que es demana a través d'aquesta Proposició de llei és de complement posterior a la baixa de maternitat de la mare. És a dir, quan la mare acaba les setze setmanes, el pare pot sol·licitar el seu permís de quatre setmanes més. En aquest sentit, entenem que les baixes de paternitat i

maternitat han de poder ser realitzades pels dos progenitors alhora si aquests així ho desitgen, atenent l'interès superior del fill o de la filla.

Hi ha molts altres aspectes a incloure. Per tant, considerem que no es pot aprovar aquesta Proposició de llei simplement per sortir del pas, sinó que s'ha d'aprovar i redactar una llei integral que reguli efectivament una conciliació de la vida familiar i laboral tal com ens consta que el Govern de la Generalitat està fent en aquests moments.

Per tots aquests motius, el nostre Grup Parlamentari hi votarà en contra.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula seguidament, pel Grup del Partit Popular, l'illustre senyor Joan López.

El Sr. López Alegre

Illustres senyores i senyors diputats, aquesta iniciativa, de fet, suposem que és complementària de la que després ve en el punt 5 de l'ordre del dia i, de fet, fins i tot vàrem tenir dubtes de si no les voldrien vostès tractar conjuntament. Vagi per endavant que nosaltres hi donarem el nostre suport i que, a més a més, aquest és un punt en què ens sentim especialment còmodes discutint. Fins i tot, com en un quadre de Delacroix, ens atrevim a autoproclamar-nos campions de les mesures de la compatibilitat entre la vida laboral i familiar.

Per quina raó? Per moltes raons. Han estat la nostra base programàtica, l'acció de govern i el recolzament a nivell estatal i el recolzament a anteriors governs de la Generalitat els que han fet que, per exemple, en aquests moments hàgim de discutir sobre aquest problema, basat en la incorporació massiva de la dona en el mercat laboral. Han estat també accions basades en un programa, en una acció de govern i amb un recolzament a un govern anterior de la Generalitat les que han permès modificacions en el règim de la Seguretat Social que fomenten desgravacions i ajudes a empreses per a la contractació de dones després de llargs períodes d'inactivitat laboral; per exemple, després de la maternitat. Han estat l'aportació i l'impuls decisiu del Partit Popular en l'anterior legislatura els que han permès mesures com, per exemple, la reducció de jornada al 50 per cent, conservant el sou, a les funcionàries de les administracions públiques catalanes o l'aportació econòmica, el dia d'avui encara simbòlica i no incrementada malgrat la petició del Partit Popular en aquest sentit en el darrer debat de pressupostos, que reben les famílies quan tenen un infant.

I, per tant, com vostès poden comprendre, en aquest debat i en el que tindrem d'aquí a dos punts de l'ordre del dia, no només ens sentim còmodes, sinó que no hem de demostrar res, sinó que fins a dia d'avui creiem que som els que més hem aportat al fet que es pugui discutir quines són les mesures que s'han de prendre des de l'Administració per facilitar la comptabilitat entre la vida laboral i la vida familiar.

Recolzarem a més a més aquest punt de l'ordre del dia perquè, repassant l'Acord del Tinell, el que veiem és que vostès, el tripartit, tan sols esmenten aquest punt en el punt 3.7 del seu Acord, però l'esmenten pràcticament com un eslògan, amb una frase feta i amb llocs comuns que duren tres línies, però sense aportar cap mesura concreta. I, per tant, més enllà que a la proposta de Convergència i Unió hi hagin molts temes que són per nosaltres matisables o discutibles, com a mínim la Proposició de llei que avui se'ns proposa a tramitació té la bondat d'intentar concretar mesures que en el seu moment vostès tan sols anunciaven –paraules al vent– però que no tenien res de concret.

Vull començar, abans de dir tan sols un parell de qüestions de què és el que és matisable o discutible de la Proposició de llei del Grup de Convergència i Unió, per dir-los que en matèria de compatibilitat de vida laboral i de vida familiar nosaltres creiem que hi han temes molt importants que aquesta llei no toca i que fins al dia d'avui el Govern de la Generalitat i la resta d'administracions a nivell català no han abordat.

Per exemple, els actuals convenis laborals i els actuals horaris de treball dels professionals i les professionals de les escoles bressol de Catalunya –les municipals o les que tinguin titularitat de la Generalitat– no estan en absolut adaptats als horaris de treball dels pares. És molt difícil comptabilitzar la vida laboral i la vida familiar quan el que es diu als pares és: «Miri vostè, a les dotze ha de venir a buscar el nano, i si a les dotze no ha vingut començarà a pagar permanències», perquè això el que fa és o bé permetre que paguin les permanències només les famílies amb més recursos econòmics, els rics, o bé obligar que tots els pares de Catalunya, si no tenen avis, hagin de pagar aquestes permanències. I aquesta és una qüestió que fins al dia d'avui no s'ha tocat i no sembla tampoc que aquesta proposta ens toqui.

Una altra qüestió important que vostès sí que ens han anunciat però encara no s'ha concretat a nivell pressupostari, malgrat també la nostra petició en el debat de pressupostos, és quines són les ajudes que es donen en aquests moments en els processos d'adopció internacional. Cada vegada més hi han famílies que opten per la via de l'adopció i, malgrat que ho va anunciar l'honorable consellera Simó, en aquest sentit tampoc fins ara el Govern ha sigut capaç de concretar cap mesura.

Aquestes són qüestions que per nosaltres serien prioritàries respecte a les que anuncia la Proposició de llei del Grup de Convergència i Unió, però, malgrat tot, com que té la bondat d'encetar o de reobrir un debat en què el Partit Popular estem molt interessats, com hem demostrat històricament amb la nostra pròpia acció de govern, hi donarem recolzament.

Voldria acabar dient dues coses. Sobre el contingut de la proposta, ens ha sorprès i ens sembla una proposta discutible el fet que el permís per als pares que vostès proposen sigui un permís suplementari de quinze dies un cop acaba la baixa de quatre mesos de la mare. Aquest és un concepte de família prou singular. Nosaltres pensem que, realment, el que fa família i el que s'ha de viure és que quan un nadó arriba a una casa, el

període de baixa, el puguin compartir el màxim temps possible conjuntament el pare i la mare, que això és la suma d'una família: el nadó, o els nadons, els nens, el pare i la mare. La idea que primer fa la baixa la mare i després l'agafa el pare, com si fos per torns, és una idea que pot tenir elements de bondat, com implicar més el pare que estigui poc implicat, però com a mínim és una idea prou discutible.

També creiem que seria un tema prou difícil l'addicional tercera, quan parlen del període d'adaptació en l'àmbit de la conselleria de Salut, perquè saben vostès que una de les grans discussions en l'àmbit del personal de salut dels darrers anys –i el Partit Popular hi hem donat molt recolzament– ha sigut tot el que fa referència a l'equiparació del personal de la XHUP al personal de l'Institut, i per tant quan, aquest procés, l'estem acabant de tancar, obriríem un nou front que també seria problemàtic de discutir.

I, per acabar, una última qüestió que també hauria d'entrar en aquest debat si aquesta Proposició sortís endavant i la poguéssim tramitar. S'ha anunciat la presentació d'una llei d'adopció per a les parelles homosexuals. Aquesta llei s'haurà de discutir, s'haurà d'aprovar, però, en tot cas, si a la vegada aquesta llei es tramités i s'aprovés, ben ràpidament n'hauríem de procedir a la modificació, perquè estem establint un *distingo* entre els permisos dels pares i els permisos de les mares. I si la llei d'adopció de parelles homosexuals també s'acaba aprovant segurament hauríem de procedir a modificar-ho per establir quina de les dues parts és el pare i quina altra part és la mare.

Malgrat tot, creiem que és una proposta interessant, que obre el debat de la conciliació de vida laboral i familiar, i, per tant, hi donarem el nostre recolzament.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies. Té la paraula, pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, la il·lustrada senyora Dolors Comas d'Argemir.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Bé, el Grup de Convergència i Unió presenta un projecte de llei perquè sigui considerat, en què bàsicament demana dues coses a l'hora de modificar aquesta Llei de conciliació de la vida familiar i laboral que afecta els treballadors i treballadores de l'Administració pública catalana; bàsicament demana dues coses: la introducció d'un permís de paternitat i, per altra banda, l'ampliació del permís de paternitat i de maternitat en el cas del part múltiple.

Són dues propostes en què, lògicament, estem d'acord. Com no hi podem estar d'acord, el nostre Grup, que vam ser el primer grup que en aquesta cambra va introduir el debat sobre aquestes qüestions? I, simplement per fer memòria, voldria recordar, justament, que el novembre del 2001 discutíem en el Ple del Parlament una proposta de resolució en què demanàvem al Congrés de Diputats que s'introduís, justament, un permís de paternitat de quatre setmanes que no es restés de les

setze setmanes a què té dret la mare i que, per tant, fos un permís individual, propi del pare. Això, ja ho discutíem el novembre del 2001.

I ho vam tornar a discutir en un altre moment: en el moment en què es va procedir a l'aprovació, finalment, en aquesta cambra d'aquesta Llei de conciliació que ara es vol modificar. En aquell moment nosaltres, el Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, havíem presentat una esmena en aquella Llei en què demanàvem justament això; una esmena que en aquell moment –vull recordar-ho– va votar en contra qui tenia llavors el Govern, Convergència i Unió, i que també vull recordar als senyors del Partit Popular, que s'atribueixen que tant han aportat en aquest terreny, que també hi van votar en contra, aquí i les vegades que s'ha discutit a Madrid; mai ho han volgut considerar.

I ho assenyalo perquè això és important: Convergència i Unió ho defensa quan no governa i allà on no governa. És a dir, quan governava i tenia la oportunitat d'incloure aquesta possibilitat..., i en tenia l'oportunitat perquè era el moment en què fèiem la Llei, l'any 2002, hi havia una esmena del nostre Grup, s'hi podia introduir... La persona que portava la Ponència en el moment de discutir la Llei deia que agradava molt, però que, és clar, no es podia tirar endavant perquè... Doncs, no ho sé, però en tot cas no es va introduir; s'hi va votar en contra en aquell moment.

Per tant, senyor Puigdomènech, quan vostè ara deia que seríem contradictoris si no hi votem a favor, expliquin vostès les seves contradiccions, perquè ara fa dos anys no es podia considerar el que justament ara demanen, ara que no governen, aquí, i ho demanen a Madrid. En això són coherents: ho demanen als dos llocs. Però, quan tenien possibilitats de tirar-ho endavant, llavors no van voler fer-ho.

I per què nosaltres considerem important el permís de paternitat? Que, per altra banda, és clar, sí que aquí estem d'acord tots amb el principi, el d'introduir aquest permís individualitzat, propi, dels pares; coincidim amb la duració –quatre setmanes–; no coincidim amb el moment –vostès plantegen en el moment que la mare acaba les setze setmanes, nosaltres plantegem que sigui justament a l'inici, després de néixer la criatura... En tot cas, són qüestions a discutir, però el fons és el mateix. El fons és que estem d'acord que s'introdueixi el permís de paternitat.

I, per què? Doncs, a veure, nosaltres entenem, i des del primer moment així ho hem dit, que s'inscriu lògicament amb els temes de conciliació de la vida familiar i laboral. Una conciliació que, de moment, i precisament com a resultat de la Llei que va promoure el Partit Popular, està pensada únicament i exclusivament per a les dones. És a dir, en el nostre país, la Llei que tenim està pensada perquè siguin les dones les que concilien, i els homes continuïn fent la seva, igual. I, per tant, el que fa la mateixa Llei, encara que dona més facilitats a les dones per poder conciliar la vida familiar i laboral, reproduceix la desigualtat entre homes i dones perquè continua reproduint que siguin les dones les qui s'encarreguin bàsicament de les responsabilitats familiars, i això té repercussions per a les dones en la vida laboral.

I, aleshores, nosaltres què diem? Que cal donar un tomb a la conciliació, és a dir, a la concepció de la conciliació de la vida familiar i laboral. I en aquest tomb hi ha dues dimensions: una, que cal donar noves oportunitats als homes. I ho dic així: cal donar noves oportunitats als homes. I això implica, evidentment, assumir el canvi cultural i de valors que s'està produint en aquest terreny, perquè cada vegada són més els homes joves que es plantegen de manera diferent el que havia sigut la manera de plantejar-s'ho els seus pares dels seus avis, es plantegen de manera diferent la relació amb els fills, que volen viure de manera més intensa, més propera, més emotiva que abans, que volen tenir responsabilitat directa també en les tasques de criança. I això és un canvi cultural i de valors. I aquest canvi cultural i de valors que s'ha començat a produir, cal que la societat l'assumeixi, cal que la societat accepti que l'home i la dona són iguals, també, en la vida familiar. Perquè ho diem sempre en la societat, però hem de dir-ho, que també són iguals. I això implica assumir els mateixos deures, però també tenir drets. I, per tant, tota aquesta qüestió d'introduir el permís de paternitat va en aquesta línia: donar noves oportunitats als homes, perquè tinguin l'oportunitat, també, d'experimentar amb la seva pròpia experiència el que significa l'enriquiment de les tasques de criança, del creixement humà, dels valors que estan associats en aquestes dimensions.

I, és clar, som molt conscients, i aquesta és l'altra dimensió, que això té inèrcies, que hi ha tota una sèrie de pràctiques i de valors que, de moment, no van predominantment en aquesta direcció; que, des de les administracions, podem impulsar molt, i que acaba passant, i per això tothom es refereix sobretot a les dones, i no deixaré de fer-ho, acaba passant que, com deia abans, qui s'encarrega, qui ha de conciliar realment són les dones, amb les..., qui ha de conciliar les responsabilitats familiars amb les laborals, en aquests moments, des del punt de vista realista, majoritàriament són les dones.

I això dona un resultat: les dones estan sobrecarregades, les dones estem sobrecarregades, perquè bàsicament les hores de treball familiar les continuen fent majoritàriament les dones, i, per altra banda, com deia abans, això té repercussions en la vida laboral, repercussions des del punt de vista dels prejudicis que encara existeixen, repercussions de les dobles i triples jornades que fan les dones, repercussions en el fet que encara les dones –i això ho hem discutit també molt en aquest Parlament– continuen cobrant menys que els homes per fer unes mateixes feines, continuen tenint més dificultats a la vida laboral, i dificultats també perquè les dones són les que, i tornem al terreny familiar, s'ocupen no només de les tasques de criança, sinó també de tot el que són les tasques d'assistència i cura a les persones que les necessiten, persones amb situacions de dependència, persones grans, però també en molts casos, a persones que no ho necessiten, que poden valer-se per elles mateixes, de molts homes que hi ha a les famílies, però que continuen sent les dones qui s'ocupen de tots els temes i responsabilitats familiars.

Per tant, evidentment que les dones necessiten –ho necessitem– que els homes s'impliquin més en la vida familiar. Però, quan jo deia de donar-hi un tomb, no era només allò perquè els homes ajudin més les dones. No

és això, sinó perquè els homes s'impliquin més també en la vida familiar perquè aquesta és també, com deia abans, una nova oportunitat per als homes.

I, per tant, des d'aquest punt de vista, nosaltres som molt defensors d'aquest permís de paternitat, que, hi insisteixo, té com a qualitatiu introduir-lo com un permís propi, individual, que els homes poden agafar.

I justament amb la legitimitat penso que ens dona el nostre Grup amb relació a com hem defensat i continuem defensant justament aquesta qüestió, votarem en contra a la proposta que ens fa Convergència i Unió. I la votarem justament pels arguments que he començat a dir: no entenem que quan vostès tenien l'oportunitat no tiressin aquesta Proposta endavant. Ara hi ha un govern que la tirarà endavant. Tenim el compromís –tenim el compromís, i per això no votarem ara aquesta Proposta– que en pocs..., en poques setmanes, en pocs mesos, es portarà al Parlament el que és un text que ja està redactat, que s'està consensuant amb els sindicats i que farà realitat el que vostès, senyores i senyors de Convergència i Unió, senyores i senyors del Partit Popular, no van voler fer realitat.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada.

Cridem a votació.

(*Veus de fons.*) Senyor Puigdomènech...

El Sr. Puigdomènech i Cantó

Li demano la paraula perquè la senyora Comas m'ha fet una pregunta, i, per tant, la voldria...

El president

La té, per respondre la pregunta.

El Sr. Puigdomènech i Cantó

Senyora Comas, el que va fer Convergència i Unió ho sap vostè mateixa, i, per tant, és una realitat indiscutible el que hi ha i del que se'n beneficia el personal de l'Administració pública catalana: la reducció en un terç de la jornada, l'ampliació del termini a cinc dies, etcètera. Això és el que hi ha. El que no pot fer vostè és confondre la crítica amb la justificació. El que no pot fer vostè és criticar-nos, a nosaltres, com argument per no fer precisament el que ens critica.

En tot cas, com diuen els castellans, *obras son amores y no buenas razones*. El temps ens dirà qui té raó. (*Remor de veus.*)

El president

Posem, doncs, a votació aquesta presa en consideració.

Comença la votació.

La presa en consideració de la Proposició de llei reguladora del permís de paternitat del personal de les administracions públiques catalanes ha estat rebutjada per 70 vots en contra i 53 vots a favor.

Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei per a regular el permís de paternitat en els casos de naixement, adopció o acolliment (presa en consideració) (tram. 270-00009/07)

El quart punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la presa en consideració de la Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei per a regular el permís de paternitat en els casos de naixement, adopció o acolliment. Per presentar-la, té la paraula, pel Grup de Convergència i Unió, l'illustre diputat senyor Josep Lluís Cleries.

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió presentem aquesta Proposta de resolució per a presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei per a regular el permís de paternitat en els casos de naixement, adopció o acolliment.

És una proposta complementària a l'anterior. Abans, la diputada socialista deia que havia d'afectar l'univers del conjunt de treballadors i treballadores, i evidentment ho fem amb dos blocs: un, el que afecta el personal de l'Administració de Catalunya, al qual el Govern de la Generalitat hi té totes les competències, i el que ara anem a fer és, doncs, per al conjunt de treballadors i treballadores, de tot el conjunt, ja siguin de la funció pública o regulats per l'Estatut dels treballadors.

Per tant, amb aquesta Proposta de resolució es pretén introduir un element de discriminació positiva cap als pares, a l'efecte de permetre'ls la possibilitat de gaudir d'un cert període de descans en el supòsit de paternitat, independentment de si la mare opta per reservar-se tot el període de descans o si desitja compartir-ho amb el pare. Per aquest motiu, s'incrementa el període de descans en quatre setmanes, de setze a vint, i s'estableix que les quatre últimes setmanes del període de descans podran ser únicament utilitzades pel pare.

Aquesta Proposició de llei es planteja aplicar, com he dit abans, tant als treballadors subjectes de relació laboral determinada per l'Estatut dels treballadors com al personal al servei del sector públic subjecte a la normativa de la funció pública. Aquesta Proposició permetrà als pares poder gaudir més intensament dels primers mesos de vida dels seus fills o filles, tot reforçant els llaços afectius i s'incentivarà la distribució més equitativa de les responsabilitats familiars entre els integrants de la família.

Avui, és cert, tenim nous models de família, que són famílies on pare i mare han de conciliar la seva vida familiar amb la seva vida laboral en general. Per això aquesta Proposta de resolució promou una proposició de llei que modifica l'apartat 4 de l'article 48 del que és el Reial decret legislatiu de la Llei de l'Estatut dels treballadors, i l'apartat 3, de l'article 30, de la Llei 30/84, de mesures per a la reforma de la funció pública, de manera que permetrien, en cas de part, la suspensió per

maternitat o paternitat de vint setmanes ininterrompudes. Com s'ha dit, les primeres sis seran immediatament posteriors al part i de descans obligatori per la mare, i les quatre últimes podrà utilitzar-les únicament el pare. Quan pare i mare treballin, la mare respecte a la resta de setmanes podrà optar perquè el pare gaudeixi d'una part determinada ininterrompuda, de forma simultània o successiva amb el de la mare, perquè abans s'han dit altres coses, de forma simultània o successiva, amb el que més convingui per a la situació laboral del pare i de la mare.

També aquesta normativa afectaria els casos de part múltiple, ampliant dos setmanes més, ara és de dos, i seria de quatre; per part de fill o filla amb discapacitat, que, en aquest cas, el període de vint s'ampliaria a quatre setmanes addicionals a repartir entre el pare i la mare en la seva lliure elecció; també, en els supòsits d'adopció i acolliment, preadoptiu o permanent, de menors fins a sis anys, adopció o acolliment de majors de sis anys quan es tracti de menors discapacitats o amb especials dificultats, que també serà de vint setmanes; en el supòsit d'acolliment o adopció múltiple; en el supòsit d'adopció o acolliment d'un fill o filla amb discapacitat, que, en aquest cas, doncs, també es donen més facilitats, el període s'ampliaria en quatre setmanes addicionals a repartir també entre el pare i la mare a la seva lliure elecció, etcètera.

I també hi ha una disposició addicional, en aquesta Proposició, que és que es facin campanyes per donar a conèixer als pares els drets i per promoure aquesta assumptió per part dels homes d'una part igual de les responsabilitats familiars.

És per tot això, que he dit de forma molt ràpida, que demanem el suport dels grups parlamentaris a aquesta iniciativa, amb la finalitat d'impulsar una mesura concreta, perquè vostès diuen: «Home, haurien de ser mesures més globals. Haurien de ser...» Escolti, aquesta és una mesura concreta, caminant es fa camí. Aquesta és una mesura concreta que ajuda a conciliar la vida familiar i la vida laboral. També respon a promoure la igualtat, la coresponsabilitat; en definitiva, a compartir les responsabilitats de la vida familiar homes i dones. L'informe sobre propostes d'intervenció per a la conciliació d'honors familiars, escolars i laborals, dirigit pel doctor Salvador Cardús, que es va realitzar, precisament parla en un dels apartats d'aquest tema de les prestacions per maternitat i excedències parentals, i les excedències parentals diu: «Són una continuació de les llicències de maternitat perquè els pares puguin atendre també les necessitats de l'infant en les millors condicions possibles.» Tot i que els objectius de les excedències eren augmentar el grau de participació masculina en la cura dels fills, a la pràctica, com passa amb els permisos de maternitat, les oportunitats ofertes són gairebé exclusivament aprofitades per les dones. Hi ha xifres que ho diuen: l'any 2003, només 3.762 homes van decidir compartir amb les seves companyes, les seves dones, la baixa per maternitat; o l'any anterior, el 2002, van ser 3.312. És a dir, el 2003 un 1,52 per cent només van aprofitar aquesta mesura tal com està ara. És cert que hi ha hagut una evolució. L'any 2000, que va ser el primer any que es va aplicar, va ser el 0,98 per cent. Per tant, tenim dades que ens diuen que s'han de prendre mesures.

Aquesta és una mesura concreta i els convidem, doncs, que s'hi sumin i que hi donin suport.

Com abans els deia, també aquest estudi dirigit pel doctor Cardús parlava de la sobrecàrrega de treball de la dona a causa de la doble presència, a la feina i a la llar, i, per tant, hem de prendre mesures que hi vagin donant resposta, que hi posin remei, i aquesta, concretament, n'és una.

També l'Informe sobre la situació de la família a Catalunya, coordinat pel doctor Lluís Flaquer, també en parla, d'aquestes situacions. Diu: «La pedra de toc de tota política familiar hauria de ser l'assoliment d'una família més igualitària. Fins fa poc les polítiques d'igualtat entre homes i dones s'havien concentrat, sobretot, en els camps de la llei, de l'educació i de l'ocupació, però, en canvi, havien obviat molts altres aspectes socials que mantenien desigualtats de gènere», i per tant, són aspectes que ens poden ajudar a fer aquest canvi, aquest canvi de rols, de compartir tots plegats les responsabilitats d'una forma molt més efectiva, i cal fer propostes pro actives com aquesta.

I avui també passa molt perquè vol que tot es faci des de l'escola. Doncs, hem de dir que hi ha determinades coses que s'han de fer des de la família. I aquesta proposta de Convergència i Unió pretén reforçar una estructura social bàsica com és la família. La família entesa com a nucli d'estimació, com a nucli de transmissió de valors, d'educació, com a nucli on es comparteix un projecte, com a nucli on pare i mare han de compartir les responsabilitats. Tot i així, després del darrer Ple del debat de política general, potser entenem el no d'abans i el no que deuran donar ara, perquè vostès ho entenen com un nucli de cohabitació, i, evidentment, la família és molt més que això, és molt més que cohabitar, la família és estimació, és transmissió de valors, és educació. I, per tant, doncs, la nostra proposta va en aquest sentit d'entendre la família d'aquesta manera.

També és sorprenent el que ens deia la representant d'Esquerra Republicana, perquè ens diu que s'han de fer mesures globals, que aquesta no val. Doncs, jo demanaria per què Esquerra Republicana ha fet una proposició de llei sobre el *reconocimiento de la baja por paternidad en el Congreso de los Diputados* que és molt similar a la que presenta Convergència i Unió i que s'haurà de discutir properament. Ens agrada saber què votaran en aquesta Proposició que vostès presenten, la deuran rebutjar perquè no agafa de forma global el conjunt d'actuacions. A aquesta, que és similar a la seva, si vostès són coherents —ja que abans es parlava de coherència—, hi donarien suport, i, per tant, estem segurs que ho faran, perquè, precisament, hi ha una gran coincidència entre l'una i l'altra, i segur que ens posarem d'acord aquí i allà en les modificacions que s'hagin de fer.

La senyor Dolors Comas ens deia: «Com no hi podem estar d'acord?» Doncs, escoltin, votin-hi a favor i és la manera més clara de demostrar-ho. De vegades no es pot fer tot alhora; doncs, ara és el moment de fer-ho, ara és el moment de sumar-s'hi. Vostè ha dit que nosaltres ho havíem fet molt malament. Doncs, ara vostès no s'apunti també a aquest carro de fer-ho malament, ara té l'oportunitat de fer-ho perfecte.

I, per tant, doncs, aquesta és una ocasió que no podem perdre per avançar en qüestions concretes, en qüestions que facin avançar aquesta conciliació de la vida laboral i de la vida familiar. Tenim proposicions que s'han anat fent en el temps, hem anat avançant. Això..., amb la proposició anterior i amb aquesta permetem que el conjunt de treballadors i treballadores de Catalunya puguin gaudir d'una forma més clara d'aquest compromís dels pares i puguin gaudir d'aquesta etapa tan important de la vida dels infants i que segur que els marca, perquè és una etapa que educativament és molt i molt important.

També dir que el Grup d'Iniciativa per Catalunya en una proposta que va fer Convergència i Unió al Congrés de Diputats ens hi va donar suport i, per tant, els ho reconec i, per tant, també seria bonic que ara ens hi tornéssim a trobar, no?

Res més, doncs, esperem que els grups parlamentaris, el conjunt de grups, donem suport a aquesta proposta, perquè a vegades parlem molt, fem molts discursos, però hi ha mesures concretes. Aquesta n'és una, és una manera concreta de fer avançar la conciliació i que els homes, que fem moltes coses malament en l'àmbit familiar en aquest de la corresponsabilitat, quan té aquesta opció de poder triar només ell de fer-ho, és una manera, per dir-ho així, d'obligar una mica i que anem entrant en aquesta corresponsabilitat total en les tasques domèstiques.

A mi hi ha una frase que sempre m'ha agradat, de la meva sogra, que diu «que la feina no és d'homes ni de dones, és d'aquell qui la fa», i, per tant, una manera de començar-la a fer és amb propostes concretes.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies. Té la paraula, per fixar la seva posició, i en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la illustre senyor Núria Segú.

La Sra. Segú i Ferré

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, prenc la paraula en nom del meu Grup Parlamentari per fixar la nostra posició davant la Proposta de resolució per la qual s'acorda presentar a la Mesa del Congrés de Diputats la Proposició de llei per regular el permís de paternitat en els casos de naixement, adopció i acolliment.

Anteriorment els deia que compartim l'objectiu d'implantar un permís de paternitat. També els deia que tenim dubtes sobre la manera d'implementar-lo i sobre la proposta que es fa aquí. Si ha de ser obligatori o voluntari; nosaltres ens decantem per l'obligatorietat, perquè la voluntarietat s'ha vist com, en aquests temes, les xifres de voluntaris masculins són, en aquest moment, molt baixes, com ha anomenat el senyor Cleries. Si ha de ser consecutiu al de la mare o ha de coincidir, o s'ha de deixar que puguin escollir els dos, el pare i la mare, aquestes dues opcions; nosaltres ens decantaríem pel coincident, tot i així, creiem que també és bo que també es deixi que el pare i la mare puguin escollir la

manera com s'ha d'implementar aquest permís de paternitat.

Els deia també que enteníem que la implantació del permís de paternitat formava part d'una triple finalitat: conciliar la vida laboral i familiar, incentivar la natalitat en la mesura que avancem en la conciliació de la vida laboral i familiar, i tercera, treballar per garantir la igualtat de gèneres en l'accés al món laboral.

Això, aquest tercer punt és el que ens fa també parlar d'«obligatorietat» en el permís de paternitat, perquè, bé, avui dones del nostre país que tenen més de trenta anys –han passat la trentena i, sobretot si el seu estat civil és casat, que això surt normalment en la recerca d'un lloc de treball, perquè viure quan tens una parella estable però l'estat civil no és casat això passa més difuminat en les entrevistes d'accés al món laboral–, amb més de trenta anys, que fa un parell d'any que tenen l'estat civil de casades, et diuen: «És que a mi no em vol ningú, no em volen. Tinc només una opció, treballar a l'Administració.»

En el sector privat, amb més de trenta anys i amb una vida, amb un estat civil de casada i dos o tres anys sense fills no les volen, no les volen. Com a molt poden aspirar a un contracte de sis mesos, però avui això passa que aquestes dones, si tenen la formació suficient, estan abocades com a únic camí per accedir al món laboral a l'Administració. En la mesura que avancem en la implantació del permís de paternitat obligatori, també trencarem aquesta dinàmica. Per tant, obligatori.

Nosaltres entenem, a més a més, que el plantejament d'aquesta proposta és una bona mesura, perquè és de caràcter universal: per a tots els treballadors i treballadores, al sector públic, al sector privat... Per tant, universalització per a homes i dones.

Alhora també, som sabedors, tots, que aquesta implementació d'aquest permís de paternitat s'ha de fer amb consens, amb diàleg amb els agents socials. A tots no ens escapa que uns ho veuran amb més bons ulls i uns altres amb menys bons ulls, de tot el conjunt d'agents socials del nostre país. I miri, senyor Cleries, ho veiem tan bé que hi votarem a favor. Per tant, en aquest cas, vostè s'ha equivocat, en pressuposar el sentit del nostre vot.

Ho votem a favor, perquè, com deia, creiem que aquest és el marc en què s'ha de treballar aquesta Proposta: la universalització i l'obligatorietat. I perquè vostès vegin que nosaltres no fem com vostès, aquelles propostes que ara defensen, quan estaven al Govern no les defensaven. Nosaltres estem d'acord a implementar amb els criteris idonis i amb el mecanisme i amb el *tempo* idoni mesures d'aquests tipus, quan estàvem a l'oposició, quan estem al Govern.

Nosaltres creiem que aquesta implementació del permís de paternitat permetrà als homes descobrir i enriquir-se, tant a nivell personal com a nivell emotiu. L'educació dels fills, la cura dels fills no és una càrrega, com a vegades tendim a parlar en el debat aquí, ho veiem més com una càrrega o parlem només de l'aparat de càrrega, no?, del que això significa de càrrega de treball, en aquest cas assumida avui majoritàriament per les dones. La cura i l'educació dels fills porta mol-

tes satisfaccions i moltes recompenses, i en això crec que el que hem de fer tots és afavorir que els homes també vegin i entrin en aquest món de les satisfaccions i les recompenses que comporta la cura i l'educació dels fills, perquè a vegades acabem centrant-ho tot que si és difícil compaginar els horaris, si és difícil dur a terme la doble i la triple jornada... Que és cert, però també comporta, hem de dir-ho, satisfaccions i recompenses. En això també hi han de jugar els homes. I en la mesura que els homes entenguin que no solament és una càrrega, sinó que porta compensacions i satisfaccions, la corresponsabilització es generalitzarà. Jo no diria que els homes ho fan malament, senyor Cleries –ho fem molt malament, ha dit?– en la corresponsabilització. Jo no diria això.

La societat actual, el model de societat que hem tingut fins ara i que entre tots hem de treballar per canviar ha fet que la corresponsabilització en aquests àmbits sembla que no sigui una cosa d'homes. A partir de mesures legislatives hem de fer, com deia, que sigui una cosa dels homes i de les dones, tots dos junts.

I també els ho votarem a favor per un altre segon motiu, a més perquè hi creiem profundament. Perquè nosaltres, tot i que vostès es vulguin convertir en abanderats d'aquesta qüestió o hi ha qui deia que són «els camps» d'aquesta qüestió, nosaltres, per molt que sabem que és una qüestió tàctica, no els farem el joc en aquest sentit. Vostès treguin la bandera, siguin campions, facin el que facin, però el cert serà que serà un govern d'esquerres el que implementarà aquest permís de paternitat que vostès no han fet. Van fer, senyors del Partit Popular, una llei l'any 1999, no fa tants anys d'això, de conciliació de la vida laboral i familiar, per conciliar la dona, no l'home. Això, com deia, no és el camí de la corresponsabilització.

I, per un altre motiu, hem de ser clars, nosaltres hauríem pogut també votar en contra. Hi ha arguments igual a favor com en contra, i l'argument fonamental de votar en contra és que aquesta iniciativa quan se substanciï, si s'arriba a substanciar al Congrés de Diputats serà extemporània, nosaltres sabem que serà extemporània, perquè ja tindrem, en aquest cas, una llei de conciliació de la vida laboral i familiar que contemplarà, entre altres mesures, perquè el tema és molt més global, aquesta.

Res més. Gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies. Té la paraula, pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, la il·lustre senyora Carme Porta.

La Sra. Porta i Abad

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, bé el nostre Grup Parlamentari ha apostat sempre i segueix apostant fermament per portar a terme accions de govern que posin les dones al centre de la política, perquè és l'única forma, el nostre entendre, de fer unes polítiques públiques que respectin la diferència sexual. És per això que el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i el Govern de la Generalitat, doncs, d'alguna manera ja van posar les seves bases per desenvolupar aquestes accions

en el pacte del Tinell que va fer possible aquest Govern catalanista i d'esquerres.

Actualment, s'està treballant per impulsar polítiques realment transversals que coordinin totes les accions de govern des d'una visió de gènere i, en aquest sentit, s'està elaborant, liderat per l'Institut Català de la Dona, el Pla d'acció i desenvolupament de les polítiques de dones, i una de les línies prioritàries d'aquest nou Pla és, precisament, el poder repartir els treballs per poder compartir la vida.

Així, doncs, nosaltres emmarquem en aquest debat de fons la Proposta de resolució que avui presenta el Grup Parlamentari de Convergència i Unió. De fet, ja ho han dit algunes de les diputades que m'han precedit també en l'anterior debat, que precisament es tracta d'això, de repartir els treballs per compartir la vida i no durant unes setmanes ajudar les dones en les seves tasques i, per tant, ja d'entrada nosaltres pensem que avui s'en-ceta un debat necessari, però de totes totes parcial, perquè cal aprofundir en la necessitat de canviar els rols socials assignats a homes i dones, i, per tant, anar més enllà i veure totes les necessitats que se'n deriven; no una proposta exclusivament per a pares i mares, adreçada precisament..., o amb política, diguem-ne, natalista, d'alguna manera, sinó que ja hi han moltes necessitats que se'n deriven també, de les filles i fills de què tenim cura, de les persones grans, de les persones que tenen al seu càrrec persones amb discapacitats psíquiques o físiques, etcètera.

I, per tant, en el debat cal anar molt més enllà. I és evident que a nivell legislatiu s'han fet, a nivell d'Estat, avenços molt poc agosarats, més simbòlics que altra cosa, i és necessari actuar i fer propostes per millorar les accions polítiques en aquest àmbit.

Tot i així, el que planteja aquesta proposta, com deia, és molt parcial, però és que, a més a més, fa quinze dies escassament, el 14 de setembre, que es va discutir aquesta mateixa proposta al Congrés dels Diputats. Esquerra Republicana de Catalunya, també, el Grup Parlamentari al Congrés ja va plantejar canvis per millorar les condicions del permís de paternitat, precisament, i va retirar la seva proposta, precisament, a demanda dels agents socials, perquè s'està negociant concretar les seves propostes, precisament. I, a més a més, el que se'ns havia demanat és no només avançar en aquesta línia, sinó també avançar en tota la seva amplitud i diversitat en l'àmbit de la conciliació.

Aquesta que discutim avui i que es va discutir fa quinze dies, entre altres propostes parlamentàries de diferents grups, precisament, tot i ser rebutjades, va aconseguir arrencar del Govern de l'Estat el compromís que de forma consensuada es faria una revisió a fons de l'actual legislació i que es faria amb els diferents agents socials, amb els diferents governs i amb els diferents grups parlamentaris, per tal d'impulsar una nova llei de conciliació de vida familiar i laboral que superés —amb escreix, esperem— la tímida Llei 39/1999.

Així, doncs, nosaltres valorem que el fet de tornar a presentar avui aquesta proposta de resolució és un tacticisme dels que vostès ens hi vénen acostumant des que vostès són a l'oposició.

Nosaltres, vejam, pensem que fa quinze dies que es va fer aquesta discussió al Congrés, que hi ha un compromís del Govern de l'Estat i que hi ha, a més a més, el compromís d'avançar de forma consensuada. El Govern de la Generalitat, evidentment, també farà les seves aportacions, i pensem que cal respectar l'acord i el consens, que els sindicats i la societat civil implicada tenen, precisament, a dir molt en aquesta reflexió, i cal escoltar-los.

Nosaltres, malgrat aquesta tàctica oportunista, votarem favorablement a la proposta de resolució. Pensem que aquesta cambra ha de dir la seva, pensem que aquesta cambra ha de fer les seves aportacions i també pensem que aquesta cambra ha de prendre en consideració aquesta proposta de resolució, precisament, al nostre entendre, per capgirar-la, en certa manera. No és que estiguem en contra del que vostès proposen però volem anar molt més enllà. Per tant, nosaltres ja els anunciem que evidentment nosaltres farem les nostres propostes en aquest àmbit. I a mi m'agradaria també fer —ja que hi som, no?— una crítica del que vostès s'estan plantejant en aquesta proposta de resolució.

Perquè actualment la legislació vigent ja permet gaudir als pares del permís parental de deu setmanes sobre les setze que es preveu per maternitat, sempre que hi hagi la decisió materna de transferir al pare el dret a la llicència, i a més a més, condicionada a l'acceptació per part del pare, donada la naturalesa voluntària del permís patern.

Amb aquesta proposta de resolució es preveu aquest permís de quatre setmanes, exclusiu per als pares, però de l'exposició de motius es desprèn ja el caràcter voluntari d'aquest permís, i, per tant, continua quedant supeditat a la voluntat del pare el gaudiment d'aquest permís per tal de coresponsabilitzar-se del treball familiar, domèstic i de cura dels altres. I entenem que aquesta voluntarietat no és una discriminació positiva, o no és una acció positiva, sinó que..., i a més a més no preveu els supòsits als quals és aplicable aquest permís de paternitat.

D'altra banda, no contempla un altre supòsit que entenem que caldria modificar en la legislació vigent, com és la manca del reconeixement explícit del permís d'al·letament en el supòsit de naixement de dos o més fills o filles amb la mateixa durada que en els casos de part múltiple. I així ho estableix, precisament, de forma reiterada, jurisprudència del social.

També hi ha una manca de l'establiment de veritables mesures d'acció positiva vers els homes per afavorir la seva coresponsabilitat en els supòsits de cura directa de les persones en situació de dependència, i, com ja he dit abans, amb especial referència a les persones amb disminució física o psíquica, i també a les persones grans.

També hi ha una manca de referències explícites en els supòsits d'unions estables de parella, com s'ha dit, adopció o acolliment de parelles homosexuals, dues mares, dos pares..., l'adopció o acolliment de la persona amb qui l'ha adoptant conviu amb relació de parella amb caràcter estable.

També hi ha una manca de previsió en els supòsits de coincidència en el temps de permís de maternitat i vacances. El Tribunal de Justícia de les Comunitats

Europees, de fet, ha reconegut el dret de les treballadores a gaudir d'ambdós períodes de vacances, en contradicció amb la resposta que s'ha donat fins ara per part dels tribunals de l'Estat espanyol, i caldria aprofundir sobre aquest tema, tenint en compte el caràcter vinculant de la interpretació del Tribunal europeu.

També hi ha una mancança del reforç del dret de les dones amb permís de maternitat, un cop acabat, de mantenir les seves condicions de treball i beneficiar-se de qualsevol millora produïda en aquestes durant la seva absència i a les quals haurien pogut tenir dret.

Hi ha una mancança, finalment, de garantia del dret de les dones amb permís de maternitat pura o excedència a rebre formació i reciclatge un cop exhaurits aquests permisos.

Això hauria estat realment anar més enllà i no centrar-se exclusivament en el permís de paternitat.

De tota manera, pensem, com he dit, que és necessària una reforma legislativa per aconseguir una real igualtat d'oportunitats i la coresponsabilitat real en les taques de cura de les persones en l'àmbit familiar i domèstic, que és molt necessària.

Pensem que aquesta és una proposta, ja ho he dit, oportunista, i parcial. I el nou Govern de la Generalitat, de fet, el que farà és impulsar i promoure polítiques que afavoreixin un ús social del temps diferent i que respecti les necessitats humanes, com deia a l'inici, i a posar les dones al centre de la política, per tal que les polítiques de govern apostin de forma clara per aquesta real igualtat d'oportunitats i el dret a la diferència sexual. I aquestes polítiques seran aportacions reals, completes i consensuades. I també serem amatents, evidentment, perquè el Govern de l'Estat impulsi mesures, legislació i recursos que afavoreixin, precisament, el desenvolupament d'aquestes polítiques.

Pensem que s'ha de recollir la diversitat, i en aquest sentit, nosaltres, tot i que votarem favorablement, doncs, farem les nostres aportacions, també.

D'altra banda, ja que s'ha fet referència a la nostra coherència en el vot que tenim, que fem..., o en les propostes que fem al Congrés dels Diputats i les que fem aquí, també aconsellaria al senyor diputat que possiblement faci pràctiques als diaris amb aquells entreteniments que hi ha de «busqui els errors», no?, perquè possiblement quan hi han dues propostes que aparentment són semblants, sempre hi ha diferències, no només de matís, sinó que són de fons, i que, a més a més, ens diferencien en molt, tal com li he anat desgranant en aquesta proposta.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula, en nom del Grup Popular, l'illustre senyor Joan López.

El Sr. López Alegre

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, amb la voluntat de no repetir els arguments del punt número 3 de l'ordre del dia, però sí, fil per randa, del

que s'ha anat comentant i de les diferències que, encara que sigui sobre la mateixa matèria, que és conciliació de vida laboral i vida familiar, té aquesta proposta, vull poder fer algunes aportacions en nom del meu Grup Parlamentari.

Nosaltres d'entrada no volem fer una consideració sobre si aquesta és una proposta tacticista o no és una proposta tacticista. Creiem, senzillament, que cada Grup Parlamentari té legitimitat i majoria d'edat suficient per determinar quines són les seves propostes i quina és la seva iniciativa política. I, per tant, no determinem què és el que el Govern posa per davant o per darrere en la seva agenda, perquè malauradament gairebé mai hi posen re per davant, perquè estan bastant parats, i tampoc ens posarem a avaluar què és el que el Grup de Convergència decideix discutir o no discutir.

Ja hem dit abans que votàriem que sí. Però sí que volem fer algunes consideracions.

La primera. La proposta com a mínim és coherent en el sentit que s'està avançant molt més en el que és la possibilitat de conciliar vida laboral i vida familiar en l'àmbit de l'Administració pública i no en l'àmbit de la resta de la força de treball d'aquest país.

Nosaltres som dels que pensem que l'Estat –ho llegia ara a *Món Empresarial*, en una entrevista amb el senyor Sala i Martín– moltes vegades molesta més que no pas ajuda. I també som dels que pensem que la història demostra que l'Administració gairebé sempre va per darrere del que ha sigut la realitat social.

Per què els ho dic, això? Perquè amb les lleis es poden arreglar coses, però el dia d'avui moltes empreses i molts convenis ja estan regulant, ja tenen molt més del que la legislació en aquests moments permet. No els citaré noms d'empreses, però, per exemple, una de les principals multinacionals informàtiques del món, aquí, a Catalunya, permet a les mares fer una part de la seva feina de caràcter no presencial i connectada des de casa.

Una de les principals companyies de telecomunicacions del nostre país va ampliar amb dues setmanes el permís de baixa de maternitat per a la mare i va ampliar amb una hora el permís d'al·letament, si la mare decidia, doncs, donar el pit a la criatura.

Una important entitat financera del nostre país, amb força presència a Catalunya, va decidir un temps enrere donar una reducció de jornada a aquelles mares que tinguessin un fill malalt. I un important grup de distribució del sud de Catalunya ha creat centres estil escolars bressol de caire laboral.

Per tant, el primer que hem de veure clar és que en aquest cas l'Administració catalana i també l'Estat van molt per darrere del que ja moltes empreses estan determinant. Les gran empreses, més dotades de fons, s'ho poden permetre, i en el cas del que és el veritable teixit econòmic del nostre país, el que són les pimes i l'empresa familiar, els permisos i «he tingut un nen...» i «entro...», «surto...», com tots vostès suposo que saben, forma part molt més dels pactes verbals, en petites plantilles, que no pas d'una realitat establerta per llei.

I aquesta és una realitat a què no ens podem sostreure. I, per tant, el que aquí val no són els anuncis que ara des de la banda esquerra... —és una qüestió estrictament estètica, perquè no m'ho crec gaire, que siguin d'esquerra—, se'ns anuncia com que a partir del seu govern resoldrem tots els mals. El que aquí val és que, fins el dia d'avui, un govern del Partit Popular, i abans un govern de Convergència amb el recolzament del Partit Popular, a l'Estat i a Catalunya, són els únics que han pres mesures en favor de la conciliació, per la banda de l'Administració, i per la banda de les empreses, hi han hagut moltes empreses que han tingut iniciativa en aquest camp. I la concertació entre treballadors, sindicats, patronal i empreses ha donat molts més resultats del que vostès, a part de parlar, parlar i parlar, el dia d'avui han pogut portar a terme quan governaven en el passat i quan governen en el present. I aquestes són realitats difícilment discutibles. Primer element.

Segon element. Les propostes que vostès ens proposen, hem de ser conscients, perquè s'ha de parlar de tot, que difícilment tindran cap mena de resultats si no es produeix una flexibilització i reforma del mercat de treball. El nostre país, i així ho diuen totes les estadístiques, juntament amb el Regne Unit i amb els Estats Units, és dels tres països de l'OCDE on les persones més hores treballen. I, malauradament, també s'ha demostrat que, com és el cas tristament del nostre país, no, treballar més hores, implica més productivitat, perquè, en canvi, en productivitat no ocupem aquesta posició en el top del rànquing.

Així que és evident que, en aquestes propostes, que poden tenir, sense entrar en el fons, que ja hi hem entrat en el punt anterior de l'ordre del dia, sobre quina era la posició del Partit Popular, elements molt positius, i que nosaltres, quan hem tingut la responsabilitat, hem desenvolupat sense cap mena de miraments, també han de ser vostès conscients que, si aquí no es fomenta la contractació a temps parcial, si no es fomenta la flexibilitat horària, per ficar un exemple, re de tot això serà possible.

I diran: «Ja aprofiten aquests ultraliberals del PP per treure per aquí al mig la reforma del mercat de treball.» Doncs, no, això que els estic dient està senzillament extret dels documents que l'any 95 es van redactar i es van aprovar a les Nacions Unides relatives a treball i vida i a condicions de treball als països més avançats del món. Com que suposo que com a mínim per ara —ja veurem quan vostès acabin de governar— encara estem en aquest capítol de països més avançats del món..., per tant, les prescripcions de Nacions Unides de l'any 95 sobre aquesta matèria, que no són una proposta ultraliberal del PP, estarà molt bé que, quan tot això es discuteixi, també les tinguin vostès en compte.

En definitiva, per tant, la Llei que es va fer l'any 99 i l'any 2000 té molts aspectes positius perquè és l'única que fins aquest moment s'ha fet, i, en tot cas, falta veure, a partir d'aquesta tramitació, primer, si els seus «cosins de Zumosol» del Partit Socialista de Madrid els fan cas i ho permeten admetre a tràmit o els passa com amb les inversions. Perquè el dia d'avui el que sabem és que el que proposa el partit de la majoria del tripartit no és

segur que acabi sent el mateix que volen els seus cosins de Madrid, aquest és un primer element. I, segon, faltaria veure quina és la capacitat que tenen vostès per millorar el que en aquests moments hi ha vigent. Tot això és el que està per veure.

I unes consideracions finals: la primera, amb relació al que ha dit la il·lustre diputada, la senyora Segú, de l'obligatorietat. Miri, nosaltres no estem a favor de cap obligatorietat. I com s'organitzen les famílies, faltaria més, és un dret de les famílies. Comprenem que amb una visió la qual l'escola dels nanos funciona per sorteig i els pares no tenen dret a triar, vostès també es creuen que estan en el dret de decidir si els pares estan obligats o no a tenir quinze dies quan la mare ha acabat.

Doncs, escolti'n, miri, si és que l'empresa d'un senyor l'ha traslladat quinze dies a treballar a Balaguer i no pot agafar aquells quinze dies, doncs, vostès no el poden obligar. I, per tant, sobre les obligatorietats, nosaltres no estem a favor ni d'aquesta ni de cap; primer element.

Segon element. Hi ha un estudi per fet l'IESE i la senyora Chinchilla, que suposo que tots vostès consideraran una entesa en relacions laborals i en recursos humans, aquí, al nostre país, de l'any 2001 —per cert, del Govern basc, així que no és pas sospitos, tampoc, de proximitat a les posicions del Partit Popular, si volen els en puc donar la referència bibliogràfica—, que explica que totes les lleis de discriminació positiva, a un bàndol o a l'altre, que s'han fet a la Unió Europea en els anys vuitanta i noranta, han tingut efectes contraris als que s'havien previst; segon element.

Tercer element. Han parlat vostès, jo ho crec, d'una realitat social que a dia d'avui es produeix poc. Com si..., i això suposo que no ho dic tant com a membre del meu Grup Parlamentari, sinó com a home i com a pare d'un nen petit, que és aquella espècie de posició en la qual la majoria de pares som uns personatges terribles que no ens ocupem dels nostres fills i que ara resulta que el tripartit haurà de fer lleis perquè els pares que tenim nanos petits siguem millors pares perquè no ens n'ocupem prou. Aquesta visió, la qual, fins a dia d'avui, només la mare assumeix responsabilitats i el pare s'escaqueja constantment de les seves responsabilitats, en l'actual societat catalana —i això vostès ho haurien de saber— no és certa.

La societat canvia molt de pressa. Els models de relació canvien molt de pressa. Els models de família canvien molt de pressa. I no tinguin vostès cap dubte que jo crec que, a dia d'avui, els pares també són persones segurament amb més capacitat de tenir temps del que tenien abans. I, per tant, tenir una visió estrictament que el que hem de fer és educar els homes, creiem també que és una visió d'excessiu intervencionisme que nosaltres no compartim.

Però, malgrat tot, com he dit al començament en el punt 3, és una bona proposta, ens permet discutir d'un tema en què el Partit Popular és còmode i hi ha fet moltes coses, els donem la benvinguda en aquest debat sobre què és el que es pot fer en favor de les famílies, i, per tant, recolzarem aquest punt de l'ordre del dia.

Gràcies.

El president

Gràcies. Finalment, pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, té la paraula la il·lustre senyora Dolors Comas d'Argemir.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, bé, començo anunciant que el nostre Grup Parlamentari votarà que sí a aquesta Proposta de resolució. I ho fem per coherència: el no anterior i aquest sí, per coherència. Perquè, entre d'altres coses, el senyor Cleries ha comentat que fa pocs dies –el 14 de setembre, en concret– el seu Grup, a través de la senyora Pigem va defensar aquesta mateixa Proposta al Congrés dels Diputats.

Home, hauria estat elegant, per part seva, explicar també que el Grup d'Esquerra Verda, *Izquierda Verde*, *Izquierda Unida* i Iniciativa per Catalunya en va presentar una altra, i que vostès van votar la nostra i nosaltres vam votar la seva. I, per tant, això fa molt pocs dies, i, lògicament, el que vam presentar a Madrid continuem considerant que té un valor, tot i que no coincidien les propostes en les seves matisacions. Sí en el fons, com he dit abans. És a dir, en el fons, és justament la necessitat que es legisli perquè pugui haver-hi un permís de paternitat que sigui individual, que sigui un dret dels pares i no que sigui merament el que passa ara: una cosa que ha de restar-se del permís de maternitat que tenen les dones.

Per tant, doncs, coherència. Coherència en aquest sentit, i, si m'ho hagués preguntat, senyor Cleries, a l'inici del matí, ja li ho hauria dit que hauria votat que sí, a mi o al portaveu del nostre Grup, precisament per coherència. De la mateixa manera que per coherència hem votat que no a l'anterior, precisament perquè vostès, com a Grup de Convergència i Unió, quan tenien el Govern, no van tenir cap voluntat política d'impulsar aquesta mesura quan nosaltres ho havíem demanat –quan nosaltres ho havíem demanat també.

Per tant, nosaltres entenem que cal tirar-ho endavant, que cal tirar-ho endavant per al conjunt de treballadors i treballadores, i que és molt positiu que això pugui ser una realitat ben aviat, com també trobem bé que el Partit Socialista Obrer Espanyol plantegi fer una reconsideració i una reforma a fons de la Llei de conciliació.

I això ho dic també amb relació a coses que he sentit per part del representant del Partit Popular, del senyor López, perquè..., no ho sé, tant en l'anterior intervenció com ara resulta que es consideren abanderats de no sé què.

I la Llei de conciliació..., home, sí que va ser un avenç en el seu moment, un pas endavant, no diré pas que no, però també dic que va ser molt insuficient. Per què? Sobretot per l'òptica que tenia, i que abans ho he expressat, també. És una llei que parteix de la consideració que són les dones, exclusivament les dones, les que han de conciliar la vida familiar amb el treball. I, per tant, això implica reproduir les desigualtats que hi ha entre homes i dones en la vida familiar i també en el treball.

I miri, ja li diré quines modificacions són possibles a la Llei de conciliació, i espero que es tinguin en compte en aquest procés que hi haurà ara, per part del Govern espanyol i dels grups parlamentaris, quan es discuteixi a la cambra. És a dir, per una banda, la individualització dels drets de maternitat i paternitat. És el que estem discutint ara aquí, però que també estarà bé que s'integri a la futura Llei de conciliació. O, per exemple, una altra modificació és garantir que les vacances s'independitzin dels permisos de paternitat i maternitat, cosa que ara no es garanteix i, en alguns casos, això provoca conflictes a les empreses. O, per exemple, fer la transposició de la Directiva 92/85 sobre maternitat, que no es va fer. O, per exemple, considerar especialment la situació dels treballadors i treballadores amb contractes laborals precaris, temporals, que aleshores tenen, precisament, desavantatges a l'hora de poder tenir els permisos de paternitat i maternitat.

Per tant, escolti'm, vostès van fer una llei de conciliació que es quedava coixa, que es quedava reproduint, precisament, un mateix sistema de desigualtats. I, sentint-lo, senyor López, perdoni, però, de vegades, em pensava que tornàvem a les cavernes. És que ja ho sabem que la família ha canviat molt! Lògicament! I ho dic també pel senyor Cleries, és a dir..., que deia que la família no és només cohabitació, que és estimació... Doncs, clar que sí que és estimació, però sabem que la família d'avui no és la mateixa de la de fa vint-i-cinc anys!

I del que avui en diem família inclou moltes i diverses formes d'organitzar la convivència. I la característica de la família d'avui és la diversitat. I per això no passa res, senyor López, si es legisla, i ho trobem molt positiu, amb relació al matrimoni de persones homosexuals, perquè implica reconèixer, fer un reconeixement del que avui és una forma de convivència que, a més a més, socialment, està molt més acceptada i molt més assumida. Per tant, que la família ha canviat i és, en aquests moments, la diversitat el que caracteritza això que en diem família, i, per tant, dir una forma o una altra, seria mirar cap a un altre lloc i no conèixer quina és la realitat.

Per tant, en aquest context –en aquest context–, és lògic que fem un pas endavant també, com han fet a França, com han fet a Suècia, com han fet a Dinamarca, com han fet a Finlàndia, en què aquests permisos de paternitat han estat ja reconeguts i implementats de cara a fer possible allò que deia abans: que la conciliació no sigui un element que només les dones hagin de realitzar, sinó que la conciliació sigui també una cosa que els homes s'hagin de plantejar.

I per això ho deia abans, i ho dic ara, en sentit molt positiu. No només perquè cal ajudar les dones, que tenim sobrecàrrega –i és veritat–, sinó perquè també cal donar noves oportunitats als homes. I hi ha cada vegada més demanda, precisament, perquè la societat canvia i els valors i la cultura també –cada vegada hi ha més demanda– per part dels homes de tenir aquesta oportunitat de poder participar i implicar-se plenament en les tasques de criança, que és una de les coses més meravelloses que pot passar a les persones.

Per tant, nosaltres votarem a favor d'aquesta Proposta. En el procés d'esmenes ja debatrem justament totes aquelles qüestions de matisació que calgui implementar. I, recordar també, en tot cas, perquè m'ho descuidava, i tornant al Partit Popular, que al Congrés dels Diputats fa uns dies s'hi van abstenir, no van pas votar-hi a favor. Sempre que s'ha plantejat aquest tema, quan vostès governaven, ni van voler que tressin endavant una proposta de resolució com aquesta, que l'any 2001, torno a insistir-hi, vam presentar nosaltres, i que aleshores ni Convergència i Unió va voler votar, perquè estaven condicionats per vostès, lligats a vostès, i el Partit Popular va dir no, terminantment no. Vostès sempre han votat en contra d'això!

Per tant, ens alegrem molt que ara hi votin a favor, perquè sembla que vostès també, com a mínim, van evolucionar, i ja és hora.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Cridarem a votació.

(Veus de fons.) Senyora Segú...?

La Sra. Segú i Ferré

Per al·lusions del senyor...

El president

...trenta segons.

La Sra. Segú i Ferré

Sí. El senyor López, del Partit Popular, em sembla que no m'ha entès el concepte d'obligatorietat. Vostès diuen que no estan per l'obligatorietat. Estem parlant de drets, no d'obligatorietat, de dret: de dret dels pares a gaudir de la paternitat i de les seves satisfaccions, no de si les coses són obligatòries o no, sinó de regular un dret, com el tenen les mares, que el tinguin els pares.

Segona qüestió. Al seu discurs vostè diu que no és liberal ni ultraliberal. No. És neoconservador, senyor del Partit Popular. És pitjor: vostè diu que no està a favor de cap dret ni de cap obligatorietat. A partir d'aquí vostè ens dirà que no tenim dret a les vacances, que no tenim dret a la baixa per maternitat, ni a la baixa per malaltia, ho desregularem tot, ho deixarem tot en mans del mercat i traurem les obligatorietats...

Senyor López, no es tracta d'això, crec jo.

I, finalment...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Segú i Ferré

Finalment, l'allusió al Zumosol i al cosí del Zumosol..., és per la força i la robustesa del nou Govern i per la presència resplendent? Li ho agraeixo. Moltes gràcies.

(Remor de veus. Pausa.)

El president

Posem a votació, doncs, aquesta presa en consideració.

Comença la votació.

La present consideració de la Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei per a regular el permís de paternitat en els casos de naixement, adopció o acolliment ha estat aprovada per 129 vots a favor.

Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei d'addició d'un nou apartat a l'article 205 del text refós de la Llei general de la Seguretat Social aprovat pel Reial decret legislatiu 1/1994 (presa en consideració) (tram. 270-00006/07)

El cinquè punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la presa en consideració de la Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar, també, a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei d'addició d'un nou apartat de l'article 205 del text refós de la Llei general de la Seguretat Social aprovat pel Reial decret legislatiu 1/1994. Per a presentar-la, té la paraula, pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'illustre diputat senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, dignificar i reconèixer la tasca dels càrrecs electes municipals, això és, en poques paraules, el que es pretén amb el debat sobre la presa en consideració d'aquesta Proposició de llei de reforma de la Llei general de Seguretat Social.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president primer el substitueix en la direcció del debat.)

Els que en alguna ocasió hem estat càrrecs electes municipals, alcaldes, regidors, sabem perfectament que les responsabilitats dels alcaldes i regidors del nostre país cada dia són més i, a més a més, són d'una elevada complexitat, amb independència, fins i tot, de la grandària, de la dimensió dels nostres municipis.

Paradoxalment, una mica més de vint-i-cinc anys després de l'inici dels ajuntaments democràtics, a les primeres eleccions municipals, persisteix, com vostès saben perfectament, una manca total de regulació d'alguns dels drets i de l'Estatut de regidors i alcaldes, i es continua deixant en bona part en mans del voluntarisme i de la il·lusió la participació i el compromís de molts ciutadans en la política, especialment en la política dels nostres municipis.

Per tant, és hora d'abordar aquesta qüestió de forma desacomplexada, no només per preveure una digna retribució dels electes locals, sinó també per poder preveure quelcom que en aquests moments té una regulació, ja no precària, sinó totalment inexistent, com és un àmbit de protecció i de garantia social, per tal de permetre que, arribat el cas, molts d'aquests càrrecs d'electes municipals quan deixin, quan abandonin la seva

responsabilitat –ja sigui total o parcial– puguin retornar amb normalitat al món del treball, si més no amb les mateixes condicions que ho fan la resta de treballadors.

La situació actual és prou coneguda de tots vostès. La Llei 7/85, que és la Llei de bases de règim local, reformada en diferents ocasions, al seu article 75 i l'última ocasió l'any 2001, motiu de la Llei d'acompanyament pressupostari, ja establia el dret d'aquests càrrecs amb dedicació exclusiva i parcial a percebre retribució i a ser donats d'alta en el règim general de la Seguretat Social. Una retribució, per cert que, gràcies a la Llei municipal i de règim local de Catalunya ja esdevé obligatòria per Llei, repeteixo, d'aquest Parlament.

En canvi, de les garanties establertes per als treballadors a la Llei 8/1980 de l'Estatut dels treballadors, en aquests moments no se'n contempla cap ni una.

Per posar algun exemple, la reserva del lloc de treball en el règim de pròrroga forçosa, no preveu en aquests moments ni les vicissituds per les que pugui travessar una empresa, en el moment que un treballador decideix dedicar-se a la tasca del seu ajuntament, ni preveu, per exemple, la possibilitat que aquest treballador tingui un reciclatge en el moment de retornar o que es reincorpori a la seva empresa, al seu lloc de treball.

Però probablement l'exemple i el cas més flagrant, el supòsit –diríem– més dolorós és la impossibilitat de percebre la prestació per desocupació, per tant, l'atur. Una possibilitat que ha estat negada de forma insistent per l'Administració; en aquesta cambra recordo que, com a compliment d'una resolució d'aquest mateix Parlament, de la Comissió d'Organització, a instància del diputat senyor Oriol Nello, vam rebre una resolució del Ministeri de Treball pel qual es negava de forma taxativa aquesta possibilitat. També ha estat negada per la justícia ordinària, i ha estat negada per la justícia ordinària i, a més, el cas probablement més conegut és el que va motivar que aquest diputat en l'anterior legislatura redactés aquesta Proposició de llei, el cas conegut de l'exalcalde de Sabadell, Antoni Farrés, que un dia em va trobar pel carrer i em va dir: «Escolta'm, hem de posar solució en aquesta problemàtica.» L'exalcalde Farrés va presentar una sol·licitud a l'Inem, que va ser denegada, ho va portar a un jutjat del social. Finalment va interposar recurs davant del Tribunal Superior, que no li va donar la raó; això sí, sens perjudici que l'Administració el rescabalés amb aquells ingressos per cobrir les contingències de desocupació que havia ingressat a la Tresoreria de la Seguretat Social.

Aquesta, en aquests moments, és una possibilitat que està parcialment prevista únicament en dos supòsits que són francament insuficients. Un és el de l'excedència forçosa, ja està previst a la Llei de la funció pública, i l'altre supòsit conegut és el dels alts càrrecs. Per tant, estem davant de dos supòsits molt, molt reduïts que, evidentment, no abracen l'ampli aspecte de possibilitats de la majoria dels càrrecs electes municipals.

Certament, també vull dir que, a banda dels acords d'aquest Parlament, de la iniciativa voluntarista de l'exalcalde Antoni Farrés, també hi ha hagut altres propostes. Vull citar una encomiable iniciativa, en aquest cas de l'Associació Catalana de Municipis, que en el seu

dia va proposar la creació d'un fons local de garantia social, això sí, i és en això en què diferint, nodrit, aquest fons, amb les aportacions obligatòries d'alcaldes i regidors, per tant, des d'aquest punt de vista la solució no requeria sobre la responsabilitat de l'Estat, sinó evidentment dels mateixos alcaldes i regidors.

La solució que avui modestament proposem i que no és nova perquè, de fet, ja la vam proposar en l'anterior legislatura, però per finiment de la legislatura va acabar decaient, la solució planteja la incorporació de forma clara i equitativa en l'àmbit de protecció per desocupació del règim general de la Seguretat Social de tots els càrrecs electes, ja siguin de dedicació parcial, ja siguin dedicats de forma total en aquesta activitat. Perquè, de fet, s'ha de dir que ja hi estan donats d'alta, en el règim general de la Seguretat Social, i que, a més a més, com he dit, de forma clara ja vénen cotitzant i per tant vénen pagant per aquesta contingència, però, a l'hora de la veritat, no cobren, tot i el dret reconegut dels tribunals, repeteixo, a rescabalar-se o a percebre els ingressos o els pagaments indeguts.

Aquesta possibilitat, a més a més, transcendeix de l'àmbit de l'Administració local catalana i espanyola, perquè la mateixa Carta europea d'autonomia local, un conveni internacional que va ser subscrit l'any 1985, que va ser ratificat pel mateix Estat espanyol i que forma, per tant, part del dret intern de l'Estat, és l'única raonable per compensar, en definitiva, els beneficis perduts i, insisteixo, també l'única equitativa perquè no semblaria lògic que algú que paga per poder rebre una prestació finalment aquesta li sigui denegada.

Finalment, algú pot pensar, sobretot fora d'extramurs d'aquesta cambra, que aquesta és una mesura impopular, que aquest país té probablement molts altres problemes i moltes altres inquietuds i, probablement, en la jerarquia de preocupacions del ciutadà mitjà aquest no és el tema més destacat. I algú pot dir «no és un moment oportú de plantejar-la». Jo crec que sí, ara hi ha la sensibilitat adequada, no? Però jo crec que la majoria de ciutadans i ciutadanes que ens escolten són capaços d'entendre com nosaltres que avui per avui hi ha un creixent relleu polític i institucional de tots els càrrecs electes, alcaldes i de regidors, que cada dia hi ha una major dedicació d'aquests a l'hora d'atendre les demandes de serveis, de nous serveis fins i tot per part dels municipis més petits i fins i tot d'ordenació, d'implantació d'activitats comercials, de tots tipus, urbanístiques.

En tercer lloc, perquè hi ha una altíssima responsabilitat que assumeixen també aquests càrrecs electes municipals, fins i tot amb un evident sacrifici en moltes ocasions, perquè reben tot tipus de denúncies, sovint injustes, que acaben davant de la mateixa justícia ordinària. I fins i tot, jo diria encara que hi ha un element o un argument més sensible, i és la necessitat de no desincentivar, per dir-ho d'alguna forma, la gent que vol cedir part o totalment el seu temps com a subjecte actiu, com a treballador per a una responsabilitat tan encomiable com és la de gestionar el seu municipi.

I, finalment, se m'acut encara una raó més, jo diria, si no tant de pes, prou important, i és la necessitat també que els diferents càrrecs electes locals, que hi són ara,

no tinguin la temptació de perpetuar-se en el seu càrrec. En definitiva, estariem normalitzant, de forma indirecta també, una certa limitació o autolimitació dels mandats. Que no passi com aquella vegada que li van demanar a Gulio Andreotti per un polític suec que s'havia autolimitat el mandat, i ell va dir: «Això, està molt bé, però aquí a Itàlia, de la política, només ens retiren o els jutges o la mort o els electors.» I jo crec que faríem una bona mesura si aquesta retribució digna, si aquesta prestació per desocupació servís perquè avui per avui molts dels càrrecs electes municipals, que tenen la dificultat de reinserir-se en el món del treball ho poguessin fer amb plena normalitat, o fins i tot evitar, en el pitjor dels casos, això sí, evitar que alguns electes, repeteixo –en el pitjor dels casos, i a més a més en supòsits molt excepcionals–, vulguin arribar, fins i tot, des del seu lloc de responsabilitat a solucionar-se la vida d'una o altra forma... Vostès ja m'entenen.

Per tant, aquesta també, en definitiva, és una mesura de profilaxi i d'higiene política.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Ridao. En nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'honorable senyor Josep Maria Pelegrí.

El Sr. Pelegrí i Aixut

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Primer vull, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, sumar-me a la iniciativa d'aquesta Proposta de resolució que ha presentat el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana i que també, com l'illustre diputat senyor Ridao ha fet, doncs tota la història que hi ha hagut de tot aquest tema durant diferents anys, per diferents persones i també diferents institucions. Per tant, celebro que també una vegada més puguem intentar buscar i recercar tot el consens possible per intentar fer un acte de justícia com el que jo crec que s'hauria de fer i s'hauria d'haver fet en el temps en relació amb aquesta qüestió.

Tornem a parlar d'un tema que és competència de l'Estat. Celebro que hi hagi el senyor Sirera aquí a l'hemicicle, el qual també recolzarà l'afirmació que faig. I, per tant, ja sé que no és possible, que no podria fer-se, però estic segur que si l'Estat hagués volgut transferir aquesta competència a la Generalitat de Catalunya, amb el concurs de les forces polítiques catalanes, hauria estat capaç de reconèixer aquesta legítima aspiració, legítim dret dels regidors i alcaldes, en definitiva, dels càrrecs electes del món local català.

Per tant, insisteixo, és una competència de l'Estat, i hem de tornar, una vegada més, a trucar a les portes per si ens les volen obrir.

Jo crec que hauria de reclamar i reclamo l'atenció d'aquesta cambra en un fet concret, i és que crec que no hauríem d'estar celebrant aquest debat; no l'hauríem d'estar celebrant, per lògica, no per res més, per coherència. Si hi ha un senyor que cotitza, cotitza per a les

prestacions, ha de rebre les prestacions quan això és necessari. Per tant, per lògica, no hauríem d'estar celebrant aquest debat. I tornem una altra vegada a l'argument recurrent que l'Estat sempre ha negat la possibilitat de poder tenir aquesta competència.

L'emplaço que llegeixi la intervenció en el *Diari de Sessions*, perquè he fet una intervenció referent a la seva persona, vull dir per si vol demanar al·lusions en relació amb les comunitats de l'Estat, per si ho vol fer-ho, però com que no estava atent no ho ha pogut sentir. En tot cas, l'emplaço que es llegeixi la intervenció en el *Diari de Sessions*.

Jo crec que un altre cop hem de demanar i exigir la garantia de la remuneració del treball de les persones i també de la garantia social que això comporta, i és el que demanem ara. També permetin-me fer una referència a l'Associació Catalana de Municipis, ja ho ha fet abans el senyor Ridao i jo també voldria insistir-hi, vull insistir-hi més, perquè no és un tema que no ens preocupa, que no ens hagi preocupat, sinó que és un tema en el qual portem temps treballant, i voldria ressaltar, doncs, també personalment, l'aportació valuosa que ha fet i que va fer en el seu moment l'alcalde d'Ivars d'Urgell, Ramon Maria Guiu, quan va presentar una ponència sobre les prestacions socials i econòmiques dels actes locals, que ja va recollir l'Associació Catalana de Municipis, que la va aprovar en el seu Consell Nacional del mes de juliol de l'any 2002, i que va anar a presentar-se, també recorde, a Madrid, davant del ministre corresponent –l'any 2002, si no recorde malament hi havia el Partit Popular governant a Madrid–, que va ser receptiu perquè va escoltar la petició que es va fer des de l'Associació Catalana de Municipis –de la qual també vostès formen part i hi tenen responsabilitat com a entitat municipalista–, però que allí s'ha quedat, no hi ha res més, no hi ha res més. I, per tant, necessitem, per desgràcia, tornar-hi a insistir, tornar a veure com nosaltres busquem la unanimitat en aquesta cambra per intentar aconseguir una cosa que és de dignitat de la política i de dignitat de les persones.

Per tant, reclamo, i hi insisteixo, aquesta coherència entre tots plegats i en el món polític també, perquè a mi em permetrà el senyor Ridao que no insisteixi en els aspectes tècnics, perquè com que és un debat polític, aquí tots estem clars. Vull dir, ell ha fet la referència a tota la ubicació jurídica d'aquesta qüestió, no cal insistir-hi més, però sí que crec que cal reclamar l'atenció de les persones, dels diputats, dels il·lustres diputades i diputats per intentar tirar endavant això.

Insisteixo, crec que l'Associació Catalana de Municipis va fer una gran aportació amb aquest document, en aquesta qüestió i no l'hem de rebutjar. I, per tant, hem de tornar a reconèixer la valuosa necessitat que hi ha que això tiri endavant. Ho necessitem com a país i com a sistema democràtic; jo crec que no com a regió, no, senyor Sirera, com a país, com a país, com a nació, sí.

Jo buscava una justificació per donar el vot favorable a aquesta proposta d'Esquerra Republicana, però no em cal, no em cal justificació; vostè ho ha dit, s'aprova per unanimitat moltes vegades, no hi ha justificació, no cal una justificació per votar això a favor, no? Nosaltres hem presentat a Madrid una iniciativa, també, que es-

pero que compti amb el seu suport, no? Però, escolti'm, la dignificació de les tasques desenvolupades pels ens locals, pels electes locals, és la millor justificació que podem donar en aquest tema. Crec que la societat, les institucions, l'Administració, ha de retornar als electes locals el que ells han donat durant tant temps pel seu municipi, pels seus habitants, pels seus veïns.

Permetin-me una llicència, en aquest punt. Ja sé que no toca, però, des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, voldria fer un reconeixement i un homenatge a totes aquelles dones i homes que durant tants anys han estat dedicats..., moments de la seva vida, i molt, molt temps, i molts dies, i molts anys, als seus municipis i als seus veïns. Jo crec que el Parlament de Catalunya necessita fer, i és necessari que es faci, aquest reconeixement i homenatge a tots aquests electes locals, no?

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Per tant, demano també, des d'aquesta digna tribuna, que ens hi sumem tots, que ens hi sumem tots plegats, tots per reconèixer un dret que tenen, que no està negut..., que no pregunto per què, perquè segurament en el cap de tots hi és la resposta, no?

I ara també, permetin-me una altra llicència. Miri, també moltes vegades passen per les dificultats que hi ha en els ajuntaments de poder tenir una viabilitat econòmica, que permeti que els electes locals puguin tenir dignament recompensat el seu treball i la seva feina, no?

I ja sé que això no s'ha de fer, però jo m'agafo la llicència, amb permís de la presidència, que faria una referència al senyor Lluís Pérez, amb relació a l'anterior intervenció...

El president

No, no, no... Senyor diputat, ho sento, no.

El Sr. Pelegrí i Aixut

No, no...

El president

No, perquè és que, a veure, si som estrictes amb el Reglament, ho som en tot. Per tant, si vostè vol fer la intervenció en funció del punt en què està intervenint, ho fa...

El Sr. Pelegrí i Aixut

No, no, si...

El president

Senyor diputat, si no considero que fa una intervenció amb relació a aquest punt, li retiro la paraula.

El Sr. Pelegrí i Aixut

Molt bé. Doncs, deia, que..., crec..., estava parlant dels sous dels electes locals, de la remuneració dels electes locals. Crec que hi ha una antagònica història, amb relació a aquest tema, que ve i que obeeix també, doncs, a una actitud de determinats partits que han assumits unes responsabilitats importants a nivell de l'Estat,

com, per exemple, pot ser el Partit Popular i el Partit Socialista Obrer Espanyol. I també, home, vull recordar que el Partit Socialista, quan estava governant amb majoria absoluta, va prometre que apujaria la participació dels ingressos dels ens locals de l'Estat, que estaven en el 8 per cent. Va prometre el 12, i al final del seu mandat van arribar al 6. Per tant, no hem anat més amunt de la participació en els ingressos de l'Estat, sinó que vam anar endarrere, no? Per tant, també això crec que és un element important a tenir en compte, a l'hora de definir per què estem en aquesta posició i en aquesta situació, amb relació a les remuneracions dels ens locals, no?

Per tant, acabo. Senyores i senyors diputats, jo crec que interpreto aquesta Proposta del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, que també comptarà amb el suport dels membres del tripartit, dels partits que donen suport al Govern. M'agradaria veure com tots, també, defensem això al Parlament de Catalunya, i com tots els partits, o almenys tots els membres dels partits presents en aquesta cambra, també donen suport a les iniciatives que potser altres grups han presentat al Congrés dels Diputats, a Madrid, a les Corts Generals. I, per tant, d'una vegada per totes, d'una manera definitiva, d'una manera ràpida, puguem aconseguir la dignificació, com deia també el senyor Ridao –que en comparteixo els criteris i les intervencions–, puguem d'una manera definitiva, hi insisteixo, restablir la normalitat democràtica, fer comprendre a la ciutadania que és necessari que això vagi així, es restableixi, i puguin tenir aquestes prestacions com qualsevol altre treballador en el mateix règim i en la mateixa condició que un altre treballador, i, per tant, restablir i ajudem a restablir la riquesa democràtica que el país necessita.

Moltes gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula l'illustre senyor Lluís Miquel Pérez, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

El Sr. Pérez i Segura

Moltes gràcies, molt honorable president. Senyores i senyors diputats, podria començar la meua intervenció dient allò que no passa massa sovint als parlaments: senyor Ridao, m'ha convençut. *(Remor de veus.)* Els seus arguments, doncs, comportaran, sense cap mena de dubte, el vot favorable a la iniciativa per part del Grup Parlamentari Socialista - Ciutadans pel Canvi.

I ens ha convençut per diverses raons: la primera, ell ho ha dit, i és una cosa que l'honora... *(Veus de fons.)* És una cosa que l'honora, que no és la primera iniciativa que en aquest sentit es presenta. Són ja diverses les que s'han produït en aquesta cambra, i molt concretament la que ell ha esmentat, l'any 2000, si no ho recordo malament, que va estar presentada pel senyor, aleshores diputat, Oriol Nello.

Nosaltres hi donarem suport, primer, en coherència amb aquesta iniciativa, perquè era gairebé literal, però també en coherència amb les resolucions que el món municipalista –no només l'Associació Catalana de Mu-

nicipis, sinó la Federació, la qual cosa ja vol dir el conjunt—..., i molt concretament també amb els documents que van emanar del Segon Congrés de Municipis..., dictaminen, diguem-ne, sobre aquesta qüestió.

Cal referir-nos a una norma —una norma que jo crec que és de referència en tot el món local, a tot Europa—, que és la Carta europea de l'autonomia local. Allí diu ben clarament que «els electes municipals han de tenir garantides totes les prestacions socials». Aquest és un peu, també —un peu legal—, que ens podria permetre, si veiem —penso que no, però, per si de cas— que no prospera aquesta Resolució o altres iniciatives en l'àmbit de les Corts Generals, per poder assolir el dret a l'atur: el dret a l'atur, el dret de tots els electes a l'atur.

Perquè hem de tindre en compte que aquí el que hi ha és una situació d'injustícia de determinats electes amb relació al conjunt dels treballadors que cotitzen per aquesta contingència, però també hi ha, en el mateix col·lectiu d'electes, diferències: evidentment, els que tenen una condició de funcionari; evidentment, aquells que tenen una excedència forçosa, en funció de la seva activitat professional, però aquells que no tenen aquestes dues condicions, es veuen afectats i discriminats objectivament amb relació als altres que la tenim. Per tant, ja no és amb el col·lectiu global de treballadors de cotitzants per aquesta contingència, sinó entre el mateix col·lectiu de regidors, la qual cosa encara fa que la injustícia sigui més manifesta.

Hi han altres qüestions, que també s'han esmentat aquí, que jo voldria —molt breument, amb el temps que tenim— esmentar, ja fora del dret a percebre aquesta indemnització. Em penso que està fora de qualsevol dubte, tot i que la Resolució que al seu dia el secretari general per a l'Ocupació del Govern, que, en carta de data 14 de setembre s'adreçava al conseller, aleshores Lluís Franco, donava unes raons molt peregrines per no justificar aquest dret. Deia que «el marc normatiu actual s'adequa a la necessitat de fer esforços de contenció de la despesa pública», que «només són les rendes salarials que han d'estar substituïdes per aquest tipus d'indemnitzacions per desocupació», i diu que «seria de molt difícil comprensió per a la ciutadania que s'activesin aquestes mesures»; o sigui, dit d'una altra manera, que crearien alarma social. Bé. Jo crec que avui no trobarem aquesta resposta, no la trobarem. Jo no sé si trobarem la resposta que desitgem, però aquesta no la trobarem.

Per tant, per tal de reforçar en termes no legals, sinó en termes polítics, aquesta demanda, en forma de resolució, jo m'afegeixo en aquelles consideracions que estan adreçades a l'exercici, a la legitimitat i a la consideració social de totes aquelles dones i homes que durant molts anys de la seva vida, amb sacrifici evident per a ells mateixos, per al temps de les seves famílies, fins i tot per a les seves aspiracions professionals, pel sol fet d'estar al davant d'un ajuntament, tenen lesió objectiva d'aquest tipus de drets.

I no només això. No només per tal d'evidenciar davant de la societat la bondat de l'actuació pública, sinó també per una qüestió del tot egoista de tots els que estem aquí, no?, i que podem tindre responsabilitats orgàniques en els nostres partits, i hem d'anar a demanar als

ciutadans que formin part dels equips que han de gestionar dels ajuntaments. Bé. És una limitació del tot objectiva, demanar a un professional liberal: «Deixi vostè el seu despatx.» I després, quan s'acabi, diguem-ne, la confiança dels ciutadans o, en definitiva, deixi l'activitat pública, «hagin d'anar a buscar-se la vida», com diuen d'una manera del tot colloquial.

Per aquestes qüestions, i tenint en compte que els beneficis socials s'han d'estendre a tots els col·lectius, i no perquè alguns, en moments concrets, trenquin la confiança i en facin de l'activitat política una activitat deshonesta, el conjunt del col·lectiu s'ha de veure desprotegit d'aquesta consideració social, a través, en aquest cas, del cobrament de les indemnitzacions per desocupació.

En aquest sentit, jo crec que el Govern —el Govern de Catalunya, en aquest cas, que no és el competent— ja té previst de fer algunes actuacions que podrien arrodonir el que és la desprotecció dels electes locals. Jo sempre dic que els electes locals en el moment que prenen possessió ja estan en situació de llibertat provisional. I és per a l'anunci, que ja s'ha fet, d'estudiar una cobertura, una garantia als electes socials en l'àmbit de les seves responsabilitats penals, que poguessin dimanar de la seva activitat, evidentment portada amb total honestat, civils o fins i tot patrimonials, que, com tots vostès saben, cada vegada s'imposen més en l'exercici d'aquesta responsabilitat.

No vull esgotar el temps perquè em sembla que tot està dit. Més o menys, tots incidirem en els mateixos arguments. Només demano o, en tot cas, em poso a disposició del senyor Ridao per demanar a tots els grups de la cambra que facin també un vot afirmatiu, i puguem reforçar així amb la unanimitat aquesta demanda, que, una vegada més, es portarà a la consideració del Govern central.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula, en nom del Grup Popular, la il·lustre senyora Dolors Montserrat.

La Sra. Montserrat i Culleré

Gràcies, senyor president. Si vostè m'ho permet, des de l'escó estant, per tal de posicionar-me a la presa en consideració de la Proposta de resolució que ha presentat el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, i que, evidentment, ha defensat l'il·lustre diputat senyor Joan Ridao.

Permeti'm que comenci, senyor president, per anunciar el vot favorable del Grup Parlamentari Popular en aquesta presa en consideració i en aquesta Proposta de resolució per tal de poder afegir un nou apartat a l'article 205 del text refós de la Llei general de la Seguretat Social, i que va ser aprovada l'any 94, el 20 de juny.

Han passat deu anys de l'aprovació d'aquesta Llei, són moltes les coses que han canviat. Vostè ha fet un esplèndid reconeixement i una bona exposició de motius, en la qual crec que..., ho ha matisat amb la dignificació i el reconeixement a tots els homes i dones que, a tra-

vés de ser càrrecs electes en els seus ajuntaments, han portat a terme una bona gestió, evidentment, i uns anys de la seva vida dedicada als altres a través de les eines democràtiques i a través de les eines..., a través dels seus partits polítics, en cadascun dels nostres ajuntaments.

Crec que enguany, que celebrem els vint-i-cinc anys d'ajuntaments democràtics, és una molt bona proposta..., i des d'aquí, en nom del Partit Popular i com a persona significada també en el món municipal, com a regidora que vaig ser, doncs, una colla d'anys, crec que sempre arriba un moment..., i aquest és un bon moment, i més tenint en compte aquesta celebració dels vint-i-cinc anys democràtics.

Vostè comentava que potser podria ser una proposta que no fóra ben vista per la ciutadania. Jo crec que amb aquesta normalització i, evidentment, amb aquests vint-i-cinc anys de democràcia, crec que tot arriba en un bon moment, que la normalitat de fer aquesta sollicitud..., que si els regidors i regidores, alcaldes, que tenen uns deures a través, doncs, que les seves remuneracions estan dintre de les retencions del règim general de la Seguretat Social, és evident que, si tenen deures, també han de tenir drets. I de la mateixa manera que tenen els drets, els treballadors per compte aliè, doncs, els regidors i regidores i alcaldes també han de tenir aquest dret.

Per tant, el nostre reconeixement a tants i tantes homes i dones dedicats al municipalisme, que molt bé recorde quan vostè comentava que potser un dels llavors alcaldes, el senyor Farrés..., de la mateixa manera que va ser companya nostra, diputada, la senyora Rosa Martí, i alcaldessa també a la vegada al seu municipi..., ens recordava que no oblidéssim d'introduir en el seu moment aquesta petició, aquesta Proposta de resolució que avui vostè, en nom d'Esquerra Republicana, també ha expressat.

Permeti'm dir que ens afegim, s'afegeix el Partit Popular a aquesta Proposta de resolució, i fins i tot, permeti'm... –i estic segura que en el tràmit parlamentari en podem parlar–, que potser poguéssim elaborar un estudi, perquè no solament són les persones que s'hi han dedicat, ens hi hem dedicat, a través del municipalisme, sinó diputats, diputats autonòmics, senadors, que crec que val la pena fer un estudi, que quan hàgim de fer aquesta modificació, que evidentment ha d'anar al Congrés dels Diputats de Madrid, doncs, poguéssim ja, ja que hem de fer una modificació, potser fins i tot, si escau, fer una ampliació a totes aquelles persones que –evidentment, no forçades, sinó voluntàriament– han volgut dedicar o volen dedicar uns anys al servei dels altres, que és el servei de la política, el servei de les persones, per tal de, amb aquestes eines que dèiem, poder millorar el nostre país.

Per tant, per les paraules i pel que li acabo de comentar, vostè, evidentment, ja pot comprendre que té el suport total del nostre Grup Parlamentari Popular.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula l'illustre senyor Jaume Bosch, pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa.

El Sr. Bosch i Mestres

Bé, gràcies. Com no podia ser d'una altra manera, per donar suport a aquesta proposta, que és una antiga reivindicació del municipalisme. Ja s'ha citat que la Carta europea d'autonomia local, des de l'any 85, reconeix els drets dels electes locals a tenir garantides totes les prestacions socials. Però hi ha un segon element que em sembla que és necessari ressaltar, que és que és un acte de justícia envers les persones que exerceixen un càrrec públic al seu municipi.

Jo crec que, precisament el fet que avui emprenguem un camí que segur –n'estic convençut– que arribarà amb la seva aprovació, és un element que ens pot omplir d'alegria, però que jo crec que ens hauria de fer segurament a tots, col·lectivament, una certa vergonya. Perquè, que hagin passat vint-i-cinc anys des de les primeres eleccions municipals i que ara estiguem parlant d'això, realment, ens ha d'avergonyir a tots i a totes, segurament més uns que d'altres, en funció de les responsabilitats que s'han exercit durant aquests anys al Govern d'Espanya.

I, en tot cas, jo crec que val la pena afegir avui que amb això donem un pas important, però que ja serà difícil, per no dir impossible, reparar la injustícia comesa amb homes i dones que l'any 79 varen donar el pas d'entrar als ajuntaments, en un marc polític complicat, segurament sense mirar cap al futur i no preocupant-se massa en aquells moments del que passaria quan deixessin de ser regidors i regidores, i que..., jo estic pensant en alguns exregidors del PSUC que segurament em diran: «Molt bé que ho arregleu, però a mi ja m'arriba tard, perquè en aquells moments vaig passar una situació realment complicada.»

En aquest marc de coincidència, jo voldria també recordar les gestions de l'Associació Catalana de Municipis i de la Federació de Municipis de Catalunya: l'acord, per exemple, del Comitè Executiu de la Federació de Municipis de l'any 99, en base a un dictamen, que ja es va sol·licitar llavors, per fer front a aquests arguments suposadament jurídics que ho feien impossible, del catedràtic de dret del treball Manuel Álvarez de la Rosa, que justificava que això era perfectament factible, i, en sentit contrari –ho ha dit el diputat senyor Pérez–, la resposta del Ministeri de Treball a la Resolució aprovada per aquesta cambra el maig de l'any 2000. Potser val la pena llegir-ne tres línies: «Modificar el sentido histórico de las prestaciones por desempleo destinadas a sustituir rentas salariales dejadas de percibir por la pérdida de un empleo, para proteger situaciones que son extrañas a los riesgos ordinarios de un proceso productivo, acaso sería de difícil comprensión desde el punto de vista social.»

Jo he fet un esforç per trobar aquí el municipalisme del Partit Popular, i la veritat és que he estat incapaç de trobar-lo. Però fins i tot jo crec que en aquestes paraules hi ha una cosa més preocupant, que és una determinada concepció de la democràcia, del càrrec públic, d'allò de dir: «Oh!, és que... Per què aquests cobren ara i per què tenen drets i tal...?», que cal superar, perquè respon a etapes també, afortunadament, superades.

I, en aquest sentit, jo crec que ara és evident que és possible aconseguir-ho. I, també en aquest sentit, es-

mentar algunes gestions realitzades. Les gestions, per exemple, del Manel Mas, president de la Federació de Municipis, l'any 2001, que intentava collar el secretari d'Estat Jorge Fernández Díaz, en una entrevista, per tal que s'aconguís, i no ho va aconseguir. O l'actuació —ja s'ha citat aquí— de l'Antoni Farrés, que, després de defensar aquest dret com a alcalde de Sabadell i com a diputat, es va apuntar expressament a l'Inem i va reclamar davant dels tribunals el dret a percebre el subsidi d'atur quan va deixar l'alcaldia. O l'informe d'en Josep Mir, com a professor de dret administratiu, avui alt càrrec del Govern, que a *L'evolució de l'autonomia municipal 99-2002* assenyalava aquest cas com una de les cinc col·lisions de l'ordenament jurídic espanyol amb la Carta europea de l'autonomia local.

Avui, doncs, fem un intent més, un intent que ve a sumar-se als de la majoria de grups parlamentaris al llarg dels darrers anys, que fins i tot s'ha plasmat en propostes al Congrés dels Diputats, o fins i tot en esmenes als pressupostos sistemàticament rebutjades, perquè, dissortadament, la proposta aquesta, evidentment, encara no ha estat avui aprovada per les Corts Generals. Cal, doncs, ara el compromís de totes les forces polítiques per posar fi a aquesta etapa que jo crec que ha estat realment vergonyant en aquest sentit, i que Socialistes i Partit Popular, que han governat a l'Estat espanyol i no ho han solucionat, ara tenen la responsabilitat d'acceptar aquesta proposta, d'acceptar que cal solucionar aquesta injustícia. I, cal dir-ho, si tots i totes som coherents amb el que hem expressat avui aquí, aquesta aprovació estarà garantida al Congrés dels Diputats.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat.

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Posarem a votació aquesta presa en consideració.

Comença la votació.

La presa en consideració de la Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei d'addició d'un nou apartat a l'article 205 del text refós de la Llei general de la Seguretat Social aprovat pel Reial decret legislatiu 1/1994 ha estat aprovada per 128 vots a favor.

Interpellació al Consell Executiu sobre les prioritats de l'acció de govern, especialment pel que fa a les resolucions aprovades en el darrer debat de política general (tram. 300-00684/07)

El següent punt de l'ordre del dia és el sisè, i és la interpellació al Consell Executiu sobre les prioritats de l'acció de govern, especialment pel que fa a les resolucions aprovades en el darrer debat de política general. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'honorable senyor Felip Puig.

El Sr. Puig i Godes

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyors consellers i senyor conseller en cap, amb les resolucions aprovades en el darrer debat de política general es va confirmar, segons els criteris de Convergència i Unió, la deriva marxista que en els darrers mesos (*rialles i remor de veus*) ha orientat la política impulsada pel tripartit. I diem «marxista» perquè és evident que l'esperit i la lletra, que el fons i la forma dels acords votats només i exclusivament per vostès, els membres del tripartit, s'inspiren en aquella màxima de Marx que deia: «Aquests són els meus principis. Si no els agraden, en tenim d'altres.» Marx, Groucho Marx. (*Rialles.*)

Sí, per què diem això? Diem això perquè, en una primera anàlisi dels programes electorals —que són els compromisos amb què teòricament els grups que donen suport al Govern haurien d'inspirar les seves orientacions polítiques—, hi trobem compromisos i declaracions que avui no s'estan complint. Des d'una moratòria de la instal·lació de noves grans superfícies comercials i de lleure —i avui ho llegim quan s'aproven noves superfícies comercials a ciutats metropolitanes, fins i tot en contra d'informes de les comissions d'equipaments—; com el rescat dels peatges i tornar-los a donar en concessió amb criteris nous des d'un punt de vista econòmic; com la cancellació i la retirada del projecte de l'eix Vic - Olot; com la necessitat que la persona que ocupés la direcció de la Corporació Catalana l'anomenés el Parlament per majoria qualificada; com la creació d'un departament encarregat de les relacions exteriors de Catalunya —i parlo de compromisos dels diferents programes electorals dels grups que donen suport al Govern—; com la necessitat d'interconnectar les xarxes existents en matèria de política hidràulica; com la necessitat d'impulsar el quart cinturó entre Abrera, Terrassa, Granollers, com a vertebrador de la regió metropolitana de Barcelona, o com que «els socialistes catalans no apostem per augmentar els impostos, apostem per mantenir el nivell actual de pressió fiscal, en definitiva per uns impostos més justos», després d'haver pujat els impostos sobre la gasolina, sobre les escriptures dels habitatges, haver proposat un euro per visita mèdica, taxes en les segones residències al Pirineu, o ja avançar un 25 per cent d'increment en els ingressos de l'Agència Catalana d'Aigua.

Tot això hauria d'inspirar les prioritats i les resolucions que, en el marc d'un debat de política general, aquest Parlament hauria aprovat. I la veritat és que, després del discurs del president, un discurs més propi segurament d'un programa i d'un debat d'investidura, però en definitiva amb una sèrie de declaracions i una sèrie d'aproximacions programàtiques, aquest Parlament, el país, varem poder constatar amb una certa decepció que les resolucions no eren res més que una maniobra més d'aquesta etapa en què estem, de grans gesticulacions, de declaracions d'intencions, de propòsits, però que a l'hora de la veritat, res de res.

Incompliments flagrants dels compromisos adquirits amb els ciutadans —i només n'he llegit unes mostres—; obligació que tenim, al cap i a la fi, de denunciar-ho i de posar-ho amb evidència des del nostre paper i la

nostra responsabilitat d'oposició. Declaracions d'intencions en la Proposta de resolució, des d'onze apel·lacions a «la necessitat de promouvoir», quinze «impulsar», nou «potenciar», vint-i-una declaracions de «plans i programes futurs», des de la necessitat de refundar el Ramon Llull... En definitiva, observem que tot forma part d'una proposta buida de continguts i que el país constata que s'han perdut deu mesos, de no-gestió, d'ineficàcia, de paràlisi i de desgovern.

I diem que s'han perdut deu mesos perquè en l'anàlisi concreta de la redacció de les resolucions aprovades per vostès, només per vostès, en aquest Parlament, el 70 per cent són transcripcions, còpies *literals* del pacte del Tinell.

I vostès diran: «Això és gran coherència.» No: això és ineficàcia perquè han perdut deu mesos per dir i prometre el mateix, sense que s'hagi avançat en res. I al cap i a la fi, també, perquè s'observa una interpretació a la baixa, una reducció, pels deu mesos de manca de coherència i de cohesió, i també els cinc mesos d'interpretació i de subordinació a les polítiques, en aquest cas, del PSOE, des de Madrid, a l'hora de llegir les resolucions que aquest Parlament va aprovar.

Ja no es parla de «potenciar el model comercial català», sinó de «consolidar»; l'únic canvi en la resolució de comerç, extreta literalment també del pacte del Tinell. Es continua parlant literalment d'«estimular la difusió en la innovació de les pimes», que deuen estar esperant, encara, un any després, que se les estimuli, se les ajudi. Com s'està esperant igualment el pla integral català de la formació professional, també en les propostes i en el programa del pacte del Tinell. Com també estem esperant, evidentment, que es posin en marxa altres propostes que..., redacció literal, també amb alguns canvis producte de la seva acció durant aquests deu mesos: ja no es parla d'«enfortir» el Ramon Llull; un cop declarada la seva defunció, ara es tracta de «refundar», però, evidentment, en la resta de proposta de resolució, en la resolució aprovada, estem amb la mateixa, absolutament amb la mateixa, capacitat de poca concreció.

Per no dir, evidentment, que ja no complirem «aprovar els plans territorials durant l'any 2005», perquè l'única modificació amb relació al pacte del Tinell a les resolucions aprovades en aquest Parlament és que ara aquests plans territorials s'aprovaran «abans del final de la legislatura».

És per això que constatem que el país ha perdut, de moment, deu mesos.

Vostès van aprovar i van votar una sèrie de declaracions d'intencions i cap concreció, cap pressupost, cap programa, cap declaració concreta que fes permetre al país i a aquest Parlament avançar en la definició de les prioritats que té aquest Govern i que òbviament orientarà la seva acció política.

Però també és bo que observem no només el que es va votar sinó també el que no es va votar. Perquè aquí sí que hi havien concrecions i compromisos fermes i concrets. Vostès van votar «no» a pactar, i a consensuar, i a establir, i a apostar per un model de finançament que s'apropés al model de concert econòmic. Van votar

«no» a establir un calendari concret per garantir els traspàsos pendents del Govern central. Van votar «no» a la devolució dels arxius de Salamanca o a la publicació de les balances fiscals. Van votar «no» a una sèrie d'infraestructures que el país necessita, finançades per l'Estat i finançades per la Generalitat. Van votar «no» a allò que fins ara fa poc era la seva prioritat: a portar el TGV fins a l'aeroport del Prat. Van votar «no» a la supressió del peatge de Mollet. Van votar «no» al traspàs de la Renfe i del servei de rodalies. Van votar «no» al traspàs de la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre. Van votar «no» a la interconnexió de xarxes. Van votar «no» a la millora de les pensions. Van votar «no» a revisar el sistema de finançament de la sanitat. Van votar «no» a constituir una comissió pel transfuguisme. Van votar «no» a defensar la visió i la recepció de TV3 a les Illes.

Van votar que sí a tota una sèrie de declaracions d'intencions on el Grup de Convergència i Unió no hi observa, evidentment, les prioritats que s'esperaven d'un debat de política general.

Nosaltres observem amb preocupació, des d'aquesta cambra –preocupació que creiem compartir cada vegada més amb més gent al país–, que el Govern de Catalunya i els partits que li donen suport obliden els seus programes electorals; obliden els seus compromisos amb els electors i amb els ciutadans de Catalunya; que en deu mesos interpreten a la baixa el seu compromís de govern i el pacte del Tinell –algú en diu, amb una certa sorna, «del Tintinell», perquè ja fa tentines, el pacte.

Vostès, en lloc d'acceptar resolucions executives, programàtiques, acords fermes, concrets, clars, fan declaracions d'intencions sense cap concreció, sense cap calendari, sense cap pressupost. Algun diputat del nostre Grup utilitza l'expressió d'«*el botafumeiro*»: tot encens i tot bona olor, però tornen a prometre el pacte de govern deu mesos després, sense que haguem avançat pràcticament en res.

Les úniques conclusions, doncs, senyor conseller, d'aquest debat són que el país ha perdut un any; que prediquen i no practiquen el consens, la capacitat de concertar i de trobar complicitats en aquest Parlament per fer avançar el país; que es tanquen a la defensiva i que no accepten cap proposta, ni tan sols quan beu dels seus compromisos, de les seves promeses i dels seus principis, i que no hi ha un programa de govern ni un model de país al qual puguem anar donant resposta des de la seva acció de govern.

És per això, senyor conseller, que nosaltres hem vingut avui aquí per tornar a insistir a demanar que definim quines són les prioritats del seu Govern; què n'hem d'extreure, d'aquest debat de política general, i com orientaran la necessitat que es comenci a governar d'una vegada de cara al futur.

Moltes gràcies, senyors consellers; moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula, en nom del Govern, l'honorable senyor Josep Bargalló, conseller en cap.

El conseller en cap (Sr. Josep Bargalló Valls)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., senyor Puig, vostè, que fa molts dies que utilitza el Reglament de manera deguda per tal que..., allò que creu que té dret a fer com a portaveu d'un grup parlamentari, avui l'ha utilitzat indegudament. I ho sap. Vostè avui no ha fet una interpellació al Govern. És que jo hauria de sortir aquí i dir-li: «Escolti'm, no sé què...» No ho sé... Vostè ha interpellat altres tres grups de la cambra; vostè ha interpellat altres tres grups de la cambra, no el Govern. Ha interpellat diputats i diputades d'aquesta cambra, preguntant per què van presentar unes resolucions, i ha interpellat diputats i diputades d'aquesta cambra, preguntant per què en van votar unes sí i unes altres no.

Jo crec que la figura de la interpellació, com vostè sap perfectament, no és per a això. Una interpellació no serveix per a això. Jo li respecto absolutament el dret que té vostè a no estar d'acord amb el que presenten altres grups i li respecto absolutament el dret a no estar d'acord amb el que voten altres grups. I li respecto, a vostè, absolutament, el dret a defensar en els fòrums que pugui i tingui allò que vostè presenta, i li respecto, a vostè, el dret a expressar les seves opinions sobre el que fa el Parlament. Però la interpellació al Govern no és el mecanisme per fer això. No ho és.

Vostè ens ha fet aquí un comentari de text, ràpid –tenia deu minuts i no li donava per a més–, en què ha remarcat coincidències numèriques i en què ha fet una lectura en tot cas més aviat formal d'uns continguts d'unes resolucions que van presentar tres grups parlamentaris, que van ser aprovades pel Ple d'aquesta cambra i que, per tant, tenen la força que tenen, que és la de l'aprovació del Parlament de Catalunya, òrgan que té la sobirania del nostre poble.

I a partir d'aquí jo, com a govern, l'únic que li puc dir és que respecto absolutament les decisions del Parlament i tinc l'obligació de complir-les. I si em pregunta què en pensem, de les resolucions, és això: tenim l'obligació de complir-les. I no em pregunti si les volem complir, perquè tenim l'obligació de complir-les, i això és superior a voler o no voler. I gairebé m'hauria de quedar aquí –i gairebé m'hauria de quedar aquí.

Vol prioritzacions? Les tindrà en el debat de pressupostos, que serà molt aviat. Allí tindrà les prioritzacions.

Vostè ha dit més coses. A veure, aquest és un govern que és el que ha efectuat davant del poble de Catalunya més actes de compromís. Té un primer compromís, aquest Govern. Aquest Govern té un primer compromís. No és el programa electoral de cadascun dels partits que li donen suport, que els programes electorals de cadascun dels partits que li donen suport no són un compromís de govern.

Primer compromís de Govern: el pacte del Tinell. És el primer compromís del Govern. Perquè el Govern l'assumeix en funció que és aquest el pacte que fa que el Govern existeixi.

Segon compromís: el Pla de govern. El vam lliurar a tots vostès; aquest és un altre compromís.

I un tercer compromís, perquè el Parlament ho ha volgut, que són les propostes de resolució..., la Resolució

102/VII. Són els tres compromisos que té el Govern. Són els tres compromisos que el Govern farà.

Vostè ha aprofitat per insistir... –era un comentari de text i el comentari de text, especialment si són breus, es fonamenten en els tòpics, perquè és la necessitat, és la manera més pedagògica de fer arribar a l'alumnat allò que vols remarcar dels comentaris.

Tòpic: el Govern no governa. Miri, molt senzill, jo ara podria també entrar en un debat i un discurs..., i «el Govern anterior...», «el Govern no sé què...», en les propostes de resolució dels últims anys fer un compte de les vegades que hi havia «impulsar»..., i segurament n'hi havia més. Jo era diputat aquí i me'n recordo perfectament. Però si és que és igual. Nosaltres som el Govern de la Catalunya d'ara i el que ens interessa és la Catalunya d'ara, per a la gent d'ara.

Però li puc explicar, per exemple, ahir. Ahir. Què va governar el Govern ahir? Li ho puc explicar... (*Remor de veus.*) No, ja entenc perfectament que vostès puguin somriure perquè, davant del fet de no governar, queda o el cop de peu o el somriure, i sempre és més agradable –i els ho agraeixo– el riure que el cop de peu.

Què vam fer? Ahir hi va haver unes jornades Catalunya - Marroc, econòmiques, internacionals. Fonamentals per al nostre país; primer, per a les empreses del nostre país, pel que fa a la seva localització al Marroc, però també per al fenomen migratori i per a les relacions, que nosaltres creiem –internacionals– importants, de pont de Catalunya entre l'Europa i el Mediterrani, país europeu com som, país mediterrani com som. En aquestes jornades hi van participar al llarg del dia els consellers Rañé, Castells i Esteve, i el president Maragall.

Va haver-hi, també, la presentació de l'avanç del Pla territorial de les comarques centrals a la Comissió de Participació Local –em sembla que algú de vostès ha parlat avui mateix d'aquests plans.

Va haver-hi també la segona reunió de la Comissió Interdepartamental de Polítiques de Joventut, que agafa el Pla de joventut Catalunya 2000-2010, Pla aprovat per aquest Parlament per unanimitat, i que deia que en quatre anys s'havia de revisar què és el que fa i adequar les polítiques de joventut a la realitat actual, per exemple, en el tema d'habitatges, cosa que es va fer.

Va haver-hi també –va haver-hi també– la reunió de la Comissió Interdepartamental, interinstitucional i social d'Atenció a les Persones amb Problemes de Salut, Comissió que hem creat davant d'una realitat..., que el mateix president Pujol va dir en aquesta cambra reiteradament que un dels dèficits de l'acció del seu Govern –ho deia ell– havia estat els problemes de la salut mental. Aquesta és una comissió que treballa en salut mental i que va aprovar ahir el Pla director de la salut mental i de les addiccions de Catalunya, amb la participació del món local, els centres de salut, els professionals de la salut mental i els familiars. En aquesta reunió hi érem la consellera Anna Simó, un representant de la consellera Geli, que no hi va poder assistir a l'últim moment per problemes d'agenda, i jo mateix.

Va haver-hi també la presentació dels projectes de decrets d'habitatge davant del Consell Assessor d'Habitatge per part del conseller Milà.

Va haver-hi també una reunió del president Maragall, amb els consellers Saura, Nadal i Carretero, i alcaldes de l'àrea metropolitana, per parlar de l'encaix de l'àrea metropolitana en la nova ordenació territorial. I moltes altres coses que els estalvio.

Però, fixin-se, ahir vam prendre decisions, amb participació social i d'acord amb el món local, en aspectes tan importants com el Pla territorial de la Catalunya central, l'ordenació territorial i l'encaix de l'àrea metropolitana, les polítiques de joventut, les polítiques d'habitatge i les polítiques de salut mental.

Ahir el Govern va governar. Però no ho va fer ahir, ho fa cada dia –ho fa cada dia. Que no governa de la manera que vostès voldrien que governés? Segur. Que encarem problemes que ens hem trobat damunt la taula, com la salut mental i l'habitatge? És la nostra obligació. Que intentem arribar a acords amb el món local? És que no hi ha altra manera de governar Catalunya si no és també amb el territori, i el territori són els municipis.

I això és el que vam fer ahir: governar, el que estem fent avui i el que farem demà. I governarem en funció dels acords que ens van permetre tenir un govern, que és l'Acord del Tinell, en funció del llibre de ruta i de la base de dades constant de què ens hem autodat, que és el Pla de govern, i en funció d'allò que el Parlament ens va dir, seguint la voluntat majoritària de vostès, senyores i senyors diputats, que són els que tenen la capacitat d'impulsar les polítiques de Govern, capacitat que nosaltres no tenim altra cosa a fer que seguir-les. I ho fem, a més a més, perquè és el nostre convenciment que aquí rau la sobirania del poble de Catalunya i que el que vostès acorden nosaltres ho hem d'incloure a la nostra agenda de Govern, que la tenim molt plena, però ho incloem.

Moltes gràcies. (*Veus de: «Molt bé.»*)

El president

Gràcies. Té la paraula l'honorable senyor Felip Puig.

El Sr. Puig i Godes

Moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller, bé, la seva resposta, per part nostra, evidencia també ja el que hem anat intuïnt i es va veient, i no veiem només nosaltres, ho veu el país, no?, una certa distància entre el Govern i els grups que li donen suport.

Ens ha parlat de les resolucions d'alguns grups parlamentaris, que teòricament són els que donen suport al seu Govern, i també ens ha citat –i li ho agraeixo– la seva interpretació sobre el Reglament. Li hem de dir, senyor conseller en cap, que la seva, per part nostra, credibilitat i capacitat d'interpretar el Reglament està, en aquests moments, sota dubte.

Però sí que és cert que el que ens ha dit vostè ha tornat a recordar-nos que vam tenir un debat d'investidura, on no es va presentar cap programa i se'ns va donar a referència, se'ns va remetre a un text que es va repartir

després mecanografiat. Avui ens recorda el que va passar també en el debat de política general: no va haver-hi la programació i la concreció de les orientacions i les prioritats del Govern de Catalunya per a aquest any, i se'ns va remetre a un document que acabava de sortir d'impremta i que parlava d'un pacte de Govern, i que suposo que encara han d'acabar, fins i tot, de corregir les galeres. I ara ens diu que ja ho concretaran quan tinguem el debat de pressupostos. Bé, tornarem a esperar i també, suposem, que en el debat de pressupostos se'ns tornarà a dir que aquest any serà un any perdut –un altre–, ja en tindrem dos, perquè les inversions no permetran fer tot allò que volíem, i vostè ens diu que, malgrat tot, el Govern governa. Ja ens n'adonem que ho intenta; per cert, també li agrairé que ens digui amb quins ministres es van entrevistar ahir, del Marroc, i si comparteix la visió del president de la Generalitat després de la valoració d'alguna de les decisions que van prendre ahir sobre que la seva prioritat i la seva nineta dels ulls és Barcelona, mentre que en la resolució es diu que els plans territorials de la resta del país, el 2007.

Per tant, ja tenim molt clares les prioritats d'aquest Govern: Barcelona, la nineta dels ulls, la Corporació Metropolitana i els plans territorials, que abans eren el 2005, ara ja els llancem al 2007. (*Remor de veus.*) Ho diuen vostès, no ho dic jo, no m'ho invento –no m'ho invento. (*Remor de veus.*)

I vostès ens diuen «no, no caiguin en els tòpics». Home, nosaltres observem que no hi han tòpics, que hi han quatre eixos fonamentals en l'acció d'aquest Govern: la desconstrucció, desconstrucció sistemàtica, Bracons, ciutat judicial, l'orella del Berguedà, l'Aeroport de Lleida, l'Institut Ramon Llull, el tancament de les oficines a l'exterior; (*remor de veus*) no són tòpics, senyor conseller, són acords de Govern de desconstrucció; per no parlar de la inseguretat jurídica en la revisió de concessions en les resolucions de contractes signats o en l'incompliment de convenis amb ajuntaments, amb entitats, amb sindicats.

Segona línia prioritària: el desgavell i la confusió. Em diran vostès que tenen una línia clara sobre l'organització territorial? Sobre la tolerància zero? Sobre l'ecotaxa? Sobre el model turístic? Sobre com s'han d'ajudar les empreses en comptes d'amenaçar-les? (*Remor de veus.*) Sobre..., sobre que hi han hagut més manifestacions del món de la pagesia en nou mesos que en quatre anys? (*Remor de veus.*) Sobre el català i el valencià? (*Remor de veus.*) Sobre la taxa i la segona residència al Pirineu? (*Remor de veus.*) Espero que em deixaran acabar, senyor president, gràcies. Sobre les competències en immigració?

Bé, tercera línia: els incompliments i la demagògia, els ho tornem a recordar. Per a nosaltres és molt important la qualitat democràtica d'aquesta cambra i d'aquest país, molt important. (*Remor de veus.*) Què estem fent amb els peatges? Es diu el que es diu sobre la pressió fiscal i es fa el que es fa. Havíem de tancar tots els abocadors i ara, perquè es coneix la informació, s'autoritzen, per sort, els que ja estaven en construcció. Es criticava sistemàticament el mètode alemany, que només el feien a Alemanya, i ara benvinguts els alemanys del tripartit, perquè el mètode alemany serà encara més vist i exer-

citat que mai. (*Remor de veus.*) Es parlava de la supressió dels barracots i ara parlem del desplegament dels prefabricats. L'acord de la competitivitat, que no està signat. Els quaranta-dos mil habitatges, que no se n'ha començat ni un. No es volien parcs eòlics a les muntanyes i ara es volen construir davant de la costa de l'Ebre. No es volia una central elèctrica a Móra la Nova, però sí que s'acceptarà una central elèctrica a Riba-roja. Incompliments i demagògia: «papers per a tothom», «aquí no hi cap tothom». Conselleria d'exteriors, tanquem les oficines. De l'ajut universal als divuit anys, un 25 per cent menys als de zero a tres anys. Del consens, el corró per primera vegada en tretze anys en el debat de política general. (*Remor de veus.*) Del TGV al Prat a recuperar el bucle secundari. De titllar-nos d'instigadors de la ludopatia a promoure una reforma dels decrets del joc, que els asseguro que se'n parlarà en el futur durant els propers mesos.

I, finalment, la quarta línia: la subordinació al Govern central. (*Remor de veus.*) Les inversions, el crèdit extraordinari, la no retirada –la no retirada– del recurs de la Llei d'esports, la «patada» al futur.

El president

Senyor Puig...

El Sr. Puig i Godes

...als arxius de Salamanca. Vaig acabant, senyor president.

El president

No, no, vagi acabant del tot.

El Sr. Puig i Godes

Vaig acabant i acabo. És per això que els instem que comencin a governar, que no continuïn inspirant-se en Marx; *El hotel de los líos* era només una pel·lícula, no l'apliquin al Govern, si us plau, i, sobretot, no apliquin també la màxima de Marx, Groucho Marx: «La política és l'art de buscar problemes, trobar-los, fer un diagnòstic fals i aplicar després els remeis equivocats.» Els demanem que rectifiquin.

Moltes gràcies. (*Veus de: «Molt bé» i aplaudiments en un sector de la cambra.*)

El president

Té la paraula l'honorable conseller en cap.

El conseller en cap

Continuem amb el comentari de text, escolti. Jo a partir d'avui recomanaré als alumnes de ciències polítiques que per entendre què vol dir demagògia llegeixin el que acaba de dir vostè. (*Remor de veus i aplaudiments en un sector de la cambra.*)

No, no cal. A veure, vostè sap, senyor Puig, perquè vostè no només ha governat sinó que és una persona que coneix el país, que veu el país de la manera que a vostè li interessa veure'l –com ens interessa veure a cadascú el país de la manera que volem i, segurament,

el bon governant és el que aconsegueix veure'l tal com és–, però això tampoc és tan fàcil i costa temps, vostè sap que ha dit coses que aquí no eren certes. Vostè ho sap. Però jo ara no entraré en la batalleta de discutir-li coseta per coseta. (*Remor de veus.*) No hi entraré, perquè és..., no, no, perquè és la batalla més fàcil possible, perquè és més fàcil, a nivell de temps, dir una mentida que, a nivell de temps, explicar la veritat.

Dir una mentida costa molt poc, explicar una veritat és una cosa molt més fonamentada. I, aleshores, jo només li penso dir, en aquests moments, una cosa, com a resum del que ha dit vostè: Frankfurt, Fira Internacional Cultura Catalana 2005-2007. (*Remor de veus.*) No, no, escolti, no ho ha fet..., perdoni, a veure, no ho ha fet cap Govern. (*Rialles.*) No, no, però si el Govern hagués destruït el Ramon Llull, hagués destruït política internacional i hagués desconstruït, no tindriem Frankfurt. Frankfurt ho ha fet, no, no, (*remors de veus*) el treball dels directors catalans, dels agents literaris, dels escriptors i el treball dels successius governs... Si el senyor Camps té la paraula...

El president

No, la té vostè, té raó. Senyor Camps, si us plau. (*Forta remor de veus.*)

Senyora, senyores diputades, senyors diputats. Té la paraula, conseller.

El conseller en cap

Gràcies, senyor president. Frankfurt és un exemple que el Govern governa i no desconstrueix. Un govern que desconstrueix i no governa no hauria continuat el treball per aconseguir Frankfurt. (*Aplaudiments en un sector de la cambra.*)

Això és un exemple, però jo li puc dir una cosa: vostès intentin buscar contradiccions entre els grups parlamentaris del Govern, que no n'hi ha. Vostès intentin buscar entre el Govern, que no n'hi ha; vostès entenguin que hi ha pluralisme, ja sé que els és difícil d'entendre, però, a més a més –a més a més–, no els demanaré que busquin la coherència, perquè la seva feina és buscar la incoherència, però nosaltres treballem amb la nostra coherència que ens veiem obligats. I ara discursos de consens, jo només li demano una cosa, que vostè ha tornat a dir el seu primer concurs, el primer discurs, perdó, el concurs de demagògia i de comentari de text. Una cosa li demano, molt seriosament, més enllà de la teatralitat que, de vegades, es dona en aquests tipus d'actuacions parlamentàries.

El Govern li demana al Grup Parlamentari de Convergència i Unió de manera formal des de l'estrada del Ple del Parlament de Catalunya que tots els debats sobre tots els aspectes que són consubstancials de l'Estatut es mantinguin a la Ponència parlamentària creada per aquest Parlament a tal efecte, i que allò que pugui ser motiu de controvèrsia es traslladi al debat entre els partits, però que no es porti al Parlament la voluntat de prendre posició en aquest moment sobre temes que estan debatent-se en el si de la Ponència de l'Estatut.

Tots, n'estem convençuts, volem el millor Estatut per a Catalunya. Per tenir el millor Estatut per a Catalunya

cal precaució en el debat i recerca real del consens. I els demanem que no duguin al Ple del Parlament cap debat d'aquest tipus mentre el Parlament tingui una ponència que ho està fent. No ho demanem com a Govern, ho demanem estrictament amb la voluntat –insisteixo– que Catalunya disposi del millor Estatut possible, cosa que nosaltres volem, cosa que vostès també volen. Que un problema de forma, que la necessitat de cridar més o cridar menys no ens trenqui arribar allí on realment tots volem. Per una vegada, apartem la forma i posem-nos d'acord en el contingut al lloc on cal.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política de turisme (tram. 300-00621/07)

El setè punt de l'ordre del dia se substantiarà conjuntament amb el vuitè i és la interpellació al Consell Executiu sobre la política de turisme. Té la paraula l'illustre senyor Josep Micaló, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. Micaló i Aliu

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, a finals de temporada d'estiu és normal i sempre se sol fer, doncs, repassar com ha anat la temporada, la temporada més important que tenim, però aquest any jo diria que se'n parla molt més que altres anys, i crec que és normal, no?, per dos motius principalment, crec jo. Doncs, una, perquè la temporada d'estiu no ha anat com tots voldríem que anés, i l'altra, doncs, perquè estem en portes d'un congrés per debatre el model turístic que tenim aquí, en el nostre país.

Per tant, jo crec que és un bon moment aquí a l'hemicycle també de parlar d'aquesta gallina dels ous d'or que algú ha dit, i que d'altres hi afegeixen que s'està morint o que l'estan matant.

El turisme –és evident i tots ho sabem– és un dels grans motors econòmics del nostre país. A Catalunya representa pel voltant d'un 10 per cent del producte interior brut; a altres comarques representa molt més; a les comarques de Girona, en conjunt, representa entre un 30 i un 35. Per tant, crec que aquesta preocupació, doncs, és evident que hi ha per aquest sector tan important, no? Un sector que en els darrers anys ha estat entrant o està entrant en una davallada i que potser aquesta temporada és la que més s'ho ha notat.

Ja sé que aquesta davallada no és només aquí, a Catalunya, sinó que a la resta de l'Estat. El que no sé, també, senyor conseller, si en altres destinacions de la zona euro, semblants a les nostres, si també s'ha produït aquesta davallada, però el que sí que és evident és la importància que té, com he dit abans, per al nostre país.

Per tant, jo diria que és molt important saber el capteniment seu i el del Govern en general sobre aquesta problemàtica, aquest debat que s'està establint a l'ex-

terior sobre si el model de sol i platja està obsolet, no està obsolet. Jo crec que no, però sí que crec que s'ha de complementar, s'ha de complementar amb altres aspectes, amb altres tipus de turisme, amb altres models, doncs, com poden ser el model cultural, el del paisatge, l'esportiu, el lúdic. S'ha de millorar, segur, també, la formació de molts dels professionals que estan treballant en aquests moments –això encara aquesta setmana, dimarts, en les jornades aquestes prèvies que es fan en el Congrés era motiu de debat i motiu de preocupació. S'ha de desestacionalitzar –és segur que no podem basar-nos només en dos mesos pràcticament l'ocupació principal, sinó que l'hauríem d'establir els dotze mesos de l'any. Ara, jo crec que per fer tot això i altres models que segur que sortiran en el proper Congrés, les administracions s'hi han d'implicar i molt. I crec que el Departament de Turisme s'ha de convertir en un departament transversal, perquè aquí afecta polítiques de molts altres departaments: Medi Ambient, Política Territorial, Treball, Ensenyament, immigració. I, per tant, tal com li he dit, seria molt interessant saber el posicionament, perquè de cara a aquests pressupostos que s'estan elaborant i que segur, com deia abans el conseller en cap, ja pràcticament estan elaborats i es portaran a aprovació, voldríem veure quines solucions concretes hi ha sense esperar el pla estratègic, sinó solucions que ja veiem que es necessiten, quines solucions estan ja reflectides en aquests pressupostos que se'ns portaran aquí per poder-ho aprovar.

I sobretot li diria, el més important per a mi és que pugui posar ordre i consens en un tema tan important com és el turisme dins del seu mateix Govern, perquè si mirem el que ha passat aquest estiu podem veure, tot al contrari del que es deia fa uns moments des d'aquí, aquesta tribuna, que no és així. I jo diria que hi ha hagut dos temes importants aquest estiu, que se n'ha parlat molt a nivell periodístic: un, els actes institucionals de l'Onze de Setembre, i l'altre, el per mi mal anomenat «turisme de borratxera». Declaracions que jo tan sols diria de desafortunades, que em penso que és el que menys es pot dir, però, és clar, hi ha hagut continuament declaracions, contradiccionals i vostè intentant apagar foc per tots costats i intentant posar ordre. I jo li haig de reconèixer, perquè és clar, si comencem a veure declaracions: «La consellera Tura demana tancar els hotels i locals que atreuen el turisme de borratxera a Lloret», «Esteve contradiu Tura i descarta acabar amb el turisme de borratxera», «Esteve rebutja que l'origen de la crisi del sector sigui el turisme de borratxera. El conseller precisa que la solució als aldarulls depèn tant del Departament de Turisme com del d'Interior.» «L'home de confiança de Montilla, a Turisme, desacredita la consellera Tura. Martínez Fraile diu que parlar de turisme de borratxera pot matar la gallina dels ous d'or», que en parlàvem abans. Aquesta, un moment: «Bargalló proposa l'establiment d'una ecotaxa en plena crisi del sector turístic.» «Pere Esteve contradiu Josep Bargalló i descarta completament l'ecotaxa». Després, el que normalment estem acostumats a l'estiu, el senyor Joaquim Nadal, portaveu del Govern: «La Generalitat admet la crisi del turisme i diu que no es recuperarà a l'agost.» Bon moment per donar moral a un sector en ple mes d'agost. Tampoc m'estranya, perquè, és clar, quan tot el sector de Girona, de les comarques de Gi-

rona li demana una estació a l'aeroport per potenciar el sector del turisme, ell diu que no és necessària, però, per altra banda, des d'aquesta mateixa tribuna, jo li he sentit dir a ell o al secretari de Mobilitat, que el coneix molt bé, que el sistema aeroportuari català ha d'estar unit pels trens d'alta velocitat. Farem molt que passi, si no es para, perquè per parar, evidentment, es necessita una estació. Per tant, no m'estranya tampoc aquesta ajuda moral que va donar al sector. Més: «Els empresaris neguen que el model de turisme de sol i platja estigui esgotat, repliquen al ministre Montilla.». Es clar, aquí hi podríem afegir una altra cosa, un ministre català amb un braç dret, com he dit abans, català, el secretari general, que després vénen els plans d'excel·lència i dinamització i resulta que tant problema per ser aquí en van dos a Andalusia, dos a Aragó, dos a Cantàbria, dos a Madrid, dos a Múrcia, un a Catalunya, una de les principals destinacions turístiques que hi ha a l'Estat espanyol. Un ministre català que també, doncs, va anar animant els empresaris.

I per últim, un que al final, doncs, va posar una mica de seny, crec jo, que és: «L'alcalde de Lloret exigeix a la Generalitat més diners i menys paraules per millorar el turisme.» Bé, jo suposo que tot això, podríem dir, que va ser un espectacle, i un espectacle molt, molt desagradable.

Sap vostè aquestes declaracions quants articles de premsa, en tretze dies, van sortir publicats entre premsa estatal i estrangera? Doncs, vuit-cents. Estan tots recollits aquí. Tot això és el que ens va ajudar tant a nivell estatal com a nivell d'estranger. I també va fer molt de mal al turisme del mateix país. Per què? L'altre dia m'ho estava explicant, doncs, un hotelier, què va portar tot això? Doncs anul·lacions de reserves que hi havia, anul·lacions de gent, de clients que tenia d'anys que el van trucar i li van dir: «Home, amb aquests sídrals que teniu a Lloret, nosaltres retirem la reserva. No vindrem. Perquè ens estan dient: "On voleu anar? On voleu anar amb aquests espectacles que hi ha aquí?"».

Tot això és el que ens va portar..., i, per tant, a mi m'agradaria saber si quan van tenir la reunió amb la consellera per parlar dels problemes de Lloret, perquè va sortir publicat que s'havien reunit, si va poder arribar a fer-li entendre que aquest no era un problema de Lloret, que és un problema social, perquè és un problema que el podem veure cada cap de setmana, i no només a Lloret, per desgràcia, sinó a molts altres llocs. I el podem veure, fins i tot, en festes majors.

Per tant, jo crec –tal com li deia abans– que vostè haurà de fer un gran esforç per convertir aquest Departament de Turisme en un departament transversal, perquè són molts els factors que l'afecten i perquè és molt necessari, perquè una de les preguntes: «Tancarem els establiments hotelers que provoquin el turisme de borratxera.» I jo pregunto, i els supermercats, els tancaran? Perquè els que coneixem una mica el tema sabem que molts dels aldarulls que hi ha al carrer no són provocats per gent que va a establiments, perquè hi ha gent que ni hi entra a l'establiment, estan comprant beguda al carrer i se la prenen allà. Per tant, jo crec que és una llàstima que amb aquestes declaracions s'hagi perjudicat un municipi que està fent un gran esforç. És un muni-

cipi, Lloret, que en aquests moments està desqualificant terrenys, ha tancat en dos anys vint hotels obsolets, està fent reunions amb majoristes perquè la propaganda en origen surti una propaganda correcta, que no es vengui el sol, platja i la beguda. És un treball que s'està fent i és una llàstima perquè té uns 10.200 llocs de treballs i que afecta una comarca que en aquests moments...

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

El Sr. Micaló i Aliu

I, acabo, president, que en aquests moments està passant per una greu crisi i tots ho sabem.

Per tant, jo li demano al seu Govern que s'hi impliqui i, en tot cas, després, en el torn de rèplica, continuarem parlant-ne.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula l'illustre senyor Pere Vigo, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política de turisme (tram. 300-00162/07)

El Sr. Vigo i Sallent

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, després d'aquesta borratxera de retalls de diari i, en fi, d'aquestes declaracions dels consellers, que si l'estació... Que, per cert, això de l'estació, de si ha d'estar aquí o estar allà, escolti, l'important no és on està, l'estació, que no li passi com a un que li va passar que va arribar al meu poble i va dir: «Com és que aquí teniu l'estació tan lluny del poble?» I algú li va dir: «És que la volíem al costat de la via.». És clar l'important és per on passa la via.

I això té molt a veure amb el turisme, perquè, miri, a part de les declaracions i de les interpretacions que puguin fer els periodistes, que ja sabem que els titulars moltes vegades no coincideixen exactament amb la lletra petita que hi ha després... Home, el que sí que s'ha d'entendre és l'esforç que ha fet aquesta conselleria, que vostè mateix ha reconegut de..., jo crec que de tot el Departament, també, quant a la relació amb tots els àmbits, aquest esforç de diàleg, de transparència, aquests processos de diàleg oberts que hi ha en l'actualitat, com és el pla estratègic i la comissió de treball que s'ha creat, el proper Congrés de turisme, i sobretot aquest esforç quotidià que es fa des de la conselleria d'apropament al sector per conèixer de primera mà els problemes. Això dels titulars representa molta teatralitat, molt altaveu, però que no correspon exactament al que està passant al turisme del país.

Jo voldria recordar la compareixença sol·licitada per l'honorable conseller, prevista a finals d'octubre, per poder fer l'avaluació exacta d'aquesta temporada turís-

tica, amb totes les dades disponibles i amb el màxim rigor, així com per donar a conèixer les línies de treball del Departament pel que fa al pla estratègic del turisme a Catalunya. I aquí voldria fer esment que fa més de quatre anys que el conseller responsable de l'àmbit de turisme no ha demanat cap compareixença al Parlament per tractar específicament de turisme, que en deu anys només se n'havia demanat una, i que, òbviament, mai el conseller responsable de turisme havia pres la iniciativa de fer l'avaluació de la temporada turística en seu parlamentària. I això sí que crec que és un exemple de transparència i de voluntat, i crec que el conseller ara a finals de mes, a l'octubre té una compareixença demanada en comissió precisament per explicar-ho, perquè entenguem què està passant en el nostre turisme i, sobretot, quines són les línies de futur per a un sector evidentment estratègic en l'economia del país.

S'ha de reconèixer l'esforç que està fent el Departament conjuntament amb els principals representants del sector per trencar la dinàmica manifestada els darrers anys de fer valoracions permanents de l'evolució de la temporada, sense cap rigor analític i sense disposar de les dades necessàries que permetin una avaluació fiable. I aquí s'ha d'aplaudir la idea de l'observatori turístic, del turisme de Catalunya perquè precisament evitarà aquesta confrontació de dades, aquest desgavell que hi ha moltes vegades en la seva interpretació, i, sobretot, que permeti una fiabilitat i que, dins d'aquesta manca de dades que pateix el sector –que aquest és un dels grans problemes que havíem denunciat des d'aquesta tribuna–, la manca de dades que tenim sobre aquestes noves unitats administratives que representaran el nou mapa territorial, i sobre les quals haurem d'actuar, sobre quina capacitat de càrrega han de tenir aquestes unitats, quin és l'impacte de les segones residències, quins recursos hídrics i quins planejaments urbanístics necessitaran aquestes noves unitats administratives. Tot això vindrà donat en aquest Pla estratègic. Però el que és realment greu, el que és realment preocupant és aquesta manca de dades, perquè tampoc no ens podem inventar un pla estratègic amb unes dades que no existeixen. I ho ha dit vostè: el turisme suposa molt en aquest país. Catalunya és la destinació turística líder a l'Estat espanyol, representa prop del 2 per cent de la quota de mercat mundial, fets que fan que el sector turístic contribueixi en un 10,5 per cent de forma molt rellevant al PIB del país, i, malgrat algunes alarmes precipitades durant la temporada d'estiu, les dades de l'Administració de l'Estat corresponents al període de gener - agost de 2004 confirmen el liderat de Catalunya com a destinació turística, amb 9,1 milions de turistes internacionals, i la positiva evolució de la seva atractivitat, amb un increment respecte al període equivalent de l'any 2003 del 6,5 per cent, en un context estatal d'estancament. Un 1,3 per cent d'increment respecte al 2003. I, per tant, s'ha de constatar que, malgrat les veus que han anat alimentant un fals debat al voltant d'una suposada crisi del turisme, a Catalunya, tots els indicadors ho desmenteixen. Tots els indicadors ho desmenteixen. I em sap molt greu que s'alcin veus, en fi, alarmistes, dient que hi ha una crisi en el sector turístic, perquè precisament aquest és un sector molt sensible al pessimisme ambiental. I no estem afavorint el

sector quan estem dient que hi ha una crisi important. I per a nosaltres tots els sectors són importants. I tampoc és cert que ara, de cop i volta, hi hagi sectors que hagin madurat, tampoc és cert.

El turisme de sol i platja, jo crec que el conseller ens podria donar alguna dada sobre això, des de l'any 99 ja tenim indicadors econòmics que ens deien que aquest era un sector madur. I, per tant, ni les coses han començat ara ni abans, ni moltes de les coses i dels fets que han succeït ara tenen l'arrel precisament en aquest any turístic, sinó que tot ve de molt abans, i sobretot moltes vegades gràcies a l'esforç de particulars, donada l'absència, moltes vegades, de política turística que han tingut aquests governs.

Per tant, s'ha de constatar i reforçar la idea que el que cal és millorar la qualitat de l'oferta més madura i potenciar la competitivitat de tot el conjunt del sector. Jo crec que si som capaços de donar aquesta idea que el que necessita el sector precisament són unes eines útils i una política turística clara que els ajudi a implementar i a incrementar doncs els seus valors afegits, que tenen a les seves empreses, el sector estarà content, i el sector anirà bé. Jo crec que aquest esforç de diàleg quotidià, aquest esforç de proximitat que té la conselleria és el millor símptoma que la sintonia entre el sector i les polítiques públiques aniran per bon camí.

La manca de dades que deia abans requerirà temps, no es farà en dos dies, recollir totes aquestes dades, no haurem d'anar com sempre a buscar els gabinets del Banc de Sabadell perquè ens facin els estudis estadístics sobre el que els deia abans, sobre la càrrega turística del territori. I hi haurà d'haver una nova visió sobre el que han de ser aquests àmbits territorials, els quals definim com a plans territorials, perquè moltes vegades, seran mapes sobreposats que no coincidiran amb les unitats administratives del país –no coincidiran amb les comarques, no coincidiran amb les vegueries–, i, per tant, hi haurà d'haver un esforç important també de planificació. Però ho torno a dir: sense dades no hi ha planificació possible.

Nosaltres el que demanarem amb la Moció subsegüent a aquesta interpellació, evidentment, serà mantenir el diàleg constant i fluid amb el conjunt dels agents del sector, perquè aquesta és una eina fonamental per a la definició del model turístic, i depèn del que en surti, d'aquest congrés turístic, serà molt important saber no només quin model volem, sinó també quines eines necessitem i volem utilitzar per tirar endavant aquest sector tan important per a nosaltres, per tenir un turisme competitiu, sostenible i de qualitat, basat sobretot en la planificació i la potenciació dels recursos territorials, culturals, naturals, patrimonials i empresarials, que configuren l'oferta turística de Catalunya; aprofundir en l'anàlisi estratègica per davant de terminis temporals estrictes a l'hora de desenvolupar els elements de referència d'actuació i de competitivitat, que recull el punt 2.6 de la Resolució 102/VII, sobre l'orientació de política general del Consell Executiu, etcètera. I, sobretot, el que hem dit sempre: potenciar la marca, potenciar la marca Catalunya, que és la nostra marca de referència, a les diverses destinacions, i les marques territorials que l'acompanyen. I un fet molt important: la modernitza-

ció de les infraestructures turístiques del país, el desplegament de les TIC en el sector, la qualificació dels establiments de serveis turístics i la posada en valor dels recursos turístics presents a Catalunya.

Això és l'important. L'important, senyor conseller, és que siguem capaços de donar un impuls positiu i optimista a aquest sector bàsic i fonamental per a nosaltres, i deixar-nos tantes vegades de titulars cridaners i estridents, que no coincideixen, moltes vegades, amb la realitat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula l'honorable conseller, el senyor Pere Esteve.

El conseller de Comerç, Turisme i Consum (Sr. Pere Esteve i Abad)

Senyor president, senyores i senyors diputats, en realitat, tot i que les dues interpellacions vénen de la majoria i de l'oposició, encaixen molt bé des del punt de vista del que a mi en aquest moment em sembla que haig de dir, no?, i, per tant, jo agraeixo que s'hagin ajuntat.

Ara, naturalment, començant per la intervenció del senyor Micaló, amb tota franquesa, ja m'esperava que comencés per l'agost, però esperava que anessin més enllà de l'agost, i vostè no s'ha bellugat de l'agost. Em sembla perfecte, però, és clar, com que diu: «De l'agost, ja se n'ha parlat massa. Potser que no en parlem més», i després ha anat traient retalls i retalls i retalls, i seguim a l'agost. Jo també li'n parlaré, de l'agost, per respecte simplement al tema que vostè em planteja; però el que escau és que parlem de l'agost, del setembre, l'octubre i, sobretot, que parlem de les perspectives, no?

Miri, és evident que aquest mes d'agost s'ha produït una cosa —que es pot produir qualsevol estiu, aquest estiu s'ha produït més—, i és que s'ha instal·lat l'expressió «crisi del sector turístic». Aquesta expressió, com que hi ha molta gent de lletres a la sala, segur que algú em podria dir: «Home, l'expressió “crisi”, en termes filològics, no vol dir necessàriament que les coses vagin malament. Vol dir simplement que estem en una etapa de reflexió, que hem de pensar altres coses...»; per tant, al límit podria ser admesa. Però, parlant del primer sector econòmic de Catalunya, la paraula no és admissible, i no és admissible si la fa servir tothom. I lamento fer singularitats, però, llevat d'algú, *tothom* l'ha fet servir. Senyor Micaló, no em digui que no, perquè si no m'equivoco, a la Seu d'Urgell, baixant amb..., amb allò que es baixa, amb ràfting, el senyor Mas diu: «Ja és hora que el Govern de la Generalitat es prengui seriosament la crisi del sector turístic» —la crisi del sector turístic. Per cert, declaracions que va replicar en el seu moment, i en ús de la seva capacitat i competència, el conseller portaveu.

Per tant, el que va passar és purament i simplement que tothom..., llevat del conseller, que el dia 13 d'agost va sortir i va dir: «Escolti'm...», que em semblava que ja...,

deia: «A veure què dirà, tothom...», perquè, és clar, si tothom diu una cosa i tu apareixes aquí i dius: «No, no, no hi ha crisi», diran: «Potser aquest conseller no està, allò, del tot bé.» El sector no és un sector en crisi. No cal dir que ho va agreujar el fet que la mateixa premsa va optar per titular-ho d'aquesta manera; és a dir, no ens facilita massa les coses, a nosaltres, el fet que, a més a més, et trobis que quan obres plana..., títol: «La crisi del sector turístic», i després vinga...

Per tant, sincerament, crec que una autocrítica —a què per la meva responsabilitat també m'apunto, tot i que òbviament no ho vaig tipificar com a crisi al sector— que, quan parlem del primer sector a Catalunya, i molt especialment primer en moltes comarques, com molt bé ha destacat el senyor Micaló, ens trobem amb aquest tipus de debat..., home, doncs, fem una reflexió, fem una autocrítica i no hi tornem. No hi tornem, senzillament.

Un sector en crisi en l'àmbit econòmic és un sector que desinverteix, no que inverteix. És un sector que tanca, no que obre. És un sector en què va gent al carrer, no que contracta. Per tant, no confonguem el personal i repartim aquí si realment, en conjunt, la societat hem estat prou alerta en aquesta qüestió.

Una derivada d'aquest tema, importantíssima, és l'esgotament del sol i platja, que ja no és el mateix, però també és una expressió absolutament inadequada i que també s'ha utilitzat. Per una raó molt senzilla. Mirin, jo avui no els donaré encara —el senyor Vigo les ha apuntat—, jo no els donaré encara dades de l'estiu ni de la temporada, perquè ens hem compromès amb el sector que, fins que no les hàgim analitzat a fons, no les donarem i no les analitzarem, perquè no ens podem passar l'estiu a base de donar interpretació, de dir: «Escolti'm, conseller, com li sembla que va el sector, perquè sembla que les subcomarques interiors, la segona quinzena d'agost, han baixat.» Doncs, no opinarem —no opinarem—, perquè és prou complex el sector, prou ric, prou divers, prou divers en les seves tendències, perquè tinguem la responsabilitat de no improvisar.

I aquest exercici de responsabilitat, encara que pugui ser a costa que en algun moment diguin: «Mira, aquest hauria de dir coses i no les diu»..., bé, doncs, les direm en el moment oportú. Ja els ho avanço: aquestes dades, nosaltres, de diagnòstic, les donarem cap al dia 25 d'octubre, és a dir, pocs dies abans de la compareixença que faré en comissió el dia 27; compareixença que, com molt bé ha recordat, no s'estilava a la casa, es veu que parlar de turisme en aquest Parlament no venia al cas. Afortunadament, durant aquesta legislatura sembla que ve al cas, i només per part meua i per decisió pròpia serà ja per segona vegada.

Però aquestes dades que ha insinuat en Pere Vigo diuen que qui ha aguantat més de gener a agost en l'entorn nostre és Catalunya. Vol dir que ha aguantat més que qualsevol comunitat autònoma espanyola, que ha aguantat més que França i que ha aguantat més que Itàlia, resumint, i que ha aguantat, i que ha crescut. Saben per què? Perquè tenim sol i platja. O és que creuen que hem aguantat per algun miracle...? No, no, no, perquè tenim sol i platja, que és un sector important i vigorós. Evident, no? (*Remor de veus.*) D'acord, però... Sí, però,

s'ha dit el que s'ha dit –s'ha dit el que s'ha dit. (*Veus de fons.*) No, escolti, jo he llegit el que he llegit, i s'ha dit el que s'ha dit. Una altra cosa és que potser baixant pel riu et distreus, però això és una altra cosa. (*Remor de veus i rialles.*) Home, hi ha moments i moments a la vida, no? –hi ha moments i moments. Bé.

Per tant, com que ja li he dit que no parlaré i em sembla que ja no cal que en parlem més, de l'estiu, eh?... Ja hem parlat de la crisi, ja he dit el què. Ja hem parlat de l'esgotament, he dit el que havia de dir. No cal que lloï més la importància del sol i platja. No cal que digui que tota la reconversió que puguem plantejar, tot el canvi de model està basat en el fet que tenim el sol i platja; si no el tinguéssim, quin model hauríem de canviar? Què canviaríem?, en què ens basaríem?

Ja que parlem de model, insisteixo que nosaltres, fins ara, el que hem deixat clar és que hi ha una prioritat pel canvi de model, una prioritat per un canvi en qualitat, una prioritat per la diversificació.

S'ha dit –ho ha dit en Pere Vigo– que les tendències que va marcant el sector, i molt específicament aquest any, són tendències difícils de llegir en el seu conjunt. És a dir, els canvis que es produeixen en les formes de contractació directa; els canvis que es produeixen en vols de baix cost, que han tingut un increment extraordinari, evidentment, en part gràcies a actuacions fetes pel Departament de PTOPI i pel Departament de Turisme, evidentment; el canvi, realment, de preus; una evident concentració en determinades noves destinacions, tot això són elements que hem d'analitzar, hi insisteixo, amb molta cura, ho farem, i no voldria insistir en la necessitat d'improvisar.

Ara, quan tinguem aquest diagnòstic, quina és la clau de volta? Si nosaltres tenim un diagnòstic i volem un model de qualitat, l'element clau és si disposem al país d'actius per incorporar aquest model de qualitat. Perquè podríem tenir aquesta mateixa voluntat de dir: «Escolta'm, tenim una qualitat ics, volem que sigui de dues ics» – amb perdó de l'enginyer–, i te l'has d'inventar; l'altra ics, l'hem d'inventar. No, no, és que la tenim. O sigui, tenim la sort que el nostre país està farcit d'actius turístics, alguns que ja són sobre el taulell i alguns que els hem de posar sobre el taulell. I aquesta suma d'actius turístics és, des del meu punt de vista –i admeto que se'm pugui criticar com a conseller optimista, perquè a més a més ho sóc–, difícilment comparable en ofertes equivalents, com a mínim, dels competidors més directes, que és la conca mediterrània. És molt difícil a la conca mediterrània, eh? –perdó, «molt difícil»: jo crec que no hi és–, una capacitat d'oferta conjunta de tanta qualitat en què puguem barrejar Pirineus, Barcelona, Costa Brava, cultura... També hi ha una cultura a la Toscana, sí, sí, a la Toscana evidentment; però i Barcelona?, i els Pirineus?, i el delta de l'Ebre?, i la gastronomia? És a dir, és tal el nombre d'actius que podem posar sobre la taula... L'altre dia un em deia: «Escolta'm, no et deixis el més important.» Dic: «Quin és?», diu: «El Barça.» Dic: «Home, és veritat.»

Mirin, sense anar més lluny, ahir..., ha fet menció el conseller, en contestar la interpellació d'en Felip Puig, ha fet menció de la trobada que vam tenir amb empresaris marroquins; cent empresaris marroquins, vam es-

tar dinant amb ells. I jo estava, al dinar, entre l'alcalde i ministre de Tetuan i el de Tànger. Bé, doncs, l'actiu més important que tenim nosaltres, turístic, és el Barça; vull dir, no... O sigui, em van explicar els socis que hi han..., bé, entusiasmat! Ara resulta que ells tenen la gran sort que ja no tenen necessitat de fer el *pay per view*, sinó que ja veuen el Barça per Al-Jazira; o sigui, el Barça, ja el veuen per Al-Jazira en obert.

Bé, evidentment que la digressió pot semblar excessiva, però, en tot cas, els vull dir que la suma d'actius que representa Catalunya, i que el seu valor no està tant en el que es digui a Catalunya... Perquè Catalunya, entre nosaltres, no és prou coneguda al món; tenim coses molt més conegudes al món que Catalunya. Però la capacitat que tenim de constituir una suma, i que aquesta suma sigui una suma d'actius importants, i que entre ells tinguin una sinergia important, i que, quan la gent vingui aquí, no vingui només a fer sol i platja, o a beure, que dèiem abans, no, no, que vingui a fer moltes més coses, és realment el model pel qual nosaltres apostem i, sincerament, és el model que nosaltres tirarem endavant.

Durant els mesos que portem –i també no ho puc evitar, perquè he escoltat la interpellació anterior–, la veritat és que, com a mínim des del Departament, tenim una sensació primera: hi ha departament de turisme. Perdoni, senyor Teixidó, la primera impressió que tenim és que hi ha departament de turisme. No dic res més. Evidentment, deixo entreveure moltes coses, però li dic només això. És a dir, t'adones... Potser és que, probablement, ho hem posat més en una dimensió més humana, no?, hi ha un abast més raonable, eh?; diguem-ho d'aquesta manera amable. Bé, hi ha departament de turisme. I hi ha departament de comerç, hi és. De consum també. Bé, ho dic perquè això ho palpem, es nota, hi ha una proximitat, i aquesta proximitat, francament, té el seu resultat. Ara, això vol dir que, com que estem molt a sobre del tema, ens hem dedicat fonamentalment a compaginar dues qüestions que en el camp del turisme no eren fàcils, i els les resumiré breument perquè em sembla que l'eix fonamental quant al que m'han plantejat com a mínim, ho deia, i, en canvi, no he contestat una part important del que m'ha plantejat el senyor Vigo.

Compaginar el dia a dia amb la planificació a mig termini. És clar, aquest Departament es troba en turisme que sap perfectament que no és aquest any, que en fa dos, tres i quatre, que, sense que haguem arribat a cap crisi, sabem que el model l'hem de revisar, i que l'hem de portar cap a un model de qualitat. Això ho sabem, fa un any podríem haver dit el mateix, potser no tan condicionats pel curt termini, però hauríem dit el mateix. Bé, doncs, ara ens hi posarem.

Ara, el que tampoc pot, crec, un departament de govern és dir: «Vinga, anem a fer el Pla estratègic. Quan d'aquí a dos anys el tinguem, ja us el portarem... Segur que el trobareu bé.» No, no, nosaltres concretament durant aquest any fem una acció de govern i de proximitat intensa que ens permet que el sector ens tingui presents. I, evidentment, no em resulta dialècticament molt agradable, però cal dir-ho, en els mesos que fa –que no és un any evidentment com vostè sap–, és un govern nou,

doncs parlem de l'Any Dalí, parlem de l'aeroport de Girona, parlarem de la presència al debat del Comitè de les Regions de les línies de baix cost, parlem de la convocatòria de beques, de diverses jornades tècniques, de signatura del conveni per al Pla de Santa Susanna, del Pla d'excel·lència de les Terres de l'Ebre, que dit sigui de passada em sembla que és de les coses més oportunes que ha pogut fer aquest Govern –de les més oportunes–, i sincerament crec que a les Terres de l'Ebre estan molt i molt satisfets, la campanya que s'ha fet a les terres d'Espanya, no hem fet campanya a l'exterior perquè, li voldria recordar, que, arrossegant tendències pressupostàries anteriors, el concepte promocional del Govern en el camp turístic era gairebé inexistent. L'haurem de crear, no hi era. Tu ets al metro de Londres, i veus Andalusia, tu vas al metro de Londres i allà no hi apareixem. Òbviament, això té una solució molt fàcil, que són recursos, evidentment, però que no hi han estat mai. Veu? Home!, és que hi ha un moment que arriba..., quan arriba el bon moment, arriba el bon moment, conseller, això està clar, ho ha de tenir clar.

Bé, i, per cert, ara no és broma, ja que parlàvem del Barça, vam signar amb el Barça un acord perquè en cada sortida que faci, faci una reunió amb *tour* operators dient: «Som un equip de futbol que venim d'un país que es diu Catalunya», i cada vegada fem aquesta reunió. Bé, jo crec, s'ha fet com a mínim ja a Beijing, s'ha fet a Tòquio i s'ha fet a Glasgow. Em sembla que no m'equivoco.

Per tant, clarament el que els vull dir és que no ens entretindrem a esperar que tinguem el Pla fet. I un acord molt important fet amb l'Institut Català de Finances, per primera vegada: hem fet un acord que es basa en la millora de les instal·lacions i no en l'impuls a les noves implantacions, cosa que em fa l'efecte que és una inflexió que s'escau amb el que estem dient.

Per tant (*s'encén el llum que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), i a més és vermell, doncs, aleshores deixem-m'ho de moment.

Moltes gràcies senyor president.

(*El Sr. Fernández Teixidó demana per parlar.*)

El president

És que vull saber primer per què demana la paraula el senyor Fernández Teixidó.

(*Veus de fons.*)

El president

M'importa, però faci.

El Sr. Fernández i Teixidó

Senyor conseller, només per recordar-li –i penso que vostè això m'ho acceptarà– que la conselleria de Turisme no la descobreix ni la funda vostè, senyor conseller. Vostè m'ha fet una al·lusió directa que per primera vegada teníem una conselleria de Turisme. No, senyor conseller. Ho ha dit vostè (*veus de fons*), teníem una conselleria de Turisme, i m'ha fet una referència explícita com volent dir: «Teixidó, això no era així fa un temps...». Jo, el que li dic, senyor conseller, i amb tot el

respecte que sap que li tinc, és «hem tingut una conselleria de Treball, Indústria, Comerç, Turisme i Consum» que tenia la virtualitat d'aplicar polítiques transversals que repercutien favorablement en cadascun dels sectors.

Vostè té dret a opinar el que vulgui, però, com que vostè tan amablement compareixerà en comissió a finals de mes, li prometo, senyor conseller, que tindrem l'oportunitat de discutir això amb molta cortesia i molta civilitat.

Gràcies, senyor conseller.

El president

Gràcies. Té la paraula el senyor Micaló.

El Sr. Micaló i Aliu

Gràcies, senyor president. Primer de tot, tot i que jo interpello el senyor Pere Esteve, sí que li vull fer un aclariment al senyor Vigo. Senyor Vigo, jo quan he parlat de l'estació del tren d'alta velocitat a l'aeroport, he dit: «No era jo qui ho deia», jo fa molts i molts anys que ho vaig dir, però ja no ho he dit més. Qui ho diu és el sector del turisme a Girona, reunit. Per tant, vostè quan vagi allà els diu..., i els explica l'anècdota de Ribes, de l'estació, als del sector de turisme de Girona, quan sigui allà els ho explica..., ho explicaran a ells també.

Segon. Jo no sé si no m'he explicat bé, i potser se m'ha escapat, però jo la paraula crisi no l'he utilitzat. He anat amb molta cura a parlar de crisi, jo, aquí. Que sí que potser van sortir unes declaracions? Jo m'agafo amb el seu argument mateix, la premsa, doncs, va agafar la paraula «crisi», i tinc entès que des del meu Grup Parlamentari es van intentar desmentir les paraules que se li havien atribuït.

També, doncs, quan es parlava del turisme de sol i platja, jo també m'he afanyat a dir –i ho he dit de seguida– que jo crec que no està esgotat i que no està obsolet, el que passa és que sí que és evident que s'ha de complementar i se li ha de donar altres complements, perquè quan estan al sol, a la platja, tinguin altres complements a l'entorn, al voltant. He parlat d'esports, del sector lúdic, del sector cultura, però quan vostè em diu: «És que només has parlat del mes d'agost», jo dic: «No, abans li he preguntat una sèrie de coses!» I jo li he demanat quines actuacions concretes, sense esperar ni plans estratègics, ni congrés de turisme, ni res, que són ja evidents, van ja en el pressupost d'aquest any? Aquí em penso que està la clau –aquí em penso que està la clau–, i després li he demanat, doncs, que actuï com a departament transversal, perquè afecta molts altres departaments.

I li ho diré, perquè després no he tingut temps, però ja que..., acabo. És clar, aquí, en el debat de política general es va parlar molt que els ajuntaments, el municipalisme, hem d'ajudar els ajuntaments, tal. L'alcalde de Lloret ha tardat sis mesos a ser escoltat per un departament de la Generalitat, que evidentment no és el seu, per poder fer unes obres complementàries i treballar en el camp del sector del turisme.

Per exemple, ja que parlàvem de museus, el museu que vol fer l'alcalde a Lloret no serà el museu del Barça, que és dels més visitats, juntament amb el Dalí de Figueres, però serà un museu molt important també per al turisme a Lloret. L'església que li estan caient les voltes, va demanar una ajuda quan tenia necessitat de poder-les apuntalar i poder-ho arreglar, i també, doncs, una oportunitat per fomentar la cultura. Doncs va tardar sis mesos a ser escoltat. Només quan va escoltar tot aquest problema després el director general corresponent el va trucar per veure què volia i demanar-li disculpes.

Per tant, quan jo dic, s'hi ha d'implicar i la seva conselleria ha d'actuar transversalment, és perquè, tal com li he dit abans, hi haurà feina a posar consens i posar d'acord a tots plegats perquè, doncs, el turisme no estigui en crisi, però sí que aquesta problemàtica que travessa i que s'ha detectat pugui tirar endavant per la gran utilitat i la gran importància que té, doncs, per la importància econòmica en el nostre país.

Gràcies, senyor president; gràcies senyor conseller.

El president

Gràcies. Té la paraula el senyor Vigo.

El Sr. Vigo i Sallent

Gràcies, senyor president. Molt breu. Des de l'escó estant. Senyor Micaló, no m'ha entès la broma del tren. Jo el que li deia és que l'important és que la via passés per allà.

Sí que hem de fer una constatació, crec que val la pena fer-la. Sí que existia Departament de Turisme, i en teníem notícia i constància pels escàndols, per la corrupció i perquè sortíem als diaris per aquestes coses, no per les polítiques turístiques que s'hi feien. Hi havia un departament de turisme, i en teníem notícia i constància permanentment als diaris. Hi ha alguns temes que encara hi són.

Només un punt. Jo crec que estaria bé també que la Moció que ara li presentés, li presentés la problemàtica que tenen els municipis turístics. Jo crec que aquest és un tema molt important que afecta moltes hisendes locals, i que és un tema molt mal resolt. La temporalitat i, sobretot, l'esforç que fan els ajuntaments en qüestió de seguretat, en qüestió d'implementació de serveis, etcètera, està significat una càrrega importantíssima per a les hisendes locals i que alguna solució hi haurem de trobar. No sé si serà per la via del que els francesos entenen per la *taxe de séjour*, però, d'alguna manera, haurem d'ajudar a finançar aquests municipis, perquè en alguns casos, representen un problema molt greu per al país.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Comerç, Turisme i Consum

Bé, només breument, perquè en realitat de les dues intervencions, tant del senyor Micaló com del senyor

Vigo, han sortit aspectes que hauria d'haver comentat abans, i els agraeixo que m'ho recordin, perquè són d'una extrema importància.

En primer lloc, evidentment un comentari, per deixar-ho córrer, per simplificar, i és... Nosaltres, el sol i platja, no el deixarem sol. Així de clar, perquè és la base sobre la qual nosaltres construïrem el model, punt primer. Dos, els elements de transversalitat, que és el que veritablement no havia comentat. Ens n'estem ocupant. Alguns d'ells de manera sincerament prou útil, em refereixo a formació. Ens trobàvem, ens trobem, ens trobàvem que l'esquema de formació professional tenia una absoluta incompatibilitat amb el calendari de turisme, absoluta. Bé, doncs, hem fet una cosa tan senzilla, n'hem parlat amb Treball i Indústria, ens hem posat d'acord, i s'han variat les pautes. O sigui que els criteris ara de formació professional dels professionals, de la gent que vulgui aprofitar el seu calendari, que tenen temps quan el tenen, no com altres sectors, això ha quedat establert i, per tant, em sembla una molt bona notícia d'una acció transversal.

Infraestructures: indiscutible; és a dir, qualsevol actuació que vingui de la planificació que fem nosaltres en el Pla estratègic de què ara parlaré un moment que no derivi en una adequada dotació d'infraestructures, que no és responsabilitat del Departament, però sí que és responsabilitat del Departament plantejar-ne les necessitats, evidentment seria un pla coix. No vol dir això que Turisme farà un pla territorial, Turisme farà un pla sectorial del que li correspon, però inequívocament el tema d'infraestructures és un tema clau.

I tercer, el finançament. Ha tornat a sortir que si tal, que si la *taxe de séjour*, etcètera. Mirin, jo els vull explicar una vegada més la posició que des del Departament tenim. D'acord amb el pacte del Tinell, nosaltres no podem excloure que, per a la viabilitat i la sostenibilitat de qualsevol sector, no ens plantejem fiscalitats. Això ho tenim escrit. Què planteja el Departament? El Departament el que planteja és un problema de coherència amb l'ordre de les coses. Primer, si nosaltres en aquest moment ens estem plantejant el model, si resulta que tenim la feinada que tenim per discutir si hi ha crisi o no hi ha crisi, o si aquell té raó o aquell no té raó, no sabem exactament si aquest moment en què estem pensant, repensant, debatent, sembla el moment més adequat per plantejar-nos qualsevol fórmula fiscal genèrica. Això no ens sembla, al Departament, adequat.

Això no vol dir que, en canvi, sí que és absolutament prioritari que el dèficit de finançament, que en el cas dels municipis és escandalós, no es plantegi d'una manera urgent, i si es planteja en els municipis, home!, no seria just que es plantegés principalment en els municipis que generen més riquesa? Perquè, quins són els municipis que generen més riquesa? És que no són aquests de què estem parlant? No sembla sensat que abans que tornem a anar al país de peatge, i dir: «Com que no ens donen calés, vinga, tornem-hi!» No sembla sensat que exigim el que són els nostres drets? Com a poble, com a municipis i com a municipis especialment «pencons», que rendeixen.

Després de tot això, si sectorialment, localment, hi ha moments en els quals es poden plantejar fórmules ade-

quades per al bon desenvolupament, per a la sostenibilitat, no les hem d'excloure. Per tant, no hem d'excloure en última instància qualsevol plantejament d'aquest tipus. Simplement, des del nostre punt de vista, s'ha de situar en el calendari raonable.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, honorable conseller.

Suspenem la sessió que reprendrem a les quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a dos quarts de tres de la tarda.

La sessió es reprèn a les quatre de la tarda i quatre minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i la lletrada Sra. Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller en cap, el conseller de Relacions Institucionals i Participació, els consellers de Política Territorial i Obres Públiques, de Justícia, la consellera d'Interior, els consellers d'Economia i Finances, de Governació i Administracions Públiques, les conselleres d'Educació, de Salut, els consellers d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball i Indústria, la consellera de Benestar i Família, i el conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

El president

Es reprèn la sessió.

Preguntes

Abans de continuar amb l'ordre del dia, es fa avinent que han estat posposades, a petició del conseller de Relacions Institucionals i Participació, les preguntes que figuren amb els números 9, 11, 12, 13 i 15 al dossier de preguntes.

Comencem amb les preguntes a respondre oralment en el Ple pel president de la Generalitat.

Pregunta al president de la Generalitat sobre les potencialitats de la futura regió de les Terres de Lleida en el marc de la nova ordenació territorial de Catalunya (tram. 317-00061/07)

La primera, la formula l'illustre senyor Jordi Carbonell, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Té la paraula.

El Sr. Carbonell i Sebarroja

Moltes gràcies, president. Molt honorable president de la Generalitat de Catalunya, Lleida afronta l'inici del segle XXI amb esperança, un projecte ple d'oportunitats, perquè pensem que la competitivitat i la cohesió social són fonamentals per als nostres territoris.

Conformem les Terres de Lleida unes comarques diferenciades, un secà difícil, amb un envelliment i una pèrdua de població, i un regadiu on hi ha oportunitats, però també amb dificultats de futur. Pensem que Lleida necessita un govern amic, un govern que ens escolti, un govern que faci front a aquesta situació, que ja ha començat en aquests propers mesos.

Lleida ocupem un lloc central a l'euroregió Pirineus - Mediterrània. Som l'entrada de l'Aragó i de les Terres de l'Ebre, i, per tant, la nostra experiència agroalimentària, pensem que l'hem de posar al servei de Catalunya i el conjunt d'aquesta euroregió. Volem disposar d'uns productes amb més valor afegit i de més qualitat. Si volem que Lleida sigui la capital agrària d'aquesta euroregió, si volem ser un centre logístic i de transports, si volem ser unes àrees urbanes on les capitals de comarca i Lleida capital tinguin aquest entramat urbà de futur, ens cal, doncs, un recolzament decidit del Govern de la Generalitat, ens cal treballar pel reequilibri de Catalunya.

Nosaltres no volem paraules i necessitem fets, president. I, per tant, necessitem unes infraestructures bàsiques d'ensenyament, de sanitat i de benestar social. Lògicament, les infraestructures de comunicació i transport són fonamentals: necessitem acabar la variant sud de Lleida; necessitem l'autovia de Lleida - Balaguer; necessitem, no concretar, que ja s'ha fet, sinó posar en marxa el nou aeroport d'Alguaire a Almenar, i, per tant, tot això són actuacions que estem segurs que es tiraran endavant.

Després de vint-i-tres anys necessitem que el centralisme i el desequilibri territorial es puguin superar amb l'actuació de la Generalitat i amb l'ajuda dels ajuntaments i de tots els ciutadans de les Terres de Lleida.

Per aquest fet, senyor president, els demanem quines són les perspectives i les actuacions que té previstes...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Carbonell i Sebarroja

...el president de la Generalitat davant d'aquesta situació.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies. Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Sr. Pasqual Maragall i Mira)

Senyor diputat, jo crec que les possibilitats d'actuació pública que s'obriran amb la nova reorganització territorial són crucials per a Lleida. Lleida s'hauria de convertir –aquesta és la meva impressió– en el centre logístic de l'interior de Catalunya, d'una Catalunya en xarxa –ja no només en te, en una carretera que arriba fins a la costa i una altra per a la costa–, en el motor agrari de l'euroregió i en una capital de referència de la producció agroalimentària, més enllà de les nostres fronteres.

Per fer-ho, què hem de tirar endavant? Primer, el nou Pla de modernització de les cooperatives; la conversió de l'IRTA en una institució puntera, que ja ho ha començat a ser; la millora de la xarxa de regadius amb projectes com el del Segarra - Garrigues, que irrigarà setanta mil hectàrees –el projecte de regadiu més gran que s'ha fet a la història de Catalunya.

I tots aquests reptes, per descomptat, no han de fer-nos oblidar els problemes que travessen alguns sectors, com per exemple aquest any l'ajust entre l'oferta i la demanda de vi; hi ha hagut una caiguda dels preus del raïm, com n'hi ha hagut també en d'altres productes, i haurérem de fer-hi front.

A aquests sectors, els donarem suport oferint alternatives, amb una política de diàleg i, per descomptat, que quedi clar el trasllat del nucli estratègic del DARP, del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, a Lleida, que és, jo crec, un pas endavant en l'assoliment i en el potenciament, de prop, de totes aquestes polítiques.

Les noves inversions seran importants: l'aeroport d'Alguaire, que vostè ha citat; les viàries també. Per exemple, el nus de comunicacions que connecta l'aeroport amb Vielha, Osca i Barcelona; la prolongació de la variant sud de Lleida, i les inversions ferroviàries des de la via de la Pobla fins a la millora de la línia Lleida - Manresa. L'eix ferroviari transversal és també per a nosaltres una aposta estratègica de llarg termini i de llarg abast, que beneficiarà Lleida i tot Catalunya. Lleida serà un dels centres de la nova Catalunya en xarxa, competitiva i sostenible, i la capital, esperem, de l'alimentació en aquesta regió europea.

Ahir vaig tenir ocasió de parlar-ne amb la Unió de Pagesos, i per descomptat que vam estar d'acord que totes aquestes línies han d'anar endavant.

El president

La següent pregunta, la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, l'illustre senyor Joan Boada.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació política actual a Catalunya (tram. 317-00062/07)

Té la paraula.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyor Maragall, aquesta setmana s'ha publicat l'Anuari econòmic comarcal del 2003, i voldria reflexionar sobre les dades i, sobretot, demanar el capteniment del Govern sobre la realitat que marca aquest Anuari, no?

Deia que, el passat any, set comarques catalanes van tenir un creixement econòmic negatiu i el conjunt del país va créixer, això sí, per tercer any consecutiu, però amb una pujada menor que l'any anterior. En totes les comarques, a excepció de l'Alt Penedès, el producte interior brut del sector primari –bàsicament agricultura– va davallar de manera important, i ja portem uns

quants anys fent exactament el mateix. Per això vull cridar la seva atenció sobre el fet que, si creiem que el pagès és l'element clau per mantenir el territori, hauríem d'actuar políticament en conseqüència i evitar aquesta davallada constant.

Pel que fa al sector industrial, no és que sigui gaire millor. El creixement en aquest sector ha estat, encara que positiu, pràcticament nul, un 0,46, i a més a més hi ha comarques amb greus dificultats per aixecar el cap. Per exemple, el Ripollès, on plou sobre mullat, una comarca amb una forta tradició industrial, pateix ara la crisi del tèxtil i abans la del metall. L'amenaça de l'atur, del despoblament, són realitats que preocupen la gent del Ripollès, però també el nostre Grup. Podríem dir alguna altra comarca, com per exemple el Berguedà, amb una situació semblant, no?

Pel que fa a la construcció, ha estat un altre cop, juntament amb el turisme, el sector que ha permès major dinamisme econòmic. Però no ens enganyem: les dades recentment publicades assenyalen l'esgotament de l'actual model turístic –almenys a la Costa Brava– i l'elevat component especulatiu en el sector de la construcció.

Cal, des del nostre punt de vista, una profunda reconversió del sector turístic. Tots sabem que no és una solució per demà, però si no l'encetem aviat haurem fet salat, si em permet l'expressió. Renovar la costa, els espais naturals, evitar la construcció desordenada, substituir la quantitat per la qualitat, potenciar el turisme rural i cultural i, sobretot, potenciar la formació professional a la branca d'hostaleria són actuacions urgents.

Pel que fa a la construcció, ha crescut molt a comarques de muntanya –la Cerdanya, l'Alta Ribagorça, l'Alt Urgell–, i això ens preocupa, ja que estem parlant de zones ambientalment molt sensibles del país, i no podem continuar amb un tipus d'urbanisme expansiu que fa que, per exemple, a la Cerdanya la mitjana d'ocupació de la segona residència sigui de disset dies. Això és del tot insostenible, i evidentment s'ha d'acabar.

En canvi, sí que són sostenibles les mesures que ha engegat el Govern, el seu govern, per desactivar el procés especulatiu de la construcció, facilitar l'accés a l'habitatge a joves i els sectors menys afavorits econòmicament, i potenciar la rehabilitació, tant a les zones urbanes com a les zones rurals, per evitar coses com Pedra, a la Cerdanya.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Boada i Masoliver

Per acabar, senyor president, quines polítiques pensa portar a terme el seu Govern per fer front aquesta situació?

Moltes gràcies.

El president

Gràcies. Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Senyor diputat, efectivament, hi ha comarques que no han crescut tant com voldríem, i per descomptat per sota de la mitjana, algunes de les que estan més endarrerides, per això han crescut, i vostè ho sap...

Vostè diu que el pagès és clau; per descomptat. Ahir, amb la Unió de Pagesos, els ho deia, en parlàvem, i arribàvem a la conclusió que el que és important a Catalunya és una Catalunya en xarxa, no tant o no solament la proclamació de la importància del pagès i el dret a viure i el dret a rebre inversions, sinó també la possibilitat de saber que tot és a prop, també per a aquell que viu al camp i que treballa en el camp.

El sector turístic del qual vostè ha parlat és una de les nostres tres prioritats, com sap perfectament. No estava de moda fa uns anys dir que el turisme era un sector prioritari; ho és, amb tota evidència.

I, quant a la construcció, és cert que s'ha desbocat, però també li haig de dir que ha passat del 4,7 al 4,1 en el producte brut i que ja no serà l'any que ve el primer sector, perquè la sanitat li ha passat al davant, com en alguna ocasió hem comentat, i superarà l'any 2005 el 5 per cent.

Miri, el Govern impulsa una estratègia territorial sostenible i racional en el Pirineu, articulant a l'entorn del Pla territorial de l'Alt Pirineu i l'Aran totes les actuacions i impulsant els plans directors de la Cerdanya, la Val d'Aran i el Pallars Sobirà. Objectiu: concentrar els creixements sense hipotecar el desenvolupament ni afegir sobre costos infraestructurals, en definitiva, evitant el creixement urbà distribuït excessivament proliferant que s'està produint ara. En el cas del Pla territorial de l'Alt Pirineu hem definit els límits, hem definit cada nucli urbà i quina estratègia té o ha de tenir, i hem definit les noves infraestructures de mobilitat.

Quant a les segones residències, estem analitzant amb profunditat el fenomen de l'eclosió d'aquestes segones residències. En l'actualitat, un 34 per cent dels habitatges que hi ha a Catalunya no són habitatge principal, i hem iniciat un estudi sobre la fiscalitat especial de les segones residències a diferents països europeus i a la resta de comunitats, per veure com podem front a aquest fenomen.

Nosaltres el que volem és que al Pirineu la gent no només no hagi de marxar, sinó que viure al Pirineu, que viure en les comarques més endarrerides sigui també sinònim de progrés i de benestar, i de proximitat a la xarxa de comunicacions.

El president

Gràcies.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre la recepció de TV3 a les illes Balears (tram. 317-00063/07)

La següent pregunta, la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'illustre senyor Josep Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Molt honorable president, quines mesures prendrà per fer front a les deficiències del conveni signat amb el Govern balear pel que fa a la recepció de TV3 a les illes Balears i Pitiüses?, quines mesures per evitar que centenars de milers de persones deixin de poder veure TV3, especialment a Menorca i Eivissa, i el Canal 33 a Mallorca, pel fet de no haver garantit la salvaguarda de les seves freqüències en el conveni?

El president

Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Senyor diputat, la recepció del senyal de la televisió pública catalana a les illes Balears ha estat i és un fet rellevant per al Govern de Catalunya —les raons són obvies, les compartim—, i és voluntat del Govern que aquesta rellevància es mantingui en el futur.

Vull dir-li, de totes maneres, d'entrada —si vostè en vol més detalls, per descomptat, li ho explicaré— que no és el mateix un govern progressista a les Balears que un govern conservador.

El president

Té la paraula el senyor Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Senyor Maragall, el conveni que es va signar no va preveure el dany que podia comportar no pactar quines eren les freqüències sobre què emetria IB3, la televisió de les illes. Som conscients que la reemissió dels senyals de TV3 a les illes, gràcies a la meritòria acció de Boltó i Obra Cultural Balear, estaven en una situació d'alegalitat. Però el camí cap a la legalitat no es pot fer des de la il·legimitat.

Difícilment podem aspirar a parlar d'euroregió, difícilment serem creïbles en aquelles propostes que pretenim que els estats ja estan superats, quan fronteres internes com les autonòmiques privin poblacions veïnes del mateix estat del dret a rebre les emissions en la seva llengua comuna. Difícilment podem aspirar a donar una dimensió real als territoris de l'antiga Corona d'Aragó sense que es faciliti l'existència d'un espai comunicacional sense separatismes interns. Difícilment és justificable que uns territoris que suposen el 50 per cent el seu tràfic comercial a l'Estat espanyol, és a dir, que constitueixen un autèntic mercat interior, estiguin aïllats comunicativament uns dels altres, atemptant contra el principi de lliure mercat i la lliure circulació d'idees.

Senyor Maragall, l'empresa Tradia, que és la que farà el desplegament tècnic, té solucions tècniques al problema. TV3 s'ha compromès a tutelar la posada en marxa de la televisió balear; el Ministeri d'Indústria no té cap objecció a un acord polític entre les parts. La nota oficial del Govern balear, de fet, només és una proposta d'assignació, i això vol dir que estem davant d'un tràmit llarg que necessita projectes tècnics que es

poden modificar perfectament si es presenten dificultats, com la invasió d'altres freqüències. Això va passar en el cas del desplegament d'Antena 3, que va canviar finalment a favor de la freqüència de TV3.

Senyor Maragall, amb tots aquests factors tècnics i administratius favorables, vostè té la responsabilitat política d'encapçalar una negociació política respectuosa amb les institucions de les illes Balears, però amb tots els atots que té la Generalitat sobre la taula, i fer possible el que és necessari. Estem convençuts que ho farà.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Senyor diputat, ja li he dit quin era el meu pensament sobre el marc; el marc no és el més adequat. Quan aquí hi ha un govern conservador i a les illes hi ha un govern progressista, hi ha acord Catalunya - Balears; quan a les illes hi ha un govern conservador, per molt que aquí siguem progressistes, això no s'arregla.

Miri, durant anys els senyals s'han emès –i vostè ho sap molt bé– des de les Balears sense una empara legal; diguem-ne que tampoc no la té Televisió de Catalunya, perquè, en definitiva, si mirem l'Estatut –i alguna vegada s'havia dit en aquest hemicycle–, s'havia de canviar l'Estatut justament encara que només fos per això, per fer-la nostra, perquè no ho és, a dreta llei.

El marc legislatiu, doncs, era i és insuficient. Les emissions de TV3 i de Canal 33 es trobaven a les illes en una certa indefensió, protegides tan sols per les bones voluntats de Boltó i altres entitats que jo crec que mereixerien de part del Govern balear un cert agraïment.

El darrer Consell de Ministres del Govern Aznar va aprovar un tercer canal de televisió per a les illes Balears: IB3. Un fet positiu per a l'àmbit audiovisual de parla catalana, però que modifica l'escenari en el qual ens trobem. Les raons culturals per difondre TV3 a les illes, a la nostra manera d'entendre, també valen per fer possible la recepció d'IB3 aquí a Catalunya, i la volem tenir. Sota aquest principi, el dia 7 de maig, el president Matas i jo mateix vàrem signar un conveni entre les institucions que representem.

Per cert, el president Matas, ahir a la nit, vaig sentir a Catalunya Informació que defensava aferrissadament l'euroregió, i Catalunya Informació va afegir: «l'euroregió de Maragall». En fi, quin mèrit, no? (*Rialles.*) Estic totalment encantat.

L'acord..., tornem al que ens preocupa, l'acord signat pretén iniciar el camí per legalitzar i consolidar tècnicament la recepció dels canals en els territoris recíprocs. El Govern balear ha contractat...

(*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...la construcció d'una xarxa de televisió, ja acabo, senyor president, que difondrà els senyals de TV3 i de C33 per al 98 per cent de la població balear, i, per tant, tot això estarà enllestit la primavera vinent. Hi ha moltes coses més a seguir discutint i ja ho farem.

Pregunta al president de la Generalitat sobre les previsions d'execució del projecte de quart cinturó de Barcelona (tram. 317-00064/07)

El president

La següent pregunta, la formula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyor Artur Mas. Té la paraula.

El Sr. Mas i Gavarró

Moltes gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, en el debat de política general, que vam tenir fa uns dies, no va quedar clar el tema del quart cinturó, si es faria o no es faria, més aviat vam tenir la impressió que no es faria.

Per altra banda, hi ha hagut algun grup, després d'aquest debat, que s'ha pronunciat molt clarament, grup que dóna suport al Govern, en el sentit que, del quart cinturó, ni parlar-ne, ho han dit literalment. Convergència i Unió vol que es faci, el quart cinturó. Vol que es faci bé, amb respecte a l'entorn, al paisatge, però que es faci –que es faci bé, però que es faci.

Avui li preguntem, senyor Maragall, com a president de la Generalitat, com a president del Govern, ja que vostè va dir, fa uns dies, que el 2005 podia ser un any perdut, almenys que no ho sigui per al quart cinturó, li preguntem el següent: vostè, com a president, és partidari, sí o no, del quart cinturó. I, en el cas que sigui que sí, com jo espero, d'on a on –és a dir, origen i final–, i, a més a més, quan pensa inicia les negociacions amb el Govern central per iniciar, també, la licitació d'aquesta obra tan emblemàtica.

El president

Gràcies. Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Dir-li..., vostè ja va fer aquesta pregunta en una ocasió anterior, li tornaré a repetir algunes de les coses que vaig dir aleshores i espero que alguna més, també, no?

Quina és la voluntat del Govern? Va, primera..., quin és l'estat de situació? En el tram Abrera - Terrassa, que és un tram del quart cinturó, està aprovat..., té aprovat l'estudi informatiu i la declaració d'impacte ambiental, i ara mateix s'està acabant el projecte constructiu. Això és el que tenim. Això és el que hi ha.

I, tal com ja he dit en altres ocasions, és voluntat del Govern de Catalunya millorar les comunicacions entre

el Vallès Occidental i el Baix Llobregat, assegurant que les noves infraestructures tinguin el mínim impacte ambiental. Deixem-nos de noms, assegurant-nos que les noves infraestructures tinguin el mínim impacte ambiental i acordant-ho, també, amb els alcaldes, també important, i amb els sectors econòmics i els grups ambientals que majoritàriament hi estan en desacord, com vostè sap perfectament.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Artur Mas.

El Sr. Mas i Gavarró

Segueixo sense saber exactament si és sí o és no. (*Rialles.*) Sabem que, a partir de Terrassa, és no, i jo li crido l'atenció que aquest és un error, perquè el quart cinturó va, com vostè diu, algunes vegades, del Baix Llobregat al Vallès, és a dir, d'Abrera a Martorell fins a Terrassa, però també ha de passar per Sabadell i ha d'anar fins a Granollers, per enllaçar amb una altra part del quart cinturó, que va fer el Govern de Catalunya en el seu moment, que és la Mataró - Granollers, per cert, lliure de peatge.

Per tant, seguim sense saber si és sí o és no. Jo crec, senyor Maragall, que vostè ha d'arriscar. Vostè en aquest tema se l'ha de jugar, i jugar-se-la i arriscar vol dir que vostè ha d'imposar un criteri en el Govern que vagi en la línia dels interessos de Catalunya. (*Veus de fons.*)

Vostè sap que en el seu moment es va aconseguir la gratuïtat de la B-30? Es va aconseguir ampliar la B-30. Però, perquè tot això tingui sentit, ara fa falta que es faci aquest quart cinturó que és una obra absolutament necessària i absolutament emblemàtica.

Per tant, senyor Maragall, jo li demano que arrisqui, que se la jugui, que digui que sí, la seva opinió és l'opinió determinant, ens tindrà al seu costat, aquí a Catalunya i a Madrid per aconseguir-ho. I, finalment...

(*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

El president

Senyor diputat...

El Sr. Mas i Gavarró

...acabo, senyor president, pensi que, si el quart cinturó no es fa, el mèrit se l'emportaran uns altres, la culpa serà de vostè i el perjudicat serà tot el país, Catalunya.

El president

Té la paraula, molt honorable president.

El president de la Generalitat

Honorable senyor diputat, no ens fem presoners, no deixem que les paraules ens empresonin. (*Rialles.*)

Mireu, jo li diré exactament el que farem –jo li diré exactament el que farem. Durant molt de temps aquesta qüestió ha estat..., jo crec que no ha estat ben aborda-

da, no ha estat resolta. Durant molts anys, doncs, cambreres de comerç, foment, ajuntaments..., hi han dit alguna cosa, molts d'ells a favor, no tots. Què farà el Govern de la Generalitat? Negociarà amb el Govern de l'Estat, per descomptat, com vostè ha demanat. Farà que millorin les comunicacions viàries Abrera - Terrassa amb un traçat consensuat. Abrera - Terrassa, sí..., perquè vostè ha dit des de Terrassa no va..., bé, no va cap a dintre, però sí que va cap a fora. Que de Terrassa a Sabadell o de Sabadell fins a..., o de Terrassa o Sabadell fins a Granollers s'han de buscar fórmules diferents i alternatives, fent un vial més urbà o millorant la xarxa comarcal de carreteres per perfeccionar la intercomunicació dels pobles i ciutats i polígons industrials de manera que es resolguin els problemes pràctics de mobilitat immediata. No siguin presoners dels noms. Ho arreglarem.

Amb relació al quart cinturó estem d'acord que no hem de construir més carreteres si podem resoldre determinats problemes de mobilitat i de comunicació millorant l'eficiència i l'efectivitat de la xarxa existent, i el Govern vol estudiar i impulsarà la creació...

(*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

Acabo, senyor president. De la xarxa de metro regional que connecti l'àrea metropolitana amb l'Eix Transversal ferroviari i la nova línia orbital Mataró - Vilanova i la Geltrú. Aquesta línia orbital, juntament amb l'entrada en funcionament de la..., Mollet - Papiol, són també opcions prioritàries del Govern, pel que fa a aquest corredor del Vallès.

Pregunta al president sobre la seva valoració del debat de política general del 28, 29 i 30 de setembre de 2004 (tram. 317-00065/07)

El president

Té la paraula, per formular la següent pregunta, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'excel·lentíssim senyor Josep Piqué.

El Sr. Piqué i Camps

Gràcies, senyor president. Permeti'm un comentari previ, llegiré molt atentament la resposta del senyor president de la Generalitat perquè m'ha resultat profundament incomprensible. (*Rialles.*) Però, si me la lleigeixo potser podré entendre alguna cosa, dispensi'm, eh? I, després, també, un comentari previ... (*veus de fons*), deu ser culpa meua, un comentari previ, també, jo sé que vostès són un govern liberal que no els agrada intervenir en la línia informativa dels mitjans de comunicació públics de la Generalitat, però, si poguessin fer-li arribar que crec que no és bo que parlin d'un projecte tan important per a tots com l'euroregió, com l'eurore-

gió de Maragall, ens aniria, a tots plegats, molt més bé –molt més bé.

I després me n'aniria a la pregunta que he formulat, que és relativa a la valoració sobre el debat de política general. Jo, com és natural, la voldria concretar una mica. El senyor president de la Generalitat va marcar una línia i és que ara tot anirà molt més bé perquè hi ha una coincidència de criteris polítics entre el Govern d'Espanya, el Govern de la Generalitat... I m'agradaria que en aquest context valorés el que està succeint..., que en un debat que també resulta molt confús i de vegades incomprensible, amb relació a les inversions que l'Estat pensa fer a través del Projecte de pressupostos generals de l'Estat a Catalunya. Jo, en aquests moments, no sé què és el que pensa fer, però estic segur que vostè, a més a més, d'assabentar-se'n pels diaris deu tenir-ne alguna informació.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Sàpiga que totes les observacions prèvies li han computat en el seu temps. (*Veus de fons.*)

Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Sí..., senyor diputat, és clar, les preguntes..., vostè sí que és desconcertant, perquè les preguntes que ha fet no tenen res a veure amb el que havia anunciat que preguntaria, però, en fi... (*veus de fons*), sí, perquè ha dit: «Valoració del debat d'investidura.» I, aleshores, el primer que ens ha dit..., vostè, és el dos en uno, cada vegada fa dues preguntes en un... (*rialles*) i, a més, gaudeix d'una ironia realment destructiva. (*Rialles. Remor de veus.*)

El president

Té la paraula, senyor Piqué.

El Sr. Piqué i Camps

Senyor president, jo crec que és bo que tots mantinguem el sentit de l'humor, crec que sovint molts dels diputats d'aquesta cambra en fem gala, no?, però crec que ha de ser compatible amb el respecte que mereixen determinades coses. Jo li he preguntat sobre la valoració que li mereix el debat que en aquests moments hi ha sobre l'impacte sobre Catalunya del Projecte dels pressupostos generals de l'Estat.

Jo he escoltat opinions de tota mena, però he vist els números. I els números de moment el que diuen és que les inversions a Catalunya, de l'Estat, són el 15,5 per cent del total; després he vist que s'hi afegien, però no sé ben bé en quins criteris, 100 milions d'euros per carreteres, i després, ahir, el senyor president del Govern, amb la lleugeresa que el caracteritza, va dir que això arribaria al 20 per cent. (*Remor de veus.*) Passar del 15,5 per cent, i els explico per què ho dic, passar del 15,5 per cent al 20, vol dir gairebé 800 milions d'euros. I m'agradaria preguntar-li si el senyor president de la

Generalitat, que suposo que ho deu saber, si sap d'on els trauran els 800 milions d'euros el senyor Zapatero per afavorir Catalunya, si els traurà d'altres llocs, si incrementarà el dèficit, i si és conscient que aquests 800 milions d'euros són exactament el volum d'inversions que té, per exemple, per a tot el Ministeri, el Ministeri de Ciència i Tecnologia.

Podríem..., potser resulta que el senyor Montilla, en solidaritat amb el tripartit de Catalunya, renuncia a les seves... (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

El president

Senyor diputat...

El Sr. Piqué i Camps

Bé. M'agradaria saber la valoració del senyor president de la Generalitat sobre totes aquestes coses, que em semblen, de veritat, molt serioses.

El president

Gràcies. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Per descomptat que les qüestions són serioses, el que passa és que tornem a estar amb el fet que la pregunta de vostè no té res a veure amb el que havia dit que preguntaria. No era el debat d'ahir en el Parlament espanyol, que vostè ha anunciat que em preguntava, sinó la meua valoració del debat de política general del dia 28, 29 i 30 de setembre.

Bé. Escolti'm una cosa, benvinguda la lleugeresa, que vostè diu, del president del Govern si efectivament el que porta és que tinguem el 20 per cent de la inversió espanyola, o no? Bé. En tot cas, no és en aquesta cambra on això s'ha de preguntar, s'ha de preguntar en aquella, i vostè està en aquesta.

Dir-li, per descomptat, que nosaltres considerem que una cosa que no es va produir en el període del Govern Popular, es produeixi, que és que Catalunya tingui una relació d'equitat en matèria d'impostos i en matèria de serveis, i l'hem formulada en el sentit de dir: «Nosaltres estem disposats a pagar, contribuir en el conjunt, incloent peatges i tot el que paguem, eh?, incloent les altres coses que també paguem que són substitutives d'impostos, doncs, pagar en proporció al producte nacional brut, a la nostra renda i, en canvi, rebre només en proporció a la nostra població. Quina és la proporció de població? El 15 per cent.» En canvi, hem deixat ben clar que en matèria d'inversions això no val, perquè un pot ser solidari en matèria de finançament dels serveis corrents, però en matèria d'inversions de l'Estat, no. L'Estat ha de fer les inversions que toquen a cada lloc, i les inversions que toquen són proporcionals al producte que s'hi fa: quan hi ha les indústries, quan hi ha els aeroports, quan hi ha tot el que hi ha en una regió, per dir-ho així, avançada, doncs, l'Estat no pot estar per sota d'aquesta proporció. M'entén? Quina és aquesta proporció? No és el 20 per cent, però sí que és el 18 i escaig per cent. Quina ha sigut la inversió a la qual s'ha

arribat en els darrers anys gràcies a l'existència de les inversions en l'AVE? Doncs, possiblement el 15 per cent, possiblement...

(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...en la pràctica, ha executat el 12 per cent. Miri, nosaltres el que diem que farem, ho farem.

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

No passarà el mateix que el que vam fer vostès, que van dir que invertirien en tot això i s'han quedat més endarrerere

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies.

— Pregunta al Consell Executiu sobre la presa en consideració del parer del municipi de Casserres (Berguedà) envers el traçat del desdoblament de la carretera C-16 (tram. 310-00080/07)

La següent pregunta, la formula l'illustre senyor Josep Rull, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, sobre la presa en consideració del parer del municipi de Casserres en el traçat del desdoblament de la carretera C-16. Té la paraula.

El Sr. Rull i Andreu

Sí, moltes gràcies. Disculpi, senyor president... Senyor conseller de Política Territorial, aquesta, diguem-ne, és la segona qüestió amb relació a un tema que ja li vaig plantejar fa un parell o tres de plens i que va suscitar una resposta lleugerament irada per part de vostè. Estem parlant del desdoblament de la C-16. Estem parlant de l'Eix del Llobregat, i, concretament, al seu pas pel municipi de Casserres. Sap perfectament que l'opció acordada per l'anterior Govern era allò que es va mal anomenar «l'orella de Casserres».

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Crèiem, des de la nostra perspectiva de Convergència i Unió, que aquesta era la millor garantia per poder connectar adequadament l'eix del Llobregat amb el Berguedà oest i que era la millor alternativa des d'un punt de vista ambiental i paisatgístic. El Govern va decidir de reformular tot el projecte, de tirar-lo enrere i de plan-tejar-ne un de nou.

Quan nosaltres vam presentar aquesta pregunta, les coses estaven encara molt fredes, el més calent era a l'aigüera. En aquests moments s'ha arribat a un acord que des de la nostra perspectiva garanteix dues coses: la primera, la connexió directe amb Casserres, i, segon, doncs, que hi hagi hagut un consens significatiu.

Escolti, vostès ja han presentat el projecte de la C-16, el desdoblament des de Gironella a Puig-reig, Puig-reig - Gironella, però no s'ha plantejat l'estudi informatiu, encara no el tenim sobre la taula, d'aquest nou ramal. Quan pensen fer-ho? Quan el posaran sobre la taula?

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. L'honorable conseller senyor Joaquim Nadal té la paraula.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques
(Sr. Joaquim Nadal i Farreras)

A finals d'aquest mes d'octubre.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. El senyor Rull té la paraula, per a la contrarèplica.

El Sr. Rull i Andreu

Doncs, escolti, senyor conseller, ho ballarem d'una manera exhaustiva, perquè no hem entès, francament, que aquests dos processos se segreguessin. I creïem que la millor garantia per no haver perdut el temps, i l'hem perdut, era que tant el projecte de desdoblament de la C-16 com l'accés directament des del Berguedà oest es plantegés de manera simultània.

Vostè en aquest moment, públicament, solemnement, en seu parlamentària, ens transmet aquesta voluntat de capteniment del Govern. No tingui cap dubte que nosaltres en farem un seguiment exhaustiu, no fos cas que aquí també hi hagués un enèsim endarreriment.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Rull. Honorable senyor conseller Nadal, té la paraula.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Sí. Estic segur que vostès vetllaran aquest tema amb la mateixa contumàcia amb què no es van sumar a l'acord que va permetre, dos mesos més tard de la decisió de no fer l'orella de Casserres, acordar amb quatre forces polítiques, la plataforma en defensa dels accessos al Berguedà oest i l'Ajuntament de Casserres la solució que ara, a finals d'octubre, es presentarà a informació pública.

Vostè celebra l'acord en un doble sentit, i diu: «Finalment hi ha un accés directe i, a més a més, això facilita el consens.» Vostè sap que aquest és un consens en l'inici sense vostès, i que tots els altres sense vostès van

acordar, dos mesos més tard d'haver acordat no fer l'orella de Casserres, fer aquest accés directe a Casserres.

Li sembla raó suficient per haver tret a informació pública en temps diferents una part del tot i després l'altra part? Doncs, aquesta és la raó per la qual dins d'aquest mes d'octubre, i no trigarà gaire, sortirà a informació pública l'accés directe a Casserres, al qual vostès han contribuït tan decisivament.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller.

— Pregunta al Consell Executiu sobre el termini per a procedir a la construcció del nou palau de justícia a Terrassa (Vallès Occidental) (tram. 310-00081/07)

La següent pregunta al Consell Executiu a respondre oralment en el Ple és sobre el termini per a procedir a la construcció del nou palau de justícia a Terrassa. La formula l'illustre diputat senyor Josep Rull, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Té la paraula.

El Sr. Rull i Andreu

Sí. Gràcies, senyor president. Senyor conseller, el palau de justícia de Terrassa és un dels projectes més emblemàtics per a aquest municipi, per a la capital del Vallès Occidental. De fet, ha estat un projecte que ha aconseguit unes dosis molt importants de consens a Terrassa, impulsat originàriament pel Col·legi d'Advocats, el Col·legi de Procuradors, els mateixos membres del cos judicial.

I, de fet, ja hi havia un acord i hi havia un conveni signat per l'anterior Govern de la Generalitat i l'Ajuntament de Terrassa perquè això fos possible, però en la línia que caracteritza aquest Govern, i em fa l'efecte que molt especialment el seu Departament, hi va haver una aturada, una aturada, des de la nostra perspectiva, incomprensible.

Si es va signar l'acord amb l'Ajuntament de Terrassa i posteriorment el Govern simplement s'havia de limitar a esperar, doncs, a veure que fos realment acceptat per part de Patrimoni de la Generalitat aquest terreny, no entenem l'aturada.

Jo li vaig preguntar a través d'una pregunta escrita exactament quins eren els seus propòsits de capteniment. Escolti, la definició no és una característica bàsica del seu Departament; diu: «És intenció del conseller incorporar l'elaboració del projecte i la construcció de l'edifici judicial a Terrassa al Pla de renovació del parc immobiliari de l'Administració de justícia de Catalunya d'acord amb les disposicions pressupostàries per al període 2004-2007.» Home, si us plau, escolti, hem perdut un any!

Pot ser una mica més explícit? Ens pot explicar terminis de projecte? De l'inici? De la finalització?

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Rull. Té la paraula l'honorable conseller de Justícia.

El conseller de Justícia (Sr. Josep M. Vallès i Casadevall)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, efectivament, l'Ajuntament de Terrassa va cedir un terreny el mes de març del 2003. Sis mesos després d'aquesta cessió, l'Administració anterior va signar un conveni amb l'Ajuntament de Terrassa, però no consta que a partir d'aquest conveni l'Administració anterior fes cap altra actuació.

A partir de gener, i sota la responsabilitat d'aquest conseller, el Departament ha elaborat l'informe tècnic preceptiu i ha tramitat l'acceptació del terreny davant la Direcció General del Patrimoni del Departament d'Economia i Finances. L'escriptura pública està pendent que transcorri el termini previst per la legislació registral, que serà el març del 2005. Això pel que fa a la titularitat de la finca.

Però puc reiterar al diputat el que també li havia constatat, i és que aquest Govern ha incorporat la construcció de l'edifici judicial del palau de justícia de Terrassa en el seu Pla d'inversions; que el Departament es disposa a encarregar el projecte un cop definida la nova estructura de l'oficina judicial, que —no sé si n'està al corrent— ha posat en vigor la reforma de la Llei orgànica del poder judicial que ha entrat en vigor aquest any i que té un impacte sobre la configuració física dels edificis judicials. Aquesta definició, per desgràcia, de part del Ministeri de Justícia, però crec que la tindrem abans d'acabar aquest any. I tan bon punt es disposi d'aquest element, s'encarregarà el projecte.

I, finalment, li puc afirmar que és voluntat del Departament —amb tota la definició que a vostè li agradaria— convocar, adjudicar i iniciar les obres durant la segona meitat del 2005, amb un termini d'execució no superior a dos anys des del seu inici.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Vallès. Senyor Rull, té la paraula.

El Sr. Rull i Andreu

Sí. Gràcies, senyor president. A mesura que s'anava atansant al final de la seva intervenció..., home, lleugerament esperançats que hi hagués algun tipus de resposta en relació amb els terminis.

Però el que és lamentable, des de la nostra perspectiva és, justament, la pèrdua de temps. I en determinades actuacions, en determinats plantejaments, el temps és fonamental.

Escolti, i Terrassa no n'és l'excepció, malauradament, en aquest terreny. Parli'm de Vilanova, de Vilafranca, del Prat, de Cerdanyola, de Cornellà, d'Igualada, de Sant Boi..., d'altres municipis que tenien compromisos concrets, que tenien les previsions concretes per poder actuar.

I, escolti, vostès han perdut un any. I, per tant, ara vostè ens planteja uns nous terminis. Però, evidentment, nosaltres considerem que hauran de respondre justament d'això. Ara ens han lliurat el Pla de govern. Escolti, han trigat un any a fer-ho, que és que aquest any no ha servit per a res?

El vicepresident primer

Senyor Rull...

El Sr. Rull i Andreu

Com a mínim aquest any, a Terrassa, ens fa l'efecte que l'hauré perdut de veritat.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Rull. El conseller de Justícia té la paraula.

El conseller de Justícia

Senyor diputat, vostè s'ha referit a altres edificis judicials. Vostè deu saber, perquè suposo que li ho han apuntat, que els concursos que es van formular per licitar les obres d'aquests edificis judicials van quedar deserts perquè cap empresa va considerar que les condicions formulades en aquell moment eren prou atractives per intervenir-hi.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Des d'aquell moment hem estat revisant aquests projectes i els hem revisat també no des del punt de vista de les condicions, sinó també de l'estructura física, que, com li he dit abans, és una estructura que ve ara condicionada per una llei que no existia abans o per una definició legal que abans no existia.

En matèria d'inversions, li dic, aquest conseller...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Justícia

Acabo, senyor president. En matèria d'inversions, aquest conseller i aquest Govern només assumiran els compromisos que consideri que pot assumir. Crec que Terrassa, com les altres ciutats de Catalunya, es beneficiaran d'aquesta forma de governar del Govern i de la conselleria de Justícia, i no com ha passat fins ara.

Gràcies.

El president

La següent pregunta...

Pregunta al Consell Executiu sobre els criteris que van permetre que el president de la Diputació tanqués els parlaments de l'acte del Dia d'Andalusia en lloc de la consellera de Benestar i Família, el 29 de febrer de 2004 (tram. 310-00084/07)

...la formula l'illustre diputat del Grup Parlamentari de Convergència i Unió senyor Josep Lluís Cleries i González. Té la paraula.

El Sr. Cleries i González

Bé, honorable consellera –moltes gràcies, senyor president–, el motiu de la pregunta és saber quins criteris protocol·laris va utilitzar el Departament de Benestar i Família perquè l'acte del Dia d'Andalusia del parc de la Guineueta el clogués el president de la Diputació de Barcelona i no vostè com a consellera de Benestar i Família i màxim representant del Govern de la Generalitat.

El president

Gràcies. Té la paraula l'honorable consellera.

La consellera de Benestar i Família (Sra. Anna Simó i Castelló)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, els criteris que es van emprar en l'ordenació protocol·laria de les autoritats presents a l'acte i l'ordre dels seus parlaments es van consensuar amb anterioritat entre les institucions implicades i l'entitat organitzadora de l'acte seguint el Decret de precedències i la normativa legal vigent en aquest àmbit, que li recordo que és el Reial decret 2099, de l'any 83, de l'Estat, i el Decret 189/1981, de les normes de protocol de la Generalitat.

En aquest sentit, el protocol va desenvolupar-se amb normalitat, atesos aquests criteris que s'havien pactat, excepte en el moment de les intervencions quan, a causa d'un error per part de la persona que exercia de presentador..., va ser que no fos aquesta consellera la que tanqués els parlaments.

El president

Té la paraula, illustre diputat...

El Sr. Cleries i González

Gràcies, senyor president. Bé, només recordar que el 29 de febrer ens trobàvem en període preelectoral, que el president de la Diputació era candidat, cap de la llista, a les eleccions generals pel Partit Socialista, per al mes de març, i que, a més a més, hi havia centenars de persones. Va ser una mostra més, creiem, aquest acte, de la submissió de l'actual Govern als socialistes, del seu total protagonisme.

Fa molts anys que participo en aquest acte i mai havia passat una cosa així. Si, a més d'aguantar el presentador d'aquest acte, exregidor socialista del districte de Nou Barris, el Govern de la Generalitat de Catalunya i els seus representants no saben estar en el seu lloc, ens preocupa.

Vostès varen justificar, en part, el pacte de govern tripartit per treballar més per la unitat civil, cosa que és un error, cosa que és un error perquè està totalment superada. Si en actes com aquests el Govern de Catalunya no sap estar a l'alçada, i més, quan hi participen *consejeros* de la Junta de Andalúcia, també socialistes, i vostès no saben posar el Govern de Catalunya en el primer lloc, presidint un acte com aquest, que és el Dia d'Andalusia, que sempre hi hem estat, Convergència i Unió, perquè creiem que s'ha d'estar precisament per la unitat civil de tots els catalans i catalanes..., és una llàstima que vostès no sàpiguen estar a l'alçada d'un acte com aquest presidint-lo.

I, per tant, ens sap greu que el Govern de la Generalitat no estigui en el seu lloc i, a més a més, com dic, en un període preelectoral, on s'ha de vigilar molt més que el protocol es compleixi, i semblava més un acte electoralista que un acte institucional.

I ens sap greu dir-ho perquè, com dic, després d'anys de participar-hi, mai havia passat una cosa com aquesta. Ja és prou greu que un exregidor socialista presenti l'acte..., com que vostès, a més a més, no sàpiguen estar en el seu lloc.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable consellera.

La consellera de Benestar i Família

Moltes gràcies, senyor president. Primer de tot, li agraeixo el seu interès, que entenc en la línia del màxim respecte al paper d'un conseller o consellera, al valor d'un càrrec com el de conseller o consellera, d'estima a les màximes institucions d'un país, que no cal dir que comparteixo altament.

Reitero que tot el que estava pactat estava pactat segons aquests dos reials decrets i que va ser un error en el cas del presentador el que va provocar aquest tema. Això ho vam fer avinent en finalitzar l'acte, que ho vaig qualificar de «despropòsit», a qui va ser l'organitzador i qui ens va convidar, que era la Federació d'Entitats Culturals Andalusos a Catalunya. La Federació d'Entitats Culturals Andalusos a Catalunya –que sempre ha convidat el Govern de la Generalitat, i no pas Convergència i Unió només, sinó, en tot cas, el Govern de la Generalitat, i aquí estaria bé de no barrejar– va disculpar-se per l'error, ens va enviar una carta de disculpa en data 1 de març que signa el seu president, senyor Francisco García Prieto, i que li traduiré ràpidament.

«En primer lloc, li vull agrair en nom de totes les entitats que pertanyen a la nostra Federació la seva presència en un acte tan important com aquest dia. En segon lloc, desitjo expressar-li la meua més sincera reprovació dels errors sorgits en el protocol de l'esmentat acte, per la qual cosa li poso de manifest, no a manera d'excusa, però, que el protocol d'aquest acte es va deixar en mans del senyor presentador tal. Li asseguro que aquesta és l'última vegada que aquesta persona s'encarregarà d'aquest acte.» I finalitza dient: «Aprofito l'ocasió per testimoniar-vos la meua més

distingida consideració i espero poder comptar amb vostè en tots els nostres actes.»

Gràcies.

(Pausa.)

El president

La següent pregunta...

Pregunta al Consell Executiu sobre la política de relació amb els altres territoris de llengua i història comunes (tram. 310-00087/07)

...la formula l'honorable senyora Carme-Laura Gil i Miró, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, sobre la política de relació amb altres territoris de llengua i història comunes. Té la paraula, senyora diputada.

La Sra. Gil i Miró

Gràcies, president. Aquesta és la pregunta, tan simple. Quina és la política de relació, no la relació política, evidentment, la política de relació que té Catalunya amb els altres territoris de llengua i història comunes?

El president

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula l'honorable conseller en cap.

El conseller en cap

Doncs, la voluntat d'aquest Govern és no només mantenir l'altíssima política de relació que les anteriors administracions de la Generalitat havien fet, sinó augmentar-la com no pot ser d'altra manera.

El president

Gràcies, honorable conseller. Té la paraula la senyora diputada.

La Sra. Gil i Miró

Estava segura, conseller, que anava a donar la resposta més estricta, i després, segurament la continuarà esplaïant-se. Sap molt bé el conseller que quan parla aquesta diputada està parlant dels territoris amb llengua i història comunes i no està parlant de l'Espanya plural en què una part del Govern creu també que té la història i llengua comunes, sinó que està parlant, doncs, de València, de Balears, de l'Alguer, de la Franja, d'Andorra i de Catalunya Nord.

Bé, jo sí que diria que no l'estan continuant, tal com nosaltres..., com feia el Govern de Convergència i Unió. Jo diria, i vostè segurament, doncs, ha llegit el Jacques Derrida; jo diria que vostè..., vostè al Govern està fent desconstrucció d'allò que estàvem fent. Sobretot perquè han destruït, han derrocat el Consorci de l'Institut Ramon Llull i han propiciat que neixi l'Institut d'Estudis Baleàrics, que ara tenim la sort que el dirigeix una persona, doncs, que entén molt bé que tenim història i

llengua comunes, però potser en un futur no serà així. Recordi el que ha dit el seu president.

Però jo tinc una sospita, i avui, aquesta sospita, encara s'ha fet més gran en escoltar el president Maragall. Jo tenia la sospita que el vincle cultural en aquests països, en aquests territoris, no es vol que existeixi, perquè és un obstacle per a l'euroregió, que el mateix president n'ha dit «l'euroregió d'en Maragall». És un obstacle, i és un obstacle perquè hi ha unes paraules del president Maragall que ho deixen molt clar, escrites. Perquè les altres, clares, no ho són gaire, i diu: «Hem de fer alguns gestos d'humilitat catalana amb València, Balears, Aragó, Llenguadoc - Rosselló i Migdia - Pirineus. Si anem junts, en una euroregió...» –no va dir «la meua»– «en una euroregió, sense massa desitjos de formalització nacional, podrem ser més del que som.» No van ser pas gestos d'humilitat els que s'han fet fins ara... *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

El president

Senyora diputada...

La Sra. Gil i Miró

...sinó d'humiliació.

El president

S'ha acabat el temps.

Gràcies. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller en cap

Senyora diputada, a veure. Vostè pot fer el discurs retòric que vulgui, i jo també el puc fer. Jo li puc dir que el nostre Govern creu fermament en els Països Catalans, creu fermament en la unitat de la llengua, creu fermament en la unitat de la cultura, i creu fermament en la necessitat d'un projecte nacional-lingüístic-cultural comú entre aquest països.

Perquè aquest projecte existeixi primer hi ha d'haver la voluntat, no la imposició. En segon: hi ha obstacles que han anat sorgint en els vint-i-cinc anys darrers que són difícils de remoure, i que ho intentem. Per exemple, l'obstacle de la unitat de la llengua. Que, en part, a través de l'Estatut del País Valencià, que va ser aprovat per les Corts Generals amb uns quants vots –amb uns quants vots..., també amb els de Convergència i Unió, no amb els d'Esquerra Republicana–, i el qual significava clarament, clarament una cessació o una voluntat de cessació lingüística. Però ho hem de superar, i superar-ho, en bona part, vol dir també la humilitat que nosaltres no som la llengua, som una part del territori de la llengua –no som tota la llengua, som una part del territori de la llengua.

La desconstrucció que vostè diu del Ramon Llull, que utilitza un manual d'estil de Convergència i Unió, que comença dient cinc o sis paraules clau, i una és «desconstrucció», perquè la «desconstrucció» que vostè diu del Ramon Llull ve en bona part formada per la voluntat del Govern Balear i de la seva formació política que està al darrere, que crec que superarem.

O li he d'afegir, per exemple, que hi ha la voluntat del Govern d'Andorra d'entrar-hi, voluntat que no s'havia explicitat, almenys formalment anteriorment; entre altres raons perquè vostès van fer un consorci que era només per a comunitats autònomes, en el qual no hi podia entrar ni el Govern d'Andorra, ni institucions de la Catalunya Nord. Doncs, no estem desconstruint, estem reconstruint perquè puguin entrar-hi.

I podríem dir moltes més coses... *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

El president

Honorable conseller...

El conseller en cap

...però el temps, senyor president, m'ho impedeix, i quan vulgui en continuarem parlant.

El president

Gràcies.

Pregunta al Consell Executiu sobre si el conseller de Relacions Institucionals i Participació preveu prendre cap decisió personal amb relació al seu compromís electoral d'aturar les obres del túnel de Bracons, manifestat el 5 de novembre de 2003 (tram. 310-00097/07)

La següent pregunta la formula l'illustre senyor Jaume Camps, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, amb relació al túnel de Bracons. Té la paraula.

El Sr. Camps i Rovira

Gràcies, senyor president. Una de les imatges més impactants, que van ser per a mi, eh?, va ser veure l'avui honorable conseller, senyor Saura, en una boca del túnel de Bracons, amb la pancarta «Jo no formaré part d'un govern que no pari el túnel de Bracons». Aquella conjura em va portar a mi, el 19 de març, en veure que el senyor honorable conseller, era conseller, i que el túnel de Bracons no s'havia parat, em va portar a fer la pregunta el 19 de març. Òbviament, la resposta, ja l'ha vist..., vull dir, evidentment, vostè no ha dimitit ni té perquè fer-ho, ni seré jo qui li ho demani.

Quedi ben clar que per a mi la cohesió del tripartit és molt important perquè és el Govern de Catalunya i he escoltat moltes vegades que com més contradiccions tenen entre vostès, més es cohesionen. Doncs, agraeixi'm la meua modesta aportació a aquesta cohesió governamental. *(Remor de veus.)* Ara, si m'ho permet, com que la pregunta ja l'he feta i, per cert, vostè ja me l'ha contestada tàcitament, pels fets; potser jo voldria demanar al senyor president fins a quin punt és lògic –i si em permet que consumeixi el meu temps total–, que una pregunta que es fa el 19 de març es respongui, es pugui formular al cap de sis mesos.

No, això és el Reglament. El Reglament és sagrat, sagrat. Però, és clar, el Reglament és sagrat i estic convençut, i en això parlo molt seriosament, que la Mesa l'a-

plica amb absoluta rotunditat i sense cap queixa, ni al senyor president, ni a cap dels membres masculins i femenins de la Mesa. (*Rialles*.) Però..., però, atès que hi ha una interpretació molt recent de la Mesa, en què fets nous, com el conseller en cap, donen lloc a una interpretació analògica, sinallagmàtica, finalista, teològica (*rialles*) d'un reglament que s'ha d'adaptar a les noves circumstàncies, jo demano que si durant vint-i-tres anys...

El president

Senyor Camps...

El Sr. Camps i Rovira

Aquest... –acabo, senyor president–, si durant vint-i-tres anys aquest Reglament ha servit per a quatre grups de l'oposició, i un que dóna suport al Govern, el que no és lògic és que durant cinc mesos hàgim hagut d'aguantar, democràticament i legítimament, preguntes de tres grups que donen suport al Govern, de pur *botafumeiro*...

El president

Senyor Camps...

El Sr. Camps i Rovira

...al Govern i no hagin pogut fer ni una sola pregunta fins avui el Grup de l'oposició. Això no és lògic.

El president

Senyor Camps...

El Sr. Camps i Rovira

Li demano una interpretació sinallagmàtica, analògica, (*rialles i remor de veus*) històrica i jurisprudencial que ens permeti fer per al que serveix una pregunta...

El president

Senyor Camps...

El Sr. Camps i Rovira

Perdó! (*Alguns aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El president

Abans..., perdó al conseller, un segon, si m'ho permet, entre altres coses perquè..., amb tot el «carinyo», senyor Camps, i també entenent que vostè l'elogi que ha fet d'aquesta Mesa és sincer, i que, per tant, que complim el Reglament tal com està estipulat i és la nostra funció. No, ho dic perquè també és d'agrair, això, entre altres coses perquè potser darrerament s'havia posat massa en dubte.

En qualsevol cas, hi ha diversos elements del funcionament d'aquesta casa que és evident que no funcionen, i que els hem de canviar, perquè fa molts anys que estan fets, i perquè el pas del temps obliga a fer una reflexió profunda i a canviar-los. Un exemple és el de les preguntes orals. I tant que sí, té tota la raó vostè. No té

la raó en tant que sí que s'han pogut fer preguntes, però té la raó en tant que és poc àgil i poc dinàmic. Em consta que la ponència que està treballant la reforma del Reglament, que a més a més està fent un bon treball, de tots els grups parlamentaris, té molt present aquesta situació i d'altres. D'altres com per exemple, sense anar més lluny, el fet que les preguntes al president de la Generalitat s'hagin de fer per ordre estricte de presentació. Això comporta problemes que de vegades no som capaços de resoldre. I en d'altres cambres ho tenen resolt d'una altra manera.

Per tant, és important que siguem capaços de donar al Parlament l'agilitat, doncs, que moltes vegades el Reglament no pot donar perquè està fet d'aquesta manera. En qualsevol cas, hi insisteixo, com que em consta que els treballs de reforma del Reglament van en molt bona direcció i, a més a més, com he dit abans, tots els ponents estan fent una bona feina, jo n'estic segur que en poc temps, doncs, totes aquestes qüestions que ara poden representar en determinats moments una certa..., si més no un contrast de parers important, puguin quedar definitivament resolts.

En qualsevol cas, atenent-nos al Reglament, senyor Camps, vostè ha fet una pregunta, el conseller li ha de respondre, i com que la propera pregunta la torna a fer vostè, ja em dirà el que m'hagi de dir, si no li sap greu.

Senyor Saura, té la paraula.

El conseller de Relacions Institucionals i Participació (Sr. Joan Saura i Laporta)

Gràcies, senyor president. Veritablement no m'ha preguntat res, el senyor Camps, no? I dono per molt bé la resposta del senyor president del Parlament. Jo recordo que en l'any 90 i 91, des d'aquells escons vaig reclamar això que vostè reclama. En vint-i-tres anys no s'ha fet i estic segur que en aquesta legislatura això es farà, i que els grups de l'oposició podran preguntar sense esperar-se cinc mesos.

Gràcies, senyor president.

El president

Senyor Camps, pot formular la següent pregunta, que seria l'última d'aquesta sessió, que és la número 16.

Pregunta al Consell Executiu sobre les raons del vot negatiu dels consellers que pertanyen a Esquerra Republicana de Catalunya a la continuació de les obres del túnel de Bracons (tram. 310-00099/07)

El Sr. Camps i Rovira

També és sobre Bracons. No..., jo li volia..., vostè no m'ha donat la paraula perquè jo li pogués respondre. És clar, la perversitat... –la perversitat des del punt de vista jurídic, evidentment. Primer, ratifico..., ratifico el que he dit de l'absoluta seriositat en el que he dit, l'aplicació del Reglament per part de la Mesa i el respecte que em mereixen tots els seus membres.

El president

Gràcies.

El Sr. Camps i Rovira

I els lletrats i lletrades que componen els serveis d'aquesta cambra. Ara bé, de la mateixa manera que un fet nou va donar una interpretació analògica, hi ha un fet nou: el Reglament està pensat, i un criteri d'interpretació és el criteri d'elements legislatius, per què la va fer el legislador? La pregunta està pensada per a una pregunta concreta, en un moment concret, al Govern i de control. El que no és lògic, senyor president, senyores i senyors diputats, és que ens passem cinc mesos en què legítimament i democràticament haguem de sentir com les diputades i diputats d'aquest Parlament pregunten al Govern...

El president

Senyor Camps...

El Sr. Camps i Rovira

...de quin color era el cavall blanc de Santiago, la qual cosa em sembla molt bé, però... (*Remor de veus.*)

El president

Senyor Camps... (*Remor de veus.*)

El Sr. Camps i Rovira

Sí, i ara pregunto..., i ara pregunto al conseller en cap, pregunto a l'honorable conseller en cap: em podria dir, en la sortida de la decisió del Govern en el túnel de Bracons va dir: «Hem votat "no" perquè constés en acta el nostre criteri contrari a aquest túnel de Bracons i, a més a més, farem proclames i propaganda contra la solució adoptada.» Llavors, jo demano, els politicòlegs han de fer una nova interpretació de la solidaritat governamental, perquè miri, senyor conseller en cap, s'està amb la pancarta o s'està al Govern, escullin. És a dir, és allò que el senyor Milà —que és un dels que no hi és i és una pena perquè ho entendria perfectament—, és allò del centralisme democràtic del PSUC, això m'entendrà perfectament el senyor honorable conseller senyor Saura: s'adopta una decisió per majoria i després s'aplica. Doncs, miri, la solidaritat governamental és això: discrepin, votin en contra, però després a defensar tothom el túnel de Bracons, encara que sigui un «xurro», que és com ha quedat.

El president

L'honorable senyor en cap té la paraula.

El conseller en cap

Senyor president, senyor Camps, fent un preàmbul a què vostè em dona peu. Jo he estat tretze anys diputat d'aquesta cambra i li puc assegurar que preguntes fetes..., alguna d'elles recordo que va tardar catorze mesos a entrar. Per tant, coincideixo amb vostè i amb el president del Parlament: cal canviar el Reglament de la cambra per fer-lo més àgil, i em sabrà greu que ara que

estic al Govern i noestic al Parlament sigui quan es faci això, perquè vaig estar molts anys en què això no es feia i celebro profundament que ara sí, la Comissió de Reforma al Reglament funcioni, cosa que en anteriors legislatures no funcionava per un bloqueig majoritari.

Dit això, jo no he dit mai què vaig votar en aquella reunió, no ho he dit mai, què vaig votar, ni vaig sortir..., ni vaig sortir a dir res d'aquella reunió, entre altres raons... Escolti, jo li ho puc dir: jo no he dit mai què vaig votar ni vaig sortir d'aquella reunió per explicar què faria Esquerra, perquè entre altres raons compleixo l'article 75 de la Llei 3/1982, del 23 de març, del Parlament, del President i del Consell Executiu de la Generalitat, que diu, com vostè sap, que els membres del Consell són obligats... (*el Sr. Camps i Rovira mostra un full de diari*) —senyor Camps, això ho feia abans Iniciativa i vostè ho criticava—, són obligats a guardar secret de les deliberacions (*remor de veus*) d'aquest o de les opinions i els vots que cadascú hi emet; tampoc no poden divulgar els documents que coneixen per raó del càrrec, mentre no s'hauran fet públics oficialment.

Jo li puc assegurar —li puc assegurar— que no he dit mai que vaig votar i que si pogués li diria fins i tot si es va votar o no, però no puc dir-ho.

El president

Gràcies. Acabat el torn de preguntes, només reiterar un altre cop i expressar la confiança en la Ponència del Reglament, que està fent un treball, hi insisteixo, molt rigorós i molt seriós, que hi formen part diputats de tots els grups parlamentaris. Per tant, els encoratjo que, vista la necessitat que això tingui la solució més ràpida possible, doncs, d'alguna manera puguin fer la màxima via possible en els seus treballs.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política de transports (tram. 300-00653/07)

Passem al dotzè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Consell Executiu sobre la política de transports. Recordo que hem passat pel davant del 9, 10 i 11. I per a l'exposició d'aquesta interpellació, té la paraula la il·lustre senyora Dolors Montserrat.

La Sra. Montserrat i Culleré

Senyor president, senyores i senyors diputats, honorable conseller, parlar avui de transport per carretera, no solament és fer-ho d'un sector amb activitat econòmica i amb un alt grau de participació en el producte interior brut, sinó també en la generació de llocs de treball i desenvolupament estratègic de la cadena de subministres i del comerç internacional i de la logística.

(*El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president primer el substitueix en la direcció del debat.*)

Parlar del transport en general de mercaderies per carretera, de servei discrecional o de taxistes és parlar ja d'una indústria locomotora d'altres sectors i subsectors purament industrials dedicats exclusivament a vehicles

industrials, tractors, autocars, cotxes, semiremolcs, carrosseries i components, també d'equips i vehicles per a disminuïts, tecnologies d'última generació, que desenvolupen també la seva activitat investigadora sobre la demanda per a la modernització del transport en ruta.

El transport per carretera és un client molt actiu i inquiet en la compra i instal·lació d'elements de telecomunicacions, d'internet, de codi de barres, de GPS, d'assegurances, de borses de càrrega, de navegació per satèl·lit, de targetes de crèdit –no em refereixo a les Visa, sinó a Resa, Solred, etcètera–, de rènting, de lísing, d'emmagatzematge i elevació, de rentats, de retolacions, d'assessories, consultories i d'operadors logístics.

Com veuen, avui en dia els vehicles corren equipats sobre els temps moderns a una velocitat inquietant, convidant altres sectors a la innovació, investigació i a la competitivitat. Sols veure les dades de matriculació de l'any 2003, i evidentment del primer semestre d'enguany, del 2004, facilitades pel Ministerio de Fomento, ens fa adonar que el creixement ha estat de l'ordre d'un 12,3 per cent en vehicles industrials, en vehicles comercials d'un 15,25 per cent d'increment i en els semiremolcs un 10,37 per cent.

Aquestes dades, senyor conseller, ens indiquen la modernització de la flota de transports actuals, que podem dir que s'està rejuenint constantment a Catalunya i evidentment a Espanya. I és evident que si el transport pot comptar amb el sistema de navegació per satèl·lit Galileo, que tot indica que funcionarà l'any 2009, i evidentment amb l'esforç de les empreses, que estan fent, d'implantar, la implantació de noves tecnologies, permetrà alhora millorar els costos i la qualitat dels serveis.

Avui, els sistemes moderns de gestió de flotes ajuden a millorar la utilització i l'optimització dels vehicles entre un 12 i un 15 per cent.

Com pot comprovar, honorable conseller, els empresaris i els autònoms estan fent un gran esforç per controlar i millorar l'estructura dels costos directes, que vostè molt bé coneix, per al transport per carretera. L'estructura dels costos directes es troba emmarcada significativament en gran part pel cost del gasoil. Les empreses de transport han fet un esforç en la renovació de la flota nova, com li deia, motivada per aconseguir reduir el tant per cent en el consum de litres de gasoil.

A les empreses d'un a cinc vehicles el cost del gasoil representa un 31,8 per cent; en les empreses de sis a dinou vehicles el cost baixa al 30,28 per cent, i a les empreses grans de més de vint vehicles els representa, el consum, un 29,6 per cent, sempre amb dades cedides pel Ministerio de Fomento, abans de l'increment autonòmic de Catalunya.

Els increments del preu del gasoil d'automoció estan causant, com vostè molt bé sap, un important perjudici en tot el sector del transport de mercaderies, de viatgers, de la pagesia, així com taxistes i a tots els usuaris en general. És evident que a Catalunya més, per l'impacte de l'increment que el Govern de la Generalitat, que vostè també presideix, ha aplicat a partir del primer d'agost d'enguany, l'anomenat «cèntim autonòmic»,

els 2,4 cèntims, en l'impost sobre la benzina per tractar de fer front al dèficit de la sanitat.

Vostè sap, senyor conseller, que la pujada dels 2,4 cèntims és molt més alta que les que s'ha portat a terme a les altres tres comunitats autònomes que ja l'han aplicat. Comprenem que vostès vulguin salvar el dèficit sanitari, però no existeix una correspondència real entre la magnitud del dèficit sanitari i el recaptament dels 2,4 cèntims per litre dels carburants.

Aquesta mesura, lluny de millorar el dèficit que vostès tenen, el que fa, i ja s'està veient, són efectes negatius sobre la competitivitat de l'economia catalana i de manera directa en els sectors dels transports i de l'agricultura, que es veuen en la dificultat d'incrementar les tarifes de transport o els preus dels productes agraris –l'oli, el vi, la fruita seca, la dolça, etcètera.

Els taxistes, és evident, senyor conseller, que sí que poden pujar les tarifes, per ordre, i, evidentment, a partir de l'1 de gener del 2005, com vostè va manifestar. Però vostè coneix molt bé com es troba el mercat en aquests moments i, per tant, les dificultats del sector del transport; és molt difícil poder incrementar les tarifes.

Les associacions de transport van pressionar i negociar i van aconseguir de l'anterior Govern de Convergència i Unió de no implantar la impopular mesura almenys en els primers dos anys. Ara que governen vostès, el Govern tripartit, les coses han canviat. Abans de l'estiu les associacions i gremis s'han mobilitzat per tal d'aconseguir i impedir i minimitzar el màxim possible l'impacte de la pujada dels 2,4 cèntims, atès que la situació dels diferents sectors del transport i agrari és ja bastant precària per moltes altres qüestions que vostè evidentment coneix.

Coneixem que el Govern ha mantingut diverses reunions, però la imposició s'ha mantingut, i no coneixem cap mesura que afavoreixi el transport. Tot sembla que són ofertes de mínims, ofertes de minimització dels efectes de l'impost sobre els carburants, i, si coneixem alguna cosa, ha estat en part gràcies a les revistes del sector.

Honorable conseller, vostè sap molt bé que, a Catalunya, per expansionar-se el sector del transport, històricament, per sortir de Catalunya, i avui també, ha de comptar amb un cost addicional com el cost dels peatges que ha oscil·lat en els seus costos en el transport sobre un 6 o un 8 per cent. Per tant, mai han estat ni estaran en igualtat de condicions per competir amb altres empreses de transport del llarg de la geografia espanyola.

Vostè sap que França està endurant tota la política sobre el transport de mercaderies per carretera, que afectarà evidentment els transportistes catalans, com un pla que limitarà la circulació, o bé la imposició d'una taxa per a la utilització de les carreteres franceses. D'altra banda, estipulen instaurar un gasoil professional per alliberar l'impacte de l'harmonització fiscal europea i un gasoil professional específic per reduir costos en el sector del transport, per reduir costos, senyor conseller, no pas per incrementar-los com vostès han fet.

L'1 de gener Alemanya implantarà a tots els camions, per tant, a tots els transportistes catalans i espanyols,

una taxa per creuar Alemanya, per tant, hauran d'afrontar un nou sobrecost a partir de l'1 de gener; taxa que hauran de pagar tots els vehicles de més de dotze tones. El peatge, es comenta, es diu que es calcularà en funció de la distància a recórrer, del nombre d'eixos, de la categoria mediambiental del vehicle, i el preu sembla ser que oscil·larà entre nou i catorze cèntims per quilòmetre recorregut.

Senyor conseller, com pot veure, estem en desigualtat de condicions. Cada dia travessen les nostres fronteres tretze mil vehicles pesats d'anada i de tornada cap a Europa; molts creuen per l'AP-7. La nostra situació geogràfica és bona, però no estem en el bell mig d'Europa, per tant, als transports, des de Catalunya, cada cop més, els serà més difícil de competir amb qualitat i amb preus. I evidentment recau sobre el sector de transportistes, en els seves despeses movibles, com vostè coneix, com el gasoil, el no saber, la inquietud pròpia de quin preu té el cost per litre; si no saben el preu, difícilment podran vendre un viatge a un preu competitiu en el mercat europeu i, evidentment, difícilment podran donar un preu raonable de quilòmetre.

Cregui'm, conseller, que l'aplicació dels 2,4 cèntims sanitaris no treuen de cap destret la sanitat. Vostès han de buscar altres fórmules molt més importants per sufragar el dèficit sanitari; vostè ho coneix. No busquin en els usuaris de combustible un ajut, perquè malmeten tot un sector vital per al desenvolupament econòmic del nostre país.

Permeti'm, conseller, que li faci unes preguntes. Conseller, en nom del Grup Parlamentari Popular, ens agradaria conèixer quines són les mesures, i per quan vostès les pensen adoptar i minimitzar l'impacte de l'increment en el sector del transport, i, evidentment, per quan la supressió del gravamen del 2,4 cèntims per litre a favor de la creació d'un gasoil professional.

Pensa, senyor conseller, subvencionar o crear ajuts per tal de facilitar instal·lacions homologades per Indústria per tal de confegir al sector afectat del transport una millora substancial de preu en la compra del gasoil a l'engròs?

Moltes gràcies, senyor president. Espero la seva resposta.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Montserrat. L'honorable conseller d'Economia i Finances, senyor Antoni Castells, té la paraula.

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Antoni Castells i Oliveras)

Molt honorable senyor president, il·lustre senyora diputada, senyores i senyors diputats..., com vostè ha assenyalat, efectivament, en la Llei de mesures fiscals i administratives, l'anomenada Llei d'acompanyament, aprovada el 13 de juliol per aquest Parlament, es va incloure la creació del tipus de gravamen autonòmic de l'impost sobre les vendes minoristes a determinats hidrocarburs; un tipus de gravamen que és de 2,4 cèntims per litre, 0,024 euros per litre, per a la gasolina i per al gasoil d'ús general, i de 0,006 euros per litre, 6 cèntims,

per al gasoil d'usos especials, i, després, unes tarifes determinades per al fuel i per al querosè.

I tanta era la receptivitat, la preocupació del Govern pels sectors especialment afectats –en som conscients, i ara m'hi referiré–, que en aquella mateixa disposició, en la disposició addicional primera d'aquella Llei, s'establí l'afectació de la sanitat, i, en la segona, s'indicava, per iniciativa dels grups que donen suport al Govern, és a dir, per iniciativa dels grups de la majoria, que el Govern hauria d'adoptar les mesures pertinents amb l'objectiu de minimitzar els efectes de l'augment de costos que implica l'increment de l'impost minorista sobre hidrocarburs per als diferents sectors econòmics. De manera que ningú com el Govern i com els grups que donen majoria al Govern està preocupat i és sensible a la problemàtica especial de determinats sectors.

Però deixi'm que li'n faci memòria. Aquest impost, aquest tram autonòmic sobre l'impost, el va crear el Govern del Partit Popular l'any 2001. I en aquell moment, el novembre del 2001, va fer dues coses, el Govern del Partit Popular, va establir un impost i el va establir ja –va representar 2,4 cèntims més per a tots els contribuents–, novembre del 2001, i el va cedir a les comunitats autònomes.

Jo no recordo que vostès haguessin expressat gran preocupació per aquesta qüestió, ni per l'efecte que tenia sobre la competitivitat del sector, ni aquí ni a Madrid. A Madrid ho van votar, naturalment, i aquí van callar. I el van crear aleshores, i es va aplicar des d'aquell moment. I el que ens van donar, cedint-ho, ho van restar del que rebíem del Fons de suficiència. I van dir: «Miri, hem posat un impost per culpa de les comunitats autònomes.» No, el van posar per tenir més recursos el Govern de l'Estat. I, a més, va donar la possibilitat que les comunitats autònomes poguessin arribar també fins a 2,4 cèntims. I això és el que hem fet. Seguint el camí que han seguit altres comunitats autònomes, per exemple, la de Madrid, governada pel Partit Popular. I altres. I el seguiran altres.

Diu que ho hem fet més que altres. Home, és clar, perquè les altres varen anar-ho fent gradualment, que era l'única manera que es podia fer. Es podia arribar en quatre anys a això. Nosaltres ho hem hagut de fer ara de cop, no hem tingut més remei.

I bé saben els senyors diputats, els que ho diuen explícitament i els que no ho diuen explícitament però han tingut l'ocasió de governar, que era necessari fer-ho –que era necessari fer-ho. I era necessari fer-ho perquè tenim un problema seriós amb el finançament dels nostres serveis, en general. I, com que el tenim, el que no podem fer és rentar-nos-en les mans; no ho podem fer. I per això hem posat aquest impost, perquè el que no podem fer nosaltres és que hi hagi un problema i no fer res.

Tenim uns instruments limitats; però, els instruments limitats que tenim, els hem de fer servir. Vostè diu: «No serveix per resoldre el problema de la sanitat.» I tant que no; només cal haver llegit els diaris de les últimes setmanes per veure que el Govern n'és perfectament conscient –i vostè ho sap perfectament, perquè hem tingut ocasió de parlar-ne, perquè vostè com a diputada té una relació especial amb el Govern i amb els membres

del Govern. És clar que no, i som conscients que cal fer altres coses. Però, naturalment, fer altres coses no vol dir que no es puguin fer aquelles que ja es poden fer. I aquesta és una de les coses que ja podíem fer.

Té un impacte? Sí que el té –sí que el té–, però molt limitat; no exagerem les coses. Miri, el preu de la benzina estava a 0,794 cèntims –benzina sense plom– el gener del 2004, ara està a 0,923 cèntims. Sap què representen aquests 2,4 cèntims? El 2,60 per cent del preu de la benzina; de manera que no resoldrem tampoc el preu de la benzina amb aquest tram autonòmic. Per cert, li ho torno a recordar: el mateix import, exactament, que hem posat nosaltres, l'ha posat l'Estat; exactament el mateix. I de l'increment que hi ha hagut –que hi ha estat, perquè és veritat que hi ha hagut un increment important dels preus de la benzina, vostè ho sap perfectament–, de 0,13 cèntims, d'aquests 0,13, 2,4 són els que són atribuïbles a aquest impost; de manera que no ha augmentat el preu de la benzina perquè nosaltres hàgim posat un impost, no és aquesta la causa fonamental –no és aquesta la causa fonamental. Hi ha contribuït en la part que li toca, en tot cas. Però centrem les coses allà on són.

Tot i així, és clar que estem amoïnats, perquè hi ha uns sectors que tenen un problema especial. Quin és el problema que tenen? Miri, aquest impost, quan es posa, té una voluntat, que és que repercuteixi en el preu final, o sigui, que l'acabi pagant el consumidor. És un impost indirecte, i aquesta és la voluntat. Vostè em dirà: «Ens sembla molt, o poc...» Bé, sí, però és aquesta, la voluntat, com la de tots els impostos especials. Nosaltres estem pagant la benzina a 0,923 en aquests moments, després d'haver augmentat molt. Escolti, a Europa l'estan pagant a 1,3 –l'estan pagant a 1,3, eh?

Ara, hi ha uns sectors que no tenen possibilitats de repercutir-ho en el consumidor final, i aquí hi ha un problema. Qui són? Són aquells que ens han amoïnat: els transportistes, els taxistes i els pagesos, i la gent del món de la pesca. I per això ens n'hem preocupat, i molt de seguida. Vostè parli amb els representants d'aquests sectors, i veuran fins a quin punt són conscients que el Govern va agafar el toro per les banyes des del primer moment. El conseller Nadal i jo mateix ens vam reunir amb ells acompanyats dels nostres col·laboradors –entre altres, els del conseller d'Indústria, que no va poder assistir a la reunió–, i vam entaular negociacions des del primer moment. I aquestes negociacions han anat molt bé, han donat resultat.

Ens vam reunir, miri, amb els representants d'aquestes associacions que li dic: Transcalit Barcelona, Federació Provincial i Regional de Transports de Barcelona; FEAT, Federació Empresarial de Transports de Tarragona; Associació Provincial i Empresarial de Transport de Mercaderies de Carretera de Lleida; Asetrans, Associació Empresarial de Transports Públics per Carretera de Girona; FECAV, Federació Empresarial Catalana d'Autotransport de Viatgers; Associació de Transportistes Agrupados Condal, Astac Condal; Federació Sindical Trade Comissions Obreres, i l'Stac, el Sindicat del Taxi de Catalunya.

Hem tingut nombroses reunions; es va crear un grup de treball. Aquest grup de treball, per part del Govern,

l'encapçalava, el coordinava el secretari general del meu Departament, el senyor Carnicer, que ha fet una feina extraordinàriament meritòria, en col·laboració amb els tècnics del Departament de Política Territorial i Obres Públiques i d'Indústria. I a finals de juliol es va arribar a un acord, es va arribar a un acord àmpliament satisfactori per a les dues bandes; de manera que em sembla que és bo que la cambra sigui conscient de fins a quin punt les coses s'han fet ben fetes. És un acord que el que suposa és tractar de minimitzar l'impacte per a aquests sectors, de manera que aquests sectors no es vegin obligats a absorbir en el seu marge –que és un marge limitat– el cost que representa aquest impost.

Així s'ha fet. Es va tancar l'acord, com li dic, a finals del mes de juliol, amb els transportistes i amb el sector del taxi, i van quedar mandatats uns equips ja tècnics –perquè les bases de l'acord van quedar completament establertes–, per veure de quina forma s'implementava ja, operativament, el que allà s'havia acordat. I ara estem exactament en aquesta fase, és a dir, tenim ja l'acord, l'acord tancat, i estem en una fase d'implementació tècnica.

Quina és la substància d'aquest acord? Miri, pel que fa al transport de mercaderies, la substància és arribar al conjunt dels titulars i permetre que aquests titulars puguin recuperar un import que és pràcticament de la totalitat –no és la totalitat, és el 70 o 80 per cent– del cost que els representa l'impost. Naturalment, hem de fer estimacions indiciaires. Estem parlant d'un cost que és diferent segons el tipus de vehicles, etcètera, s'han hagut de fer unes modulacions segons els tipus de vehicles, i les fórmules perquè puguin recuperar aquest cost han de ser fórmules compatibles amb la normativa europea, és a dir, no poden ser ajudes al sector, de manera que estan lligades al fet que es puguin dur a terme determinades actuacions en el terreny mediambiental, en el terreny de la modernització de la flota, en el terreny de la formació i en el terreny de les infraestructures.

Pel que fa referència al transport de viatgers, s'ha obert una línia per a la incorporació de mesures de seguretat, accessibilitat i noves tecnologies per a les empreses del sector, i a la vegada es procedeix a una revisió de preus, quan són preus autoritzats, per tal que puguin repercutir en la tarifa el cost de l'impost.

I el mateix s'ha fet, exactament, pel que fa referència al sector del taxi. El sector del taxi, com vostè sap, és un sector regulat, depèn de la tarifa. Doncs, pujarà la tarifa i qui ho pagarà és qui està previst que ho pagui, que és l'usuari, és el consumidor final.

Aquesta és la base de l'acord. És un acord tancat, en aquests moments, que està pendent simplement de la implementació tècnica. I s'ha creat una comissió de seguiment per tal d'assegurar que l'acord s'aplica de la forma adequada.

Moltes gràcies, senyor president, senyora diputada.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor conseller. La il·lustre senyora Dolors Montserrat té la paraula.

La Sra. Montserrat i Culleré

Gràcies, senyor president. Gràcies, honorable conseller, per la seva resposta. Vostè sap, senyor conseller, que el Grup Popular celebrem la utilització de les competències fiscals de la Generalitat com a mostra del marge de competències que té el Govern. Però en aquesta qüestió, en aquesta ocasió, millor dit, vostès s'han equivocat de direcció, i ho han carregat en un sector com és el sector del transport.

Miri, vostè mateix ho ha dit, i s'ha contradit, a mi em sembla. Perfecte, fenomenal que tingui ja l'acord, un acord amb data de juliol. El Parlament no en sabem res, vull dir, els diputats –permeti'm que com a diputats de la Comissió de Política Territorial...– avui no en sabem res, d'aquest acord. Però bé, més o menys ens n'hem assabentat per les revistes que jo abans li he dit.

És a dir, parlem de la substància. Conseller, vostè ha dit que donarà ajuts i que el sector del transport, amb paraules textuais que vostè acaba de dir, «recuperarà la totalitat de l'impost»; en lloc d'espècies, doncs, en menuts. Bé, en definitiva, és el mateix. Doncs, escolti, per què hem creat un problema al sector del transport? Per què li hem carregat el 2,4? Perdoni, tres comunitats autònomes: Madrid, Galícia i Astúries. Conseller, vull dir, això ho sabem vostè i jo, no cal que ens hi tornem a referir. Podem anar a uns mínims o a uns màxims. Vostè ha escollit..., ho ha dit molt bé: «He agafat el màxim, el 2,4», pum, de cop –de cop.

Part del sector, conseller –hi estic d'acord–, té possibilitats d'incrementar el preu del transport, perquè és el sector del taxi. El sector del servei discrecional per carretera, com no siguin vostès que paguin vostès que paguin més pel transport escolar..., difícilment ho tenen, el servei d'autocars, que puguin incrementar les tarifes. I ja no li parlo del servei de transport per carretera, conseller. Vostè sap millor que jo com està el mercat, vostè sap com està el mercat, que està molt difícil.

I l'honorable president fa una estona que deia: «Catalunya en xarxa». Sense el transport públic i privat, president, honorable conseller, no és possible. L'honorable president avui ens ha dit que Lleida serà una plataforma logística. Fantàstic –fantàstic, conseller. Però sense transport difícilment es podrà desenvolupar la plataforma logística de Lleida.

I vostè què vol, conseller: un transport propi de Catalunya, o bé que els competidors siguin de fora? Vostè què pretén? Ofegar el transport de Catalunya? És clar, escolti, vull dir, més clar, l'aigua. Perquè vostè sap que està en precari. I vostè sap que han fet quantitat de qüestions... Jo li n'he anomenat unes quantes, i no he parlat de les gasolineres. No he parlat que, per exemple, vostè entra per l'Aragó i les gasolineres que toquen a Catalunya a la banda de l'Aragó, doncs, en aquests moments es fumen de fàstic. I no li he parlat, per exemple, d'Alcanar, ni d'Ulldecona, ni de la Sénia, ni de Sant Carles de la Ràpita, que, guaiti, no en veuen cap, de camió. I sap per què? Perquè els camions que... –Catalunya és terra de pas–, no n'hi ha cap que «repositi» a Catalunya. Per tant, de diner autonòmic cap a vostè, zero. Jo..., ja m'agradaria que el deixessin aquí a casa nostra, perquè, guaiti, quan passarem per França i quan passarem per Alemanya, els catalans; miri si ens

arremangaran fort. I *callando*, eh?, si vols competir i vols pujar les taronges de Tortosa. Més clar, l'aigua, conseller.

I li diré una cosa: les empreses catalanes que tenen vehicles amb una dotació de 800 a 1.200 litres..., conseller, escolti, per anar a carregar aquí a baix, tocant a Castelló, per què vol carregar una mica més amunt i es pot estalviar diners? Que no ho comprèn, que fins i tot aquests diners que tindrien possibilitats d'anar a la sanitat catalana no hi vénen? Se'ns els mengen uns altres, i a sobre fastiguegem les gasolineres limítrofes. Aquesta és la realitat.

Llavors, un cop vostè ha col·locat aquest impost, si vostè diu que la substància serà recuperar la totalitat de l'impost, tregui'l. Tregui'l, perquè aquesta recuperació de la totalitat de l'impost per part dels transportistes i els taxistes, sap què serà? Un increment burocràtic, més paperassa. Conseller, això ho sabem, aquesta és la realitat.

Per tant, ajudem en un sector que ja li costa i que està fent un sacrifici i que els està demostrant, a vostè i a la mateixa conselleria de Política Territorial, l'esforç que està fent, tot un sector cabdal per fer tots els moviments de Catalunya. I, per tant, nosaltres, que entenem... Escolti, miri, si vostè va a «repostar» a Rausan –tothom sap on és, cap a Fraga–, vostè on «repostarà» a 0,814? Vagi a Vilafranca, 842; els Monjos, 851, i esperi, que li diré Barcelona: 955, 955, 954; el Prat, 939; Barcelona, 945. Aquesta és la realitat. I la diferència és la diferència.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Per tant, conseller, aquests greuges comparatius dintre d'un mateix sector..., jo diria que vostès, que són un govern socialista, doncs, la veritat, haurien de treure l'impost sobre les benzines. I estic segura –estic segura– que ajudaríem i potenciaríem un sector vital, que vostè el coneix molt bé i que, escolti'm, conseller –i vostè ho sap, i no és culpa pas de vostès, li ho dic amb tota la sinceritat del món–, ha patit, perquè de carreteres, a Catalunya, per al desenvolupament del transport, vostè sap que, escolti, «tela marinera»; aquesta ha estat la realitat. Per tant, ajudem un potencial importantíssim; estem tocant França i Alemanya, i és evident que si fem això vostè el que farà és que ens vinguin tots els transportistes de fora a prendre la feina d'un sector importantíssim i cabdal de casa nostra, no solament pels taxistes, que en són uns vint mil, sinó per tot el sector, tant servei discrecional per carretera com, evidentment, el transport per mercaderies.

Dit això, honorable conseller, el Grup Parlamentari Popular li farem una moció, però pensi que la moció serà positiva, perquè vostè, a través de l'Institut Català de Finances, pot ajudar moltíssim que pugui aconseguir per al sector...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Montserrat i Culleré

...el preu del gasoil molt més barat.

Moltes gràcies. I gràcies, president, per haver-me deixat passar una miqueta.

El president

No ho havia de dir, això. (*Rialles.*) Honorable conseller...

El conseller d'Economia i Finances

Molt honorable president, il·lustre senyora diputada, senyors diputats... Celebro l'actitud constructiva que diu que contindrà la moció. Jo crec que en realitat compartim uns certs plantejaments; altres no, li haig de dir la veritat, però compartim uns certs plantejaments, no? Pel que veig, vostè és partidària de la responsabilitat fiscal i de fer-ne ús. És a dir, que, en la mesura del possible, puguem decidir per nosaltres mateixos el que volem fer amb els nostres impostos; bé, jo crec que anem bé. Vostè té preocupació també per la competitivitat del sector del transport. I, finalment, jo crec que vostè també és conscient que és bo reforçar el nostre estat del benestar, suposo. Nosaltres tenim àmplies responsabilitats en el nostre estat del benestar, per exemple en sanitat, i hem de fer el possible per tenir una sanitat de qualitat, de bon nivell.

Aquest impost, per ell mateix, no ens resol, evidentment, el finançament de tots els nostres serveis; només faltaria. Però precisament per això, fixi-s'hi, aquest argument, al moment de dir: «És que no serveix per resoldre això, i és una aportació relativament petita», els ha de portar també a minimitzar-ne l'impacte. Sent com és una cosa tan petita, no pot ser que el seu impacte pugui ser tan dramàtic, tan alarmista com vostè pinta. I no ho és. I no ho és, i sabem que no ho és.

Vostè em diu: «Treguin l'impost.» Home, però és que li ho he explicat: «L'impost té per propòsit no gravar els transportistes. És clar que no. Té per propòsit que els usuaris finals que consumeixen els serveis o que consumeixen la benzina han de pagar una mica més.» I, naturalment, fonamentalment, aquest impost repercuteix sobre els consumidors domèstics de benzina, fonamentalment, que són la immensa majoria. Per això el posem. I per això diem: «I buscarem la manera que, en aquells casos en què per a alguns sectors productius constitueix un *input*, constitueix un cost, no s'ho hagin d'absorbir ells en el marge.» N'hi ha alguns que ja ho poden traslladar. En aquests casos, fantàstic, ho han de traslladar, simplement. I l'usuari pagarà una mica –l'usuari d'aquell servei, el que consumeix el servei del sector corresponent, per exemple, tot el que és industrial, no? I en els que no és possible, com que no és el propòsit de l'impost que els transportistes tinguin una renda més baixa o que la tinguin els taxistes, busquem mecanismes perquè això no passi. Però, en aquests casos, si traguéssim l'impost, resultaria que no pagaria l'impost ningú, no només aquests, ningú. I és evident que aquest no és el propòsit.

I el que fem és conciliar les dues coses: una, que sembla que vostè comparteix, que és que ja que tenim aquest instrument i tenim un problema, poder posar l'impost; l'altra, fer que el pagui qui l'ha de pagar, no els transportistes, certament. I per això prenem mesu-

res, perquè som molt sensibles a la situació de determinats sectors: els transportistes, els taxistes..., els transportistes de viatgers i de mercaderies, els dos. Això és el que hem fet. Són mesures efectives.

Són mesures efectives que han de tenir en compte un conjunt de restriccions, entre altres les que ens imposa el marc comunitari. Nosaltres el que no podem fer –vostè ho sap bé– són ajudes a sectors productius determinats, perquè això distorsiona la competència. Per tant, hem d'evitar que hi hagi aquest perill. Per això, les mesures són mesures molt pensades, que encaixin perfectament des del marc comunitari, que serveixin per a determinades finalitats com són les mediambientals, com són la millora del parc, com són les de millorar la formació, les infraestructures. Això és el que estem fent.

Hi ha un efecte en el sentit que vostè assenyala. Fins ara les dades de què disposem ens diuen que no és apreciable. O sigui, l'augment del preu no té un impacte tan gran en la disminució de la demanda com per acabar fent que l'efecte sobre els recursos sigui negatiu, com vostè ha assenyalat. No és així. Les dades que tenim ens mostren que no és així. I les dades que tenim d'altres comunitats on ja s'ha aplicat... (*veus de fons*), tres, com vostè assenyala –Madrid, governada pel PP, Galícia, governada pel PP i Astúries, que no està governada pel PP–, en les tres, doncs, no s'ha produït aquest efecte de reducció de la demanda que acabi repercutint negativament en els ingressos de la comunitat autònoma. No és aquest el cas.

I jo li dic, a més, que em consta que altres comunitats tenen molt avançats els estudis previs per a la implantació d'aquest impost i que l'efecte cert, que sempre es genera quan hi ha diversitat, i és que també hi ha competència, aquest efecte, en el nostre cas, serà molt menor –serà molt menor. Però això ho hem d'assumir i ho hem d'assumir amb naturalitat. Volem tenir més autonomia per decidir per nosaltres mateixos?, més responsabilitat? Això vol dir més diversitat i, per tant, vol dir més competència. És veritat, vol dir situacions que no són exactament iguals.

Escolti, això passa als països més descentralitzats del món, als països federals, on els diferents estats tenen diferents tipus impositius, tenen diferents polítiques en el terreny de la despesa i funcionen bé. Per què? Perquè els nostres atractius, finalment, són suficientment grans com perquè el fet que aquest impost representi, de moment, un cost una mica més alt que en altres comunitats –una mica més alt, senyora diputada–, perquè tingui present el que abans li he dit de l'augment total de cost que hi ha hagut de preu, això representa a penes el 15 per cent, entre el 15 i el 20 per cent, això acabi sent compensat per altres factors que fan atractiu el nostre país, des del punt de vista de la competitivitat.

Moltes gràcies, senyor president, senyora diputada.

El president

Gràcies, honorable conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre els seus propòsits de capteniment pel que fa a les prioritats en matèria d'infraestructures (tram. 300-00048/07)

Passarem al següent punt de l'ordre del dia, que és el punt novè, en aquest cas, i que és la interpellació al Consell Executiu sobre els propòsits de capteniment pel que fa a les prioritats en matèria d'infraestructures. Atès que la següent interpellació també se substancia sobre el mateix tema, em sembla que hi ha acord per acumular-les, i, per tant, la següent interpellació, la formula el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, el senyor Josep Rull. I, per tant, té la paraula, en primer lloc, el senyor Josep Llobet, que és qui en l'ordre anava primer.

Gràcies.

El Sr. Llobet Navarro

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, il·lustres diputades i diputats, la interpellació que el Grup del Partit Popular de Catalunya li realitza en el dia d'avui es basa sobretot en un criteri d'oportunitat, ja que ens trobem en un moment crucial per al desenvolupament de les infraestructures del nostre país per al proper any, ja que s'han presentat, fa poc, per part del Govern central, els pressupostos generals de l'Estat per a l'any 2005.

A diferència de la interpellació que jo mateix, en representació del meu Grup, li vaig fer el passat mes de juny, i que posteriorment debatrem la Moció següent, i que, per cert, espero que els partits que donen suport al Govern la votin a favor, va ser una interpellació envers les infraestructures que el mateix Govern de la Generalitat, en la majoria d'elles, té la potestat de prendre la decisió de realitzar-les o d'impulsar-les. La que avui li fem el que pretén és conèixer la postura del Govern, o almenys la seva, envers les inversions que el Govern central té previst realitzar a Catalunya el proper any. I també vol tenir la voluntat d'impulsar, des d'aquesta cambra, l'acció del Govern, per tal de reclamar al Govern de l'Estat més inversió i més projectes de futur per a Catalunya.

Tot tenint en compte que és un avantprojecte de pressupostos, i, per tant, modificable, no és menys realitat que no deixa de ser l'únic instrument real, escrit i presentat, que ens permet mesurar l'esforç que el Govern del senyor Zapatero tindrà cap a Catalunya. I, de moment, permeti'ns que dubtem de la posterior declaració de la ministra en la famosa Agència de Carreteres, que, sincerament, coneixent les actuacions d'aquest Govern, ja veurem si es complirà.

Per tant, no podem tractar en aquest moment la interpellació de sobreria ja que més endavant seria del tot ineficaz. De moment, honorable conseller, les dades que s'han fet públiques només tenen un qualificatiu: «decebedores». I això, utilitzant un qualificatiu suau, encara que sincerament tampoc no ens hauria d'estranyar, ja que ens tornem a trobar en la línia dels governs socialistes enfront de Catalunya. Això sí, amb molt bon *talante*, molt somriure, molt superministre català, però, a l'hora de la veritat, res de res.

Decebedores, perquè, si prenem com a referent les inversions que va fer el Govern del Partit Popular, amb una xifra d'inversions, en el període 2000-2002, del 16,34 per cent, i una inversió del 17,41 per cent en l'any 2003-2004, i una inversió del 17,41 per cent –i és important repetir-ho–, l'any 2003-2004, resta molt lluny de la inversió prevista del 15,8 per cent –ja li fico les tres dècimes de més de la futura o possible Agència de Carreteres. I això sí, honorable conseller, abans es qualificaven com a baixes i de centralistes per part dels partits que donen suport al Govern de Catalunya i al d'Espanya.

Per tant, honorable conseller, com qualificaria vostè la inversió inicial d'aquest any, si la xifra final és del 15,5 per cent, o bé sembla que passem al 15,8 per cent amb l'Agència? Quantitat, a més a més, que va ser coneguda pel molt honorable president de la Generalitat per la premsa, demostrant una vegada més el poc interès que té el president per al que representa un dels motors fonamentals de l'economia catalana com són les infraestructures.

Resulta que l'any passat érem, juntament o a la par amb Madrid, la primera comunitat en inversions. Ara, Andalusia ens ha passat sobradament. Sorpren que les inversions s'incrementin en deu comunitats autònomes amb més percentatge que a Catalunya, que només augmenta el 2,6 per cent envers l'any 2004 –tornem a ficar els 100 milions de l'Agència, si no, disminuiríem un 0,9 per cent, que és el que està pressupostat en el Projecte de pressupostos–, per passar a ser, Catalunya, l'onzena prioritat, ho reitero –prioritat–, del Govern, per darre de Cantàbria, Galícia, Extremadura, Andalusia, País Basc, Canàries, Comunitat Valenciana, Astúries, Múrcia i Castella - Lleó.

Sincerament, honorable conseller, em sembla una presa de pèl per a Catalunya l'avantprojecte de llei de pressupostos. I espero que en els propers dies, el seu Govern i els partits que li donen suport siguin capaços de capgirar la truita o, si més no, d'aconseguir que el Govern central inverteixi a Catalunya el que els darrers anys va invertir-hi el Govern del Partit Popular. Ara bé, ja ens explicarà, com molt bé li ha demanat el nostre president de Grup, senyor Piqué, al molt honorable president de la Generalitat, com ho faran, com posaran fins a aquests 800 milions d'euros de més? Incrementant el dèficit? Ho treuran d'unes altres comunitats autònomes? Ho treuran d'uns altres ministeris? Com ho faran? També seria bo que ens ho expliqués.

Si entrem a analitzar les inversions que es realitzaran a Catalunya, veiem com, amb una quantitat molt important, per no dir pràcticament totes, no deixen de ser obres que provenen d'anys anteriors, que certament suposaran una millora per a Catalunya, perquè demostrin la poca capacitat que té el Partit Socialista i els partits que li donen suport de portar noves idees en matèria d'infraestructures. Perquè hi ha un perill, i és que, si la política del Govern Zapatero en matèria d'infraestructures es limita a acabar les obres programades pel Govern del Partit Popular i no programa noves infraestructures de futur per a Catalunya, d'aquí a pocs anys, a mesura que es vagin acabant les obres, el percentatge d'inversions del Govern de l'Estat a Catalunya tornarà

a baixar als nivells de les èpoques del Govern del Partit Socialista, amb percentatges del 8 i el 9 per cent. I això, honorable conseller, no és bo per al país.

Perquè com a nous projectes de futur que figuren en l'annex d'inversions reals que el Govern Zapatero ha remès al Congrés, per exemple, del Ministeri de Foment, d'un total de 133 actuacions, només 5 són nous projectes –5–; d'inversions reals, en parlarem després, si vostè ho vol. Només hi ha la connexió de la ronda Litoral amb la C-32 pel valor d'11 milions d'euros en quatre anys. Aquest any només aporten 100.000 euros o 200.000 euros per a la variant de la Seu d'Urgell o les variants de Corbera d'Ebre o de Gandesa, i una petita inversió al Port de Barcelona, més ara les inversions en carreteres que farà l'Agència, inversions amb el mètode alemany, amb el qual hi hauran, ja l'avis, problemes, i problemes seriosos, dels quals ja en parlarem.

El que està clar és que aquestes noves inversions no són grans projectes de futur. És cert. Són actuacions necessàries. Però hi ha grans projectes que resten pendents. Si més no, el que sí hem percebut és que hi ha un nou pol d'atracció de les inversions de l'Estat que és Andalusia, sembla que, igual que l'any 92 amb el Govern del PSOE es va portar l'AVE a Sevilla, amb la ronda del Partit Socialista a la Moncloa, les inversions en infraestructures tornen a marxar cap allà, o, si més no, és el que es desprèn fins ara: les inversions a Andalusia creixen 460 milions d'euros i a Catalunya només guanyen 75 milions d'euros en inversions. Es veu que el senyor Chávez té més influència amb el senyor Zapatero, que no pas el senyor Maragall i el senyor Montilla plegats.

Un altre exemple del tractament del Govern Zapatero el tenim amb els dos plans de xoc elaborats pel Ministeri de Foment per a la millora en la conservació i la seguretat viària de les carreteres, que destinen a la xarxa catalana només 13 milions d'euros, el 4,5 per cent dels 289 milions d'euros previstos. Com ja estem acostumats, la més beneficiada és Andalusia amb 57 milions d'euros, més del quàdruple de Catalunya, i situen Catalunya en el novè lloc.

També veiem, amb preocupació, com el Govern del senyor Zapatero ens dona l'espallla vers a la tan desitjada nova política de peatges a Catalunya: res de nou en el pressupost, res de nou d'allò que en el seu dia va aprovar el Govern Popular. I, a més a més, ens preocupa que, des d'aquí, del Govern de la Generalitat, les últimes propostes que ens fan arribar són de no complir els compromisos de l'anterior Govern, i assumits per tots, i fer que els usuaris assumeixin part de les bonificacions i l'IVA en els propers anys, eximint no només la Generalitat dels seus compromisos, sinó de retruc el Govern central. Què lluny, honorable conseller, d'aquell eslògan que es va inventar per criticar el Govern del Partit Popular que volien una Catalunya lliure de peatges.

Espero, honorable conseller i els grups que li donen suport al Govern, que siguin, en aquest cas, respectuosos amb els ciutadans i respectin els compromisos, i, alhora, esperem que convencin el senyor Zapatero que recolzi la Llei al Congrés.

També hem tingut coneixement, aquests dies, d'un document que sembla que ha fet arribar el Govern de la

Generalitat –bé, jo no sé si el Govern o l'honorable conseller, arran de les crítiques dels grups polítics que li donen suport– que descriu les necessitats en infraestructures que vol el Govern de la Generalitat, per un total de 5.439 milions d'euros, lluny del previst pel Govern central, amb una diferència només del 100 per cent.

I, per tant, ens agradaria saber, honorable conseller, si intentarà aconseguir dita xifra, que és el que el Govern hauria exigit amb vehemència a un govern del Partit Popular. Quin és el llistó mínim que acceptarà el Govern? I quines, de dites obres, són irrenunciables?

Per altra banda, la Cambra de Comerç també s'ha pronunciat envers les inversions i eleva la xifra, el dèficit en infraestructures a Catalunya, fins a 5.822 milions d'euros, i alhora demana una inversió mínima del 18,5 per cent. Expliqui'ns per què, per exemple, si la línia orbital ferroviària ha d'anar de Mataró a Martorell, per què el cinturó orbital per carretera s'ha de quedar amputat a Terrassa o a Sabadell? I ja que n'hem parlat, per què la línia orbital ferroviària no arriba al Penedès o al Garraf?

També, en el debat de política general de la passada setmana, es va fer més èmfasi a la congestió del que ja tenim que en la realització de noves infraestructures. Potser, primer, pot donar més joc polític a l'àmbit nacionalista i a l'intervencionisme de l'Administració, però li asseguro que no és això el que més necessita Catalunya. La solució és més d'infraestructures, que es generi riquesa a Catalunya, com les que s'han fet en els darrers anys, com l'ampliació del port, l'aeroport, l'arribada de l'AVE, l'autovia del Baix Llobregat, etcètera. Per tant, demanem que els seus esforços vagin encaminats en aquest sentit, honorable conseller.

Per finalitzar, conseller, ens agradaria que ens digués quin és el capteniment que té el Govern envers la inversió en infraestructures que ha presentat el Govern central, quines en seran les actuacions i reivindicacions, si les té, i quina serà l'actitud del Govern si no aconsegueix un nivell d'inversió com a mínim igual que el que va realitzar el Govern del Partit Popular per a l'any 2004. Moltes gràcies.

Moltes gràcies, president.

El president

Gràcies, senyor diputat.

Interpellació al Consell Executiu sobre la inversió pública de la Generalitat i de l'Estat en matèria d'infraestructures (tram. 300-00623/07)

Té la paraula seguidament l'illustre diputat senyor Josep Rull, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. Rull i Andreu

Gràcies, senyor president. Honorable senyor conseller, senyores i senyors diputats, al Grup Parlamentari de Convergència i Unió, senyor conseller, ens complau

que sigui justament vostè el que doni resposta a aquesta interpellació per part del Govern. Bàsicament per les tres condicions que creiem que avui vostè representa. Evidentment, la primera, la lògica, com a conseller de Política Territorial, i aquesta és una interpellació sobre les inversions en infraestructures en els pressupostos generals de l'Estat. Una segona dimensió és la seva, de portaveu del Govern. I la tercera, que també és especialment escaient, el fet que vostè sigui un membre conspícu de la direcció del Partit dels Socialistes de Catalunya.

I, per tant, dins el Govern tripartit, és interessant que qui faci aquesta resposta sigui justament vostè, que participa del mateix partit polític que ha elaborat els pressupostos generals de l'Estat i que, per tant, ha creat una situació que, des del nostre punt de vista, doncs, no és l'adequada o, com a mínim, no és la desitjada.

I ens agradaria començar plantejant una obvietat, que és que en aquest país, que és un país que hem estat capaços d'elaborar grans consensos, n'hi ha un d'important, i un que ens ha costat d'assolir-lo, que és el consens en relació amb l'existència d'un dèficit històric en matèria d'infraestructures. Dic que «ens ha costat» perquè, des de Convergència i Unió, ja fa molts anys que això ho vam anar advertint, amb governs diferents, de colors diferents a nivell estatal.

En el transcurs dels darrers anys, i d'una manera molt potent, molt exemplar, s'hi ha afegit molt bona part de la societat civil, en aquesta constatació. La mateixa Cambra de Comerç de Barcelona, a través d'un estudi extraordinàriament rigorós, afirmava que el pes de la inversió de l'Estat a Catalunya sempre ha estat inferior al pes econòmic de Catalunya en el conjunt de l'Estat; un pes econòmic, el de Catalunya, que se situa entre el 18 i el 19 per cent, depenent de cadascuna de les anualitats, però la inversió de l'Estat a Catalunya sempre s'ha situat per sota d'aquest percentatge i pràcticament sempre s'ha situat per sota del percentatge de la població de Catalunya en relació amb el conjunt de l'Estat.

Aquest dèficit històric es pot arribar a concretar amb una xifra, la Cambra de Comerç també l'apunta, que seria de 5.823 milions d'euros en els darrers catorze anys; una xifra que equival, que representa el 4,3 per cent del nostre producte interior brut.

El Banc Bilbao Biscaia, en un altre estudi, també ha plantejat que Catalunya ha estat especialment castigada en relació amb les inversions públiques, i destaquen el període comprès entre 1990 i 1997.

Aquesta circumstància ha anat canviant progressivament, i sobretot es dispara, la inversió pública de l'Estat a Catalunya, a partir de l'any 1999. Per atzar còsmic? Per casualitat? No, bàsicament perquè hi va haver la capacitat d'influència molt directa, molt immediata, de Convergència i Unió.

Per què això no es produeix l'any 1996 o l'any 1995? Per un tema que ens agradarà desenvolupar al llarg d'aquesta interpellació, que és que perquè hi pugui haver inversió en els pressupostos cal que prèviament hi hagi els projectes per poder ser desenvolupats. Si no

hi ha projectes, que és la sequera que històricament hi ha hagut, evidentment, les inversions no es produeixen.

Quan parlem, doncs, del dèficit d'infraestructures, de les inversions de l'Estat, hauríem de parlar de la part que evidentment ens pertocaria com un dels motors, com una de les màquines de tren de l'Estat espanyol, i, per tant, buscant aquesta equiparació entre el pes econòmic de Catalunya i la necessitat que es correspongui en la inversió; la part de compensació; la part de deute històric, que no el podem oblidar –hi ha altres comunitats autònomes que, evidentment, no l'obliden–, i també la part de futur.

La nova conjuntura sorgida per una banda del pacte del Tinell i per altra banda de les eleccions, del resultat de les eleccions a nivell estatal el passat mes de març, doncs, home, dibuixava un marc que algú sostenia que era l'ídoni per resoldre d'una vegada per totes aquesta situació tan lesiva per al nostre futur. Hi havia la coincidència de dos colors polítics: PSOE a Madrid, PSC aquí. Semblava, doncs, una excel·lent oportunitat, amb una expectativa gran, i generada pel mateix Govern, i generada fins i tot pel mateix president de la Generalitat i pel partit al qual vostè pertany.

Hi ha una notícia apareguda a la premsa que diu: «El Govern xifra en 5.439 milions allò que demana a Solbes en infraestructures.» Hi ha una llista, a la qual nosaltres no donem una excessiva versemblança, però com a mínim de cara a l'opinió pública feia la sensació, i vostès van posar el llistó extraordinàriament alt. El mateix president de la Generalitat, en diverses compareixences, en diverses intervencions, en diversos discursos, deia que aquests serien els grans pressupostos on hi hauria un canvi molt més radical de tendència, d'aquella que vam ser capaços d'invertir des de Convergència i Unió a partir de l'any 95-96. I el mateix president de la Generalitat, el senyor Pasqual Maragall, que havia generat totes aquestes expectatives ara és el que encunya la frase de «un any perdut».

D'aquí se'n desprenen tot un seguit de conclusions. La primera: poca capacitat d'influència. I això és extraordinàriament preocupant. Poca capacitat d'influència del Govern de la Generalitat, del seu partit, respecte al Govern espanyol.

El fet que governessin els mateixos semblava que havia d'encetar un escenari de major comprensió. Escolti, senyor Nadal, li ho he de confessar: nosaltres ens pensàvem que la comprensió consistiria que Madrid comprendria millor els problemes de Catalunya. Ara sabem quina és la comprensió. La comprensió és que una part del Govern de Catalunya comprèn millor les retallades que fa el Govern de Madrid en matèria d'infraestructures. Poca capacitat, doncs, d'influència; el fet, l'episodi que s'ha anat reiterant, que el president de la Generalitat s'assabenta de tot plegat a través de la premsa.

Segon element: què aporten de nou, aquests pressupostos? Fa la sensació que vostès encara viuen de renda, el Govern, com a mínim, estatal, i davant d'una inacció del Govern de la Generalitat de Catalunya, de les inversions que ja havia aconseguit Convergència i Unió en el seu moment. El TGV representa el 60 per cent de les inversions; l'aeroport del Prat, 14 per cent; el port de

Barcelona, el 12 per cent. Aquests són els tres elements bàsics del pacte que en el seu moment va suscitar Convergència i Unió amb el Govern de l'Estat.

I un tema a què ja s'ha referit: pocs elements de futur. El 49 per cent de la inversió és per pagar obres en curs; el 30,8 per cent per finançar obres que ja estan acabades. Per tant, el percentatge d'obres noves és baixíssim, i això condiciona el futur.

Catalunya és excepcional respecte a la resta de l'Estat? Rotundament, senyor conseller. Galícia, 26 per cent d'obres noves; Extremadura, 71 per cent de projectes nous; Andalusia, 16,38 per cent; Catalunya, el 5,75 per cent.

Pregunta: què passarà el dia que estigui acabat el tren d'alta velocitat?, tenim projectes en cartera? O, hem estat capaços..., o vostès han estat capaços de portar projectes en cartera a Madrid per continuar fent inversió?

Tercer element: allò que no hi ha. Senyor conseller, també hem d'establir prioritats. Vostès, en aquesta pretesa llista les establien, aquestes prioritats. Inversions que existien en l'anterior Llei de pressupostos i que ara han desaparegut: Tarragona - l'Hospitalet de l'Infant; la nacional 340, el seu desdoblament d'Altafulla a Vilafranca; Osca - Lleida; el desdoblament de la nacional II; l'autovia Tarragona - Montblanc, amb la connexió amb l'Eix Transversal; el mateix Eix Transversal; el soterrament de la Renfe a Sant Feliu de Llobregat; el quart cinturó –després tenim una moció suscitada pel Partit Popular, i en tot cas ja en podrem parlar.

Quart element. Tenim prioritats o no tenim prioritats? Nosaltres sí que les tenim. I la moció subsegüent a aquesta interpellació bàsicament consistirà a plantejar que Catalunya, que el Parlament de Catalunya demani explícitament a Madrid, també al Govern de Catalunya, un pla a Catalunya d'infraestructures que ens permeti tenir tots aquests elements en reserva.

I el cinquè element: són uns pressupostos, senyor conseller, poc progressistes. La gran retallada és en temes de medi ambient. Aquí la capacitat d'influència d'Iniciativa deu haver estat fer desaparèixer el quart cinturó, perquè, escolti, en matèria de medi ambient, influència nul·la, influència zero.

Reculada en transport públic. Nosaltres demanàvem que es multipliqués per deu les inversions en Rodalies; escolti, a la meitat, les inversions en Renfe Rodalies. El mateix Conveni d'infraestructures passa de 48 a 45 milions. O tot allò que fa referència al contracte programa de l'ATM.

I el més greu, i aquí sí que ens agradaria conèixer molt directament el seu parer, és la manera com s'està intentant escenificar que això no és així, que és la manera menys pedagògica de poder-ho fer, de poder-ho plantejar.

«Un any perdut» és el que diu el president de la Generalitat de Catalunya –i vaig acabant, senyor president...

El president

Gràcies, senyor diputat.

El Sr. Rull i Andreu

...«un any perdut». Quina és la quantitat, senyor conseller, que hauran de contenir els pressupostos generals de l'Estat el 2006, no només per recuperar aquest any perdut, sinó per recuperar aquest dèficit històric.

Ens agradaria, en qualsevol cas, conèixer els propòsits de capteniment del Govern de la Generalitat per veure si encara en tràmit d'esmena és possible resoldre aquesta enèsima decepció.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies. Té la paraula l'honorable conseller de Política Territorial, senyor Joaquim Nadal.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Molt honorable president, il·lustres senyors diputats i senyores diputades, aquest és, realment, un debat curiós, no?, una mica peculiar. D'aquí a aquí, en ús i reclamació del sagradíssim dret dels grups a negociar els pressupostos, es diu que en el terreny de la negociació dels pressupostos el Govern no hi té gaire res a dir –hi ha qui ho ha dit, hi ha qui ho ha dit–, i d'aquí a aquí se'ns demana comptes d'un debat que s'ha estat incapaç de formular allà i que naturalment es vol trasplantar aquí.

De manera que és un debat que es planteja amb un doble peu forçat, no? És a dir, d'una banda, qui està realment legitimat en relació amb els pressupostos generals de l'Estat, ja és ben curiós, pel que fa al tractament global que en rep Catalunya, i de l'altra, aquesta qüestió de com, finalment, es concreten els resultats d'aquest debat amb relació a si el Govern de Catalunya ha estat o no ha estat capaç de fer valdre els interessos generals de Catalunya.

Ara, a la vista de les aportacions que han fet els dos il·lustres diputats que m'han interpellat, jo voldria dir unes quantes coses sobre la realitat de què partim, tot i que podria ser considerada una realitat dubtosa.

Quina és la realitat avui? 2000, 1.278 milions; 2001, 1.601; 2002, 1.999; 2003 –de veritat, senyor Rull, és aquí on es nota la seva capacitat d'influència?, el calendari li diu això?–, 2.557; 2004, 2.740; 2005, 2.778. És igual, no fem jocs de mans. Tant en percentatge com en xifres absolutes les inversions reals de l'Estat a Catalunya –i jo no vull erigir-me en defensor d'aquest nivell d'inversions, simplement ho constato– avui situen les inversions de l'Estat a Catalunya uns quants milions d'euros per sobre de les inversions de l'Estat a Catalunya l'any passat.

Per altra banda, coneixem diverses afirmacions, no? La del president del Govern en resposta a una pregunta ahir d'un diputat català; la de la ministra de Foment en resposta a la interpellació d'un altre diputat català. I totes, amb variacions, indiquen percentatges que tampoc podem fer servir, però que diuen: «Miri, no es queixin: 20 per cent.» O que diuen: «Catalunya, la primera: 19,10.»

Ara, en el cas de la ministra de Foment, 19,10, de què? Dels 2.778? No. Dels 2.228, que és el grup Foment. Bé, és o no un 19,10 per cent de la inversió del grup Foment el que representarà la inversió de Foment a Catalunya aquest any..., l'any 2005? Sí. I hi afegim els quasi 130 de l'Osca - Lleida, de l'AP-7 entre Barcelona i l'Hospitalet de l'Infant i de l'A-2 de Tordera a la frontera francesa, que són preguntes concretes que ha formulat el diputat senyor Rull? Si els hi afegim, amb l'Agència –i algú en pot dubtar, vostè n'ha dubtat; el senyor Rull no ho ha ni esmentat–, però si ja els hi afegim, ens n'anem a 150 milions d'euros per sobre de la inversió de l'Estat a Catalunya l'any 2004.

Si en el terreny de l'avaluació de les realitats parléssim de l'executat, estariem parlant d'un percentatge que se situa en el 12 per cent –en el 12 per cent–, i, per tant, respecte a aquest quasi 16 o al 19 del grup Foment, un diferencial d'entre cinc i vuit punts respecte al pressupostat i a la capacitat real d'executar els pressupostos per part dels governs anteriors.

I si abordéssim la cartera de projectes, encara en el terreny de la realitat una mica magmàtica i confosa en què ens estem movent per avaluar què està passant en aquests moments en la discussió dels pressupostos generals de l'Estat, ens trobaríem que en la cartera de projectes heretats de l'Administració del Partit Popular i l'Administració de Convergència i Unió no hi ha projectes acabats i a punt per fer obra per més de 3.200 milions d'euros. És a dir, el diferencial real entre els 2.778 i el total de projectes acabats i aprovats i tramitats per ser executats és un diferencial petit.

Bé, aquesta és la realitat, però aquesta realitat no ens satisfà. I ha de quedar clar que una cosa és la realitat, l'altra, quines són les prioritats.

Pel que fa a les prioritats entrem en un debat més complex, més projectat cap al futur, més de context més ampli, no? I en aquest sentit, què és el que el Govern de Catalunya ha dit, diu i vol continuar dient al Govern de l'Estat amb relació a les seves inversions a Catalunya?

Li diem el següent –i en això coincidim tots. El conjunt de la societat civil de Catalunya considera que patim un dèficit crònic; ho diu la Cambra de Comerç, ho diu la Cambra de Contractistes, ho diu el Foment del Treball Nacional, ho diuen tots els estudis de grups financers, ho diu la percepció quotidiana d'allò que està passant. Bé, doncs, nosaltres el que diem al Ministeri de Foment i al conjunt de l'Administració de l'Estat és: «Com que això ara, i en aquests pressupostos, serà difícil d'arreglar-ho, abordem una negociació d'un pla d'infraestructures per a Catalunya que es situï en l'horitzó dels pròxims sis o deu anys.» I parlem amb tranquil·litat de quin és el volum de les necessitats. Quina serà després la capacitat de l'Estat i la voluntat política de l'Estat de fer front a aquestes necessitats? És una altra cosa, molt important, cabdal, substancial, però abans posem-nos d'acord a definir i quantificar les necessitats.

Incidentalment el senyor Rull feia una pregunta gairebé capciosa quan deia: «I què passarà el dia que estigui el TGV?» Senyor Rull, aquella seva constatació tan pintoresca que el salt del 2002 al 2003 es produeix per-

què vostès són decisius, justament l'any en què deixen de ser-ho –justament l'any en què deixen de ser-ho–..., el salt és perquè és quan comença a arribar el TGV. Que ja venia, i no venia perquè l'haguessin negociat vostès, simplement venia perquè de Madrid fins a Lleida passa abans per altres comunitats autònomes, que conjunturalment en aquells anys tenien una repercussió en el percentatge inversor de l'Estat diferent del que ara tenen. De manera que de relació de causa - efecte entre els presumptes acords entre el Govern de Convergència i Unió i el Govern del Partit Popular en relació amb el nivell de la inversió de l'Estat a Catalunya, re de re de re, perquè el 60 per cent, com vostè diu, és la conseqüència única de l'impacte de la inversió del TGV en l'estructura d'aquest any i dels dos o tres anteriors dels pressupostos generals de l'Estat.

Què vol dir, això? Vol dir un fet molt greu, projectat cap al passat, respecte al qual no ens volem entretenir, i com a govern no ens representa cap problema, excepte l'acumulació d'aquest dèficit històric, que va créixer els últims tres o quatre anys més del compte.

Per què? Doncs perquè, fixin-se bé, sense el TGV –sense el TGV–, que no el van negociar vostès, que ja era una realitat que venia, sense el TGV, que no van negociar vostès, estàvem al 8 per cent. Aquesta és la seva real capacitat de negociació i d'influència. Però aquest és un debat que avui no ens interessa, perquè ha de ser un debat de futur; pensem en el futur, no pensem en quina pugui haver estat la seva irrisòria aportació en un context en què, amb el TGV incorporat, tot ell sencer, finalment vostès no eren capaços d'aixecar el sostre per damunt del 10 per cent.

Per cert, senyor Llobet, vostè diu: «I per què no arribem als nivells d'aquell moment en què, com ara, s'estan acabant obres de tanta i tanta i tanta importància, com el desviament del Llobregat, o com l'aeroport, o com el port?» Signats quan, senyor Llobet? Signats per una administració socialista, que després vostès van poder executar en una previsió de continuïtat institucional que ningú no posa en dubte. Però en qualsevol cas, en aquestes coses, que tenen tanta i tanta i tanta magnitud, la força del pas del temps és més tossuda que la raó de la conjuntura política. I, per tant, finalment el joc de les atribucions i de les paternitats planteja molts problemes. És a dir, és difícil que Convergència i Unió es pugui atribuir el mèrit del TGV i de l'impacte del TGV en els pressupostos generals de l'Estat per al període 2003-2007..., o 2002-2004, com també és molt difícil que, en exclusiva, el Partit Socialista o el Partit Popular es puguin atribuir les conseqüències del Pla delta en l'entorn de l'àrea metropolitana de Barcelona. Això és tan gros i tarda tant de temps a fer-se que s'ho reparteix tothom. En definitiva, aquesta és la raó que explica que determinades coses, amb els impostos de tots, no les pot patrimonialitzar ningú perquè o les patrimonialitza el poble o no les patrimonialitza ningú.

Ara, vostè, senyor Rull, vostè també ho ha esmentat, allò dels 5.439, crec recordar; apellen a una informació periodística que diu: «Vostès han demanat...», 5.430, per un any. El que el Departament de Política Territorial ha fet..., el que tenen alguns grups polítics que negocien els pressupostos, el que té el Govern, és una

avaluació de necessitats en resposta a les peticions –en què coincidim tots– de la societat civil que diu: miri, per al període 2005-2010 el Govern de Catalunya entén que les necessitats d'inversió a Catalunya són del tenor següent –per a tot el període. En carreteres, 5.633 milions d'euros; en ferrocarrils, 17.000 milions d'euros; en ports, 1.342, i en aeroports, 3.046. Necessitats globals per al període 2005-2010, 27.000 milions d'euros, arrodonint –que són pel cap baix els 5.000-6.000 anuals del càlcul de la Cambra de Contractistes o de la Cambra de Comerç i el dèficit històric–, per intentar situar una avaluació de conjunt de quines són les necessitats, que després es desglossen tema per tema –carreteres, ports, aeroports, ferrocarrils–, per a tot el període, i que volen ser la base..., aquest document que diu Necessitats d'inversió del Ministeri de Foment a Catalunya 2005-2010. Segons el criteri del Govern de Catalunya i a tenor dels projectes de què disposa i de què hauria de disposar en el futur, situem-ho al voltant d'una quantitat que és del tipus del que he dit, és a dir, quasi 27.000 milions d'euros.

A quants arribarem? Necessitem ser al 2010 per saber-ho, però en qualsevol cas avui, en data d'avui, pel que fa a la realitat del que vostès volien discutir, el punt de partida és mig punt per sobre de l'any passat i uns 150 milions d'euros per sobre de l'any passat.

Dit això, alguna consideració més, amb cap ànim justificatiu –amb cap ànim justificatiu–, simplement per constatar allò que no és el debat propi d'aquesta cambra però que, diguem-ne, indirectament ens concerneix d'una forma total.

Nosaltres aspirem a incrementar aquesta quantitat –aspirem a incrementar aquesta quantitat. Nosaltres creiem que hi ha un recorregut encara entre el percentatge actual i un òptim, desitjable, mai no assolit, i, per tant, diguin el que diguin i prediquin el que prediquin, mai no assolit ni olorat: un percentatge que tendeixi a anar-se acostant al pes de Catalunya en el PIB. És el viatge que hem de fer entre el 15 i mig - 16 per cent i el pes de l'economia catalana en el conjunt de l'economia espanyola, ponderat, si vostès volen, en part pel pes de la població.

Però és aquí –és aquí– on podem anar a buscar el diferencial que explici el salt entre la voluntat d'aspirar que s'incrementin encara aquestes xifres en el tràmit parlamentari, pel mètode que sigui, i pel tràmit d'esmenes dels grups parlamentaris, i al mateix temps són el que ens permet dir, amb els matisos que vulguin: «Encara no estem satisfets.» De fet, les necessitats són tan grans que mai no en podem estar del tot. Com que mai no n'hi haurà prou, tothom ha de poder entendre no pas una negociació de regateig curt dient: «I ara en vull deu més, i ara en vull cent més, i ara en vull cinquanta», sinó que, fixades en l'horitzó la demanda, les necessitats per als propers cinc, sis, deu anys, puguem abordar una negociació que permeti a tothom entendre que allò que és una inversió en infraestructures a Catalunya per part del Govern i de l'Estat és en benefici de Catalunya i en benefici de tot l'Estat. Per una obvietat, que podríem comentar amb la senyora Dolors Montserrat, que és la següent. Si la major part del tràfic de mercaderies d'aquest país, de tot l'Estat, en una economia que és

bastant exportadora, passa pràcticament tot per Irun i la Jonquera, com que la península és el que és –un tros de terra voltat de mar per totes les parts menys per una; ho recordeu, no?–, la geografia mana i diu que perquè les mercaderies vagin a França i a Alemanya, vinguin d'on vinguin, si no surten o per mar o per avió, han de passar o per Catalunya o pel País Basc. Per tant, tampoc cal gaires circumloquis per entendre que la geografia sola ja justificaria un diferencial que permetés anar-nos acostant al pes de Catalunya amb relació al PIB.

Per tant, en volen més, no n'estem prou satisfets, però a poc a poc hem anat avançant cap a majors aportacions i a més a més no hi ha quatre conceptes nous, n'hi ha disset –n'hi ha disset. A part d'aquests disset, n'hi ha deu més...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Acabo.

El president

Gràcies.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

N'hi ha deu mes la quantia dels quals era irrisòria i impracticable en els pressupostos de l'any passat i ara comença a tenir una mica de substància.

I finalment, el conjunt dels pressupostos generals de l'Estat apunten una tendència, pel que fa a la diversitat de les inversions, no a la quantitat de les previsions, més raonable que els pressupostos d'anys anteriors.

I una última cosa...

El president

Senyor conseller, tindrà encara deu minuts més per replicar i explicar totes les últimes... Com ara...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

I una última cosa, hi haurà més diners que cap any per a estudis i projectes, per omplir el sac del que després podrà ser inversió real i directa, i els he de donar la raó, sobretot, en una única cosa: és veritat que per a Rodalies hem fet un pas endarrere, que és el que aspirem a recuperar més clarament en la negociació parlamentària que s'està produint del Projecte de pressupostos generals de l'Estat, tot i que sabem que...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

...en canvi, hem passat a 29 a la línia de Puigcerdà, que és un compromís heretat, però no pressupostat.

Gràcies, senyor president. Perdoni, i gràcies senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula l'illustre senyor Josep Llobet. (*Remor de veus.*)

El Sr. Llobet Navarro

President, conseller, si de cas em quedaré amb la part final de la seva intervenció amb la qual estem d'acord. No estan satisfets? Nosaltres tampoc i sembla ser que Convergència i Unió tampoc estan satisfets.

Vostè ens ha com una mica retret, no?, que avui fem aquesta interpellació, perquè sembla que això només es pot tractar al Congrés de Diputats. Home!, jo que sóc un diputat novell, és la meua primera legislatura, però estic plenament convençut que les passades legislatures, quan s'aproven els pressupostos del Govern central en les inversions a Catalunya, estic convençut que els partits que ara formen part de l'oposició, ben bé que devien fer interpellacions al Govern que hi havia en aquell moment i ben bé que devien fer mocions per demanar més inversions. Per tant, permeti'ns a nosaltres ara que estem aquí a l'oposició, a Espanya, i ara aquí també a l'oposició, que fem aquesta interpellació i, posteriorment, que arribem a un acord a la Moció, perquè sembla que com que la Moció anirà encaminada que estem tots decebuts, arribarem a un fàcil acord.

Vostè enraona de xifres. Miri, el primer que va enraonar de xifres va ser el molt honorable president, que va dir que seria un any perdut si no s'arriba al 18,8 per cent o al 19 per cent. Per tant, si el mateix honorable president de la Generalitat pot permetre's el luxe de dir la xifra on hem d'arribar, ens permetrà que els grups de l'oposició puguem dir el mateix.

Ara, la ministra de Foment ens treu i ens diu, i el senyor Zapatero, també, que s'arribarà al 19,9 o al 20 per cent. Miri, vostè ha fet molts números, jo també li'n donaré uns quants, enraonarà de Foment. Miri, de Foment, els números són els que són, excepte en carreteres, tenint en compte els 100 milions famosos d'ara, de l'Agència, que ara aquí sí que li vull fer un incís, honorable conseller. Vostè sap perfectament que el GIF, que utilitzava... –i el mètode alemany sí que el deixaré per a Convergència i Unió, per fer un apunt del mètode alemany que vostès tan rebutjaven, i que ara sembla que estan molt d'acord que el Govern el faci, el Govern central–, quan ho feia el GIF, la comunitat Europea, la Comissió de la Comunitat Europea va exigir al Govern central que digués com després recuperaria aquests diners, sinó hauria de computar el dèficit. I va dir: «No es preocupi, els usuaris ho pagaran, el gestor d'infraestructures ferroviàries ho passarà a l'operador Renfe i ho recuperaran.»

Bé, aquestes infraestructures que hi ha a Catalunya, que són de carreteres, que es faran pel mètode alemany i que s'exigirà a la Comunitat Europea que retorni l'import gastat, sinó haurà d'anar a cobrir dèficit, com es farà? En carreteres només entenc una forma, honorable conseller, en peatges. Seran peatges? Doncs llavors expliqui'm vostès. Si el senyor Solbes li ha dit que no volem més dèficit, si el senyor Solbes li ha dit que aquests 100 milions o 500 milions del Pla que van a l'Agència no poden computar dèficit, sinó nosaltres no te l'apro-

varem, no te l'aprovo, o no et donaré el permís... Digui'm vostè, a Catalunya, com ho cobrarà això el Govern central si no és amb peatges. I això són faves comptades, es va passar al GIF i ara li passaran a l'Agència.

Quan enraona de Foment i enraona de xifres, efectivament, el percentatge, el 17 per cent, que jo dic, del nostre partit quan va ser al Govern aquest any, és el còmput del conjunt d'infraestructures de tots els ministeris, no només de Foment. Sí que es pot arribar al 19, el còmput de la comparació de les inversions que es fan de l'Estat a Catalunya es fa de totes les administracions i de tots els ministeris i, per tant, el còmput real és el 15,5.

I em diu executar. Bé, escolti'm, vostè ho sap perfectament i ve del món local, els pressupostos d'inversions estan afectats, s'executin o no, simplement es deixen d'afectar si es deixa de fer aquella obra i, per tant, sempre que es computi o es faci l'any següent als darrers sempre es computarà com a inversió d'aquell any, i vostè ho sap perfectament de les inversions que es fan a l'Ajuntament, o es pot saber perfectament, de l'acompliment de les inversions que es fa, per exemple, a l'Ajuntament de Barcelona, que no arriben mai ni al 40 ni al 50 per cent del pressupostat per a aquell any.

Li diré més, si ara comptem aquest any, en matèria d'infraestructures, la inversió que va programar, va projectar el Grup del Partit Popular, que va donar suport al Govern, veiem com, per exemple, en matèria d'infraestructures, de carreteres, una vegada va entrar al Govern el senyor Zapatero, en el Programa d'actuació de vies urbanes i de millora de carreteres i autovies, dels 806 milions d'euros que es van invertir fins al 16 d'abril d'aquest any, del 16 d'abril fins a final d'any, zero milions d'euros; dels 117 milions d'euros que va invertir el Partit Popular en condicionament de carreteres i vies urbanes aquest any final al final, el Govern del senyor Zapatero, zero milions de pessetes.

Li voldria dues coses més. En rodalies estem totalment d'acord. Abans li he dit que honorable conseller, l'honorable president de la Generalitat es passa el dia, o moltes vegades, demanant la cogestió, el traspàs de competències. Què passa, que es demana passar ja a rodalies? Ho tenen pactat? Per això redueixen el 50 per cent d'inversió i quan ja no tinguin inversions la passaran? Perquè sinó no s'entén que tanta reclamació a rodalies i la inversió és del 50 per cent.

Ha dit moltes coses, hi ha una cosa també bastant interessant i m'agradaria fer-li esment, no? Ara fa poc, i això és important, honorable conseller, encara que potser no toqui tan directament en aquest debat, però no puc perdre l'oportunitat de fer-li. Fa poc que el Govern de la Generalitat va inaugurar, juntament amb el Govern de l'Estat, o el Govern de l'Estat hi va invitar el Govern de la Generalitat, a la inauguració de la tercera pista. Vostè sap que ha entrat en funcionament aquest dilluns, aquest cap de setmana perdó, divendres, i que està sent un desastre, i que està afectant directament els ciutadans de Castelldefels i de Gavà, perquè el model de pistes que es va aprovar amb el consens de tots els ajuntaments i de totes les administracions no s'està complint.

A mi m'agradaria saber, honorable conseller, què està fent vostè? Quines gestions està fent amb el Govern central, perquè una gestió que havia de ser encomiable i donar llum a un aeroport, que la necessitava, una la tercera pista per augmentar el seu volum d'activitat econòmica de Catalunya. Ara mateix, segurament, són els problemes d'un ciutadans perjudicats per una mala gestió d'AENA. Ens agradaria saber, honorable conseller, quines gestions vostè està fent.

Enraona de dèficit, hi estem d'acord, hi ha un dèficit...

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps...

El Sr. Llobet Navarro

...històric, el Partit Popular durant els últims anys ha fet el possible per corregir-lo. Hauria pogut fer més? És clar que sí, evidentment, però ens agradaria saber d'aquest document que va passar al seu Grup, als grups parlamentaris que donen suport al Govern, quines inversions s'hi estan contemplant en aquell projecte...

El president

Senyor diputat, no sé si m'ha sentit, però li deia que s'ha acabat el temps.

El Sr. Llobet Navarro

Ah!, perdoni. Simplement dir-li dos argument, ja per finalitzar. Nosaltres també estem decebuts i espero, sincerament, que amb la Moció que farem posteriorment ens donin suport vostè i els grups que donen suport al Govern.

Moltes gràcies.

El president

Senyor Rull, té la paraula. (*Remor de veus.*)

El Sr. Rull i Andreu

Moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller, diverses afirmacions que em sembla que amb tot el ball de xifres, que tant vostè avui, com ahir, jo em sembla que d'una manera no excessivament encertada, va intentar perpetrar la ministra de Foment, responen una interpretació del nostre Grup Parlamentari, o el propi president, que el Govern espanyol fa que aquest ball de xifres ens oblidem exactament de què estem parlant.

Escolti'm, en el projecte de pressupostos d'enguany hi ha un increment de la inversió en el conjunt de l'Estat del 8 per cent, i a Catalunya hi ha un decrement de la inversió del 2 per cent, estem parlant, bàsicament, essencialment, d'això; estem parlant d'això. I després s'hi incorporen tots aquests nous elements, els matisos que vostè ha plantejat, del que són els pressupostos i allò que realment s'executa. Escolti, nosaltres volem veure quines són les previsions concretes del Govern de l'Estat per a enguany, són unes previsions que, evidentment, són decebedores, com ho ha admès i ho ha acceptat tothom.

I aquí tenim dues opcions, senyor conseller, i vostè, doncs, amb aquesta oratòria plena de condicionants, hi ha caigut, que és voler mirar el passat. No, no, nosaltres volem mirar el futur. Ha sigut vostè el que ha dit «jo no vull parlar del passat, però...» Escolti, no em faci dir-li que la inversió l'any 92, l'any dels Jocs Olímpics, segons la memòria del seu propi Govern en els pressupostos d'enguany, era del 7,7 per cent, la inversió pública de l'Estat a Catalunya.

Per tant, si em de parlar de responsabilitats concretes en aquest dèficit històric, vostè i el partit que representa hi té una molt bona part de la responsabilitat. Però, avui, en aquesta interpellació, no venim a fer retrets de cap tipus, ni venim a fer lloances de cap tipus; venim a parlar del futur, i aquest és el tema cabdal, el tema essencial. I, si em permet, el nucli del debat que estem fent avui és: davant les bones expectatives que s'havien creat, davant la correlació de forces de la mateixa força governant aquí i governant a Madrid, no s'han complert aquestes expectatives. Des de la seva perspectiva, ara, a Madrid, hi ha un Govern amic. I una altra cosa que és més important, escolti, i aprofiti aquesta qüestió: tenen el principal Grup de l'oposició en el Parlament de Catalunya, el primer Grup d'aquesta cambra que no els posarà pals a les rodes, a diferència del que feien vostès antigament. I que en la negociació d'aquests pressupostos, en el debat sobre els pressupostos de l'Estat i les inversions a Catalunya, saben que compten amb nosaltres. És una diferència molt substancial, és una diferència molt radical del que ens havíem trobat.

Escolti, no ens parli de passat, senyor conseller, parli'ns de futur de veritat; indiqui'ns quins són els elements que hi ha sobre la taula, perquè vostè ha ignorat una part molt essencial de la meva primera intervenció, que era dir: el que també és molt greu és tot allò que hi havia en els anteriors pressupostos i que ara han quedat fulminats, que són inversions. El quart cinturó és l'element més emblemàtic de tot això, però li he fet una llista detallada d'inversions que estaven previstes i que han desaparegut. I després vostè ens utilitza una expressió d'aquelles que hi deu pensar molt, no?, diu: «diversitat d'inversions és més important que la quantitat». Escolti, no, si us plau, no barregeu... La quantitat és essencial, és fonamental, no contraposi les dues coses, perquè vostè no ha dit absolutament res, en això ha sigut absolutament buit, no ens ha traslladat res.

Mirem els elements de futur, mirem exactament què és el que aquest Govern està disposat a fer. Jo al principi de la meva primera intervenció li deia: «Agraïm que sigui vostè, senyor Nadal, qui faci la intervenció en nom del Govern, per aquesta triple dimensió. Vostè és el conseller de Política Territorial, és el portantveu del Govern, però és membre del PSC.» I m'adreço en aquesta tercera condició, vostès tenen la capacitat d'exercir la força que cal a Madrid, una força que no han exercit històricament mai. (*Veus de: «No!»*) I d'aquí, mai. Els diputats catalans del PSC a Madrid no van exercir la seva capacitat mai, (*remor de veus*) nul, neutres, transparents... escolti, senyor Ferran, és així, és trist, és dramàtic, però és així. (*Remor de veus.*)

En aquests moments, Convergència i Unió i Esquerra Republicana, com a mínim aquests dos grups parlamentaris ja hem expressat a Madrid...

El president

Senyor Rull, potser...

El Sr. Rull i Andreu

Es veu que això excita, diguem. Ja hem expressat els dos grups parlamentaris a Madrid la nostra voluntat, home!, de fer valer a fons els nostres vots. Ho faran vostès, també, senyor Nadal? Parlem de futur, no parlem de passat, mirem a veure com som capaços de capgirar això; lluny de demagògies, lluny de retòriques que ara se'ls han tornat en contra.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies. Honorable conseller, té la paraula.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, és clar, és tan fàcil posar-se la paraula «demagògia» a la boca! Fins i tot la paraula «retòrica», per a uns dels diputats, probablement més brillantment retòrics de la cambra, no? (*Remor de veus.*) Vull dir que, de fet, no caigui en les seves pròpies trampes, no?

I, el senyor Rull, a veure, després aniré per vostè, eh? (*Rialles.*) El senyor Rull fa de mag. No fa retòrica, no fa demagògia, només fa prestidigitació, i diu: «No parli vostè del passat, pensem en el futur, jo li brindo el nostre ajut. No facin com vostès van fer amb nosaltres en el passat!» Qui cita el passat?, vostè o jo. És a dir, la màxima apellació al passat, ancorats en el pacte irrisori de l'any 2003, hi estan vostès, contents d'haver-se conegut. És a dir, contents d'haver-se conegut. Mai, mai en els anys de la seva col·laboració política amb el Partit Popular no es van mostrar ni una meitat del crítics o reticents, o matisadors, que ara el Govern de Catalunya s'ha mostrat des del primer dia de la negociació, en la negociació en els pressupostos generals de l'Estat, amb un matis, i vinc a vostè. M'estimo més que no juguem amb les paraules, vostè diu: «com que direm que estem decebuts i vostè també ho ha dit, voti'm la Moció». No, jo no ho he dit. Vostè sí que ho ha dit. Nosaltres encara no estem decebuts. Hem dit: «No en tenim prou, en volem més, ens sembla que hi ha un canvi de tendència, hi ha una certa esclatxa per a l'esperança, ja veurem...» No hi ha decepció, simplement hi ha un compàs d'espera, una expectativa, una voluntat d'aclarir els comptes i d'aclarir els números i de situar-nos en un punt que ens permeti avaluar de veritat, per poc que sigui, punt per punt, partida per partida, obra per obra, què és el que hi havia el 2004, què és el que ha decaïgut o què és el que no hi havia el 2004 i hi ha el 2005.

I els diré amb una certa tranquil·litat que no em satisfà, hi torno a insistir, i que al Govern no el satisfà plenament. Però, hi ha més diners aquest any que l'any passat per a la nacional 230? Sí. Hi ha més diners aquest any que l'any passat, vull dir el 2005 respecte al 2004, per a la 260, A-26? Sí. Hi ha més diners aquest any que l'any passat per a la línia de Puigcerdà? Sí. Hi insisteixo, parèntesi de les Rodalies, que ja està clar que n'hi ha la meitat menys i això no admet gaires explicacions,

no?, i que, per tant, reclamarem que es trobi una solució. Hi ha més diners aquest any que l'any passat per a la A-2? Sí. Hi ha més diners aquest any que l'any passat per a la nacional 340? Sí. Hi ha més diners aquest any que l'any passat per a la Tarragona - Montblanc? Sí. Hi ha, finalment, més diners aquest any que l'any passat per a l'Osca - Lleida? Sí.

És a dir, que no n'hi ha prou, no en tenim prou, però obra per obra, del conjunt de les prioritats que són i haurien de ser prioritat màxima i absoluta del Govern de Catalunya, del Govern de l'Estat i de totes les forces polítiques de Catalunya, que és tota la xarxa viària de competència de l'Estat a Catalunya, hi ha finalment per aquest any més diners que altres anys.

I, és clar, respecte a l'executat, no és veritat això dels afectats, no és veritat. Només són afectats allò que ja està començant; per tant, en tècnica pressupostària, les plurianualitats. Però allò que figurava i no s'ha fet ni començant, si decau, decau. I si l'alcalde en el municipi o el ministre d'Hisenda en els pressupostos generals de l'Estat ho refon i subsumeix...

És a dir, quin dia de l'any 2003 un conseller d'Economia va dir... —aquí present, per cert—, quin dia un conseller d'Economia, de l'any 2003, va dir: «Pst, s'ha acabat; afectat o no, ja no comptabilitzo més despesa»? El 30 de juliol, me sembla. O abans potser. És a dir, segurament abans. M'entenen?

O sigui que posats a fer jocs de mans pressupostaris per veure si finalment... I encara no se sabia com acabar en les eleccions, collaven una mica la màquina pressupostària i desafectaven allò afectat; doncs, van dir «parada total» el 30 de juliol, posem per cas; és igual, eh?, la cosa no fa el cas.

Però el no executat és segurament una de les parts de la història més lamentables perquè és obra no feta que, si torna a estar pressupostada, simplement *lo comido por lo servido*. Per tant, simplement és el cop de peu endavant d'un pressupost d'un any cap a l'altre, no pas amb els mateixos diners, sinó amb una nova afectació pressupostària. Per tant, ja hem perdut tota l'annualitat no executada.

Bé, doncs, aquesta és una de les qüestions importants que a mi em sembla que val la pena d'assenyalar per dir que, home, no estem satisfets però tampoc no estem decebuts, estem expectants per acabar de fer... —jo com que sóc de lletres i només sé sumar, restar, multiplicar i dividir—, fer la gran suma final, no? I aquesta sí que serà, com diu el senyor Rull, la prova del cotó; veurem què suma més, partida a partida i obra a obra, i en aquell moment sabrem exactament de què estem parlant i a quin resultat final s'ha arribat en el conjunt de les necessitats de la societat catalana, que són molt evidents.

I una darrera qüestió. Vostè diu: «Deixo el mètode alemany per al senyor Rull...» El senyor Rull deu haver pensat: «Déu me'n guard d'esmentar jo el mètode alemany!», que era el paradigma per, com a mínim, dues grans obres, que són la ciutat de la justícia i la línia 9 del metro. Diu: «Déu me'n guard d'esmentar-ho...», perquè, és clar...

I la veritat és que és molt millor –és molt millor– el mètode del peatge a l'ombra –peatge a l'ombra–, que vol dir simplement una afectació pressupostària de futur equivalent a un càlcul d'uns tràfics presumptes de present i projectats cap al futur d'una obra determinada si estem parlant d'una infraestructura viària.

Ara, vostè mateix ho ha dit, com va acabar el túnel transfronterer del TGV? Amb peatge. I qui ho va fer, això? I, naturalment, no hi estem d'acord però potser no hi havia altra manera de fer-ho, d'aplicar-ho, de fer la despesa, de fer la inversió; feliçment l'obra està en marxa. Ara, aquí hi ha una única hipoteca greu, que és una clàusula d'exclusió, que diu: «I per no afectar l'equilibri financer de la concessió del túnel, queda impedit l'ample europeu des de Figueres fins a Portbou.» I, per tant, s'atribueix al túnel el monopoli de la continuïtat dels combois ferroviaris des del port de Barcelona o des d'allà on sigui cap a França en línia i ample i velocitat alta, i es deixa la via convencional d'ample ibèric com un cul de sac que probablement condemnarà una zona del trànsit ferroviari de l'Alt Empordà a una situació una mica preocupant.

Bé, doncs, nosaltres, exactament igual com farem amb la tercera pista de l'aeroport, exactament igual com hem fet amb AENA, intentant demanar-los que canviï el sentit dels aterratges, que és el que provoca les molèsties a la població de Gavà, com ha expressat l'alcalde de Gavà, i a la població de Castelldefels, exactament igual com hem fet amb AENA, intentarem que aquesta clàusula d'exclusió sigui matisada en un moment o altre per veure si aconseguim que l'ample europeu sigui alternativament, tant per a la línia d'alta velocitat com per a la línia convencional.

De totes maneres, i acabo, senyor president...

El president

Sí, però de veritat, ara...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Acabo. El debat no s'ha acabat, no? Tenim el procés obert, no estan aprovats els pressupostos generals de l'Estat. Vostè, senyor Rull, m'ha fet una oferta. Ja veurem quines esmenes es presenten, quines d'elles podrien ser en benefici de Catalunya, i, finalment, qui les vota.

Jo espero que en el resultat final del joc de sumes i restes Catalunya hi surti guanyant raonablement i podent dir, no que estem decebuts, sinó que estem matisadament satisfets.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, honorable conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre l'atenció a la infància i a l'adolescència en situació de risc social (tram. 300-00310/07)

I l'onze punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre l'atenció a la infància i a l'adolescència en situació de risc social, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula per a la seva exposició la il·lustre senyora Carme Capdevila.

La Sra. Capdevila i Palau

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, honorable consellera, el motiu de la meua interpellació és per conèixer quines són les mesures que vol adoptar el Departament de Benestar i Família, Departament que vostè dirigeix, per tal de fer front a les deficiències històriques i acumulades que pateix la Direcció General d'Atenció a la Infància i Adolescència, DGAIA, que preguntant a molts companys i companyes diputats desconexien el significat de les sigles de la DGAIA. Per tant, aquesta, entenc jo, honorable consellera, que és una data històrica que en aquest Parlament es pugui parlar dels drets de la protecció de menors amb situació de desemparament o en situació de risc social.

Honorable consellera, intentaré ser molt objectiva en la meua exposició de motius perquè no voldria caure en la demagògia davant del que crec un deure tan important com és el de vetllar pels drets dels infants i adolescents de Catalunya, de tots els infants i adolescents, però amb especial atenció per tots aquells que es troben amb dificultats, amb risc social.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.)

He dit que ho intentaré perquè al llarg dels últims anys la DGAIA, Direcció General d'Atenció a la Infància i l'Adolescència, ha experimentat un procés de deteriorament progressiu. Són moltes les causes que ho han generat, algunes són externes, de difícil abordatge, però moltes s'han donat per la inestabilitat en la Direcció i en el lideratge, així com per la manca de voluntat política: els menors no voten, tots vostès ho saben.

Però també aquest deteriorament es deu que en els últims vuit anys la Direcció General ha estat amagada sota una catifa, només ha sortit per qüestions mediàtiques, com pot ser la situació dels menors indocumentats. Ha estat amagada sota una catifa, ha estat amb una manca de recursos pressupostaris que s'ha fet crònica. Només a tall d'exemple li recordo, honorable consellera, que des de l'any 1991, any de la seva creació, la DGAIA ha canviat tres cops de departament, ha estat dirigida per onze directors generals o directores generals i ha patit sis reestructuracions.

Però també ha faltat una articulació del seu cos ideològic. A la DGAIA li correspon la missió de prevenir, és a dir, de promoure polítiques actives de prevenció i de detecció, perquè s'ha d'avançar a totes les situacions de risc social. Però també li cal estar molt atent a les noves formes, a les noves formes emergents de risc social. I no podem estar amatents, honorable conselle-

ra, si desconeixem l'evolució de la infància en el nostre país.

També li correspon divulgar i donar a conèixer els drets dels infants. I aquí apareix la primera contradicció pel que fa als menors en situació de desemparament. A la Llei 37/91, sobre mesures de protecció de menors i de l'adopció, avui encara vigent, amb algunes modificacions, es recull per primera vegada les recomanacions de la Convenció dels drets dels infants de l'any 1989, en la qual es proclama l'interès superior del menor i el reconeixement dels drets civils i polítics. Però en aquesta Llei es desaprofita una oportunitat d'or en no incloure un catàleg de drets dels infants desemparats; tampoc no es va incloure en el Reglament que es va desplegar posteriorment.

L'any 2002 en aquest Parlament es va aprovar la reforma de la Llei de protecció, on sí que apareix una llista de drets i deures dels infants desemparats i acollits, però aquests estan vinculats a un catàleg d'incompliment de deures i de les seves mesures correctores.

Li deia abans «contradicció» però en realitat estem parlant d'una manca de convenciment polític davant la significació i l'obligatorietat dels drets dels menors com a criteri per atendre els menors amb recursos alternatius a la família.

Els que coneixem bé la Direcció General d'Atenció a la Infància sabem que s'ha treballat en els últims anys amb una manca de planificació, amb una absència total de criteris, amb desconeixement i descoordinació pel que fa als recursos existents al territori, tant públics com privats, relacionats amb la infància, així com amb una manca de recursos específics, com poden ser els centres terapèutics, o de places en centres d'educació intensiva, o, simplement, places per a la població de joves o adolescents, o places per a joves amb problemàtiques socials rellevants o amb problemes de salut mental.

Els centres d'acollida, honorable consellera, se col·lapsen, i es col·lapsen per manca de places residencials per a la població dels joves. Aquests nois i noies han estat, temps passat, fins a vuit o nou mesos a l'espera d'una plaça residencial.

Els recursos existeixen, no tots els necessaris, però existeixen. Ara bé, aquests recursos –i em refereixo als centres d'educació– s'han distribuït en el territori no en funció de la demanda i de les necessitats, sinó en base a altres criteris que passo i obvio mencionar-los.

En aquests moments, es fa del tot necessari la seva remodelació, és a dir, cal una nova redistribució territorial, però cal també una millora i manteniment de les seves infraestructures, cal més pressupost, cal inversió en els centres educatius, però l'internament d'un menor, n'hem de ser tots conscients, en un centre de protecció i, per tant, apartat del seu entorn familiar, ha de ser sempre l'última mesura de protecció que ha d'adoptar l'Administració.

Creiem, doncs, que l'esforç s'ha de fer per potenciar la xarxa d'atenció primària i especialitzada; s'ha de reforçar el treball amb les famílies en el seu propi medi i que els ingressos de menors en centres es puguin evitar en

la mesura que això sigui possible. Però cal donar suport i ajut a les famílies; s'han de reforçar els equips especialitzats en atenció a la infància i a l'adolescència, els EAIA, perquè cal facilitar el treball de seguiment i orientació en el medi dels menors tutelats, que es troben en família, i també cal posar a disposició dels EAIA una relació i vinculació dels recursos comunitaris existents en el seu territori.

Els centres residencials són un bon recurs alternatiu a la família, però no el recurs idoni per a molts menors atesos per la Direcció General d'Atenció a la Infància i a l'Adolescència. Aquests menors necessiten un entorn més normalitzat, necessiten l'entorn familiar. És per això, honorable consellera, que crec que l'Administració no pot deixar passar l'oportunitat de treballar per la promoció de l'acolliment familiar mitjançant les famílies col·laboradores i que aquesta promoció cal que vagi més enllà de les campanyes informatives. Cal, també, facilitar la formació atès que la trajectòria vital d'aquests menors és curta en el temps, però, malauradament, està carregada d'experiències molt negatives; experiències molt negatives que no faciliten un procés d'adaptació a la família senzill.

Però no ens aturem només en les famílies col·laboradores, hi ha un nombre important de menors que necessiten l'acolliment professional. I esperem veure aviat en aquest Parlament la modificació de la Llei de protecció de menors desemparats amb l'objectiu de fer una llei d'adopció menys biològica que l'actual.

Però hi ha nois i noies que mai podran accedir a l'acolliment familiar –per la seva edat, perquè no volen–, però probablement tampoc mai podran retornar al nucli familiar. I aquests joves necessiten que s'inverteixi en la seva autonomia personal, en la seva autonomia personal i laboral, tal com es contempla en l'actual Pla interdepartamental per a majors de divuit anys. Però s'ha de començar a treballar abans; s'ha de començar a treballar, honorable consellera, amb aquests nois i noies a partir dels setze anys i fins més enllà de la seva estricta majoria d'edat. I «treballar» vol dir suport educatiu, vol dir suport sociolaboral i vol dir recursos presupostaris.

Per últim, donada la meua limitació de temps, volia només aportar un punt sobre les diferents tipologies que actualment coexisteixen a la Direcció General quant a centres d'acollida: tenim centres d'acollida, tenim centres d'urgència, menors a les ludoteques, etcètera. Tots aquests recursos coexisteixen en la primera acollida dels menors. És necessari posar-hi ordre, no només per als menors estrangers, que ja se n'han fet esforços, s'ha de posar ordre per a tots els menors. Les llistes d'espera no poden existir; qui necessita protecció, ho necessita sempre de forma immediata.

Amb tot l'expressat no voldria acabar sense fer un reconeixement a la professionalitat de tots els treballadors i treballadores de la Direcció General, amb especial menció del personal que fa l'atenció directa, les educadores i els educadors socials, i el personal de suport. Gràcies a la seva voluntat de millora contínua, a la seva actitud participativa i creativa i a la seva voluntat de servei. Han fet que la protecció de menors gaudeixi

d'un reconeixement de feina ben feta, malgrat les nombroses dificultats que ha estat necessari afrontar.

Honorable consellera, quines són les mesures del seu Departament per tal que els nostres infants i joves puguin tenir una infància digna i gaudir d'un entorn familiar estable i respectuós?

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula, per formular la resposta a la interpellació, la consellera de Benestar i Família.

La consellera de Benestar i Família

Moltes gràcies. Senyors diputats, senyores diputades..., senyora diputada Capdevila, li he de dir, des del convenciment absolut de la necessitat d'*apoderar* –que és com jo em solc referir a la directora general d'Atenció a la Infància i l'Adolescència, «Imma, hem d'*apoderar*...»– la DGAIA, aquesta desconeguda, segons vostè ha esmentat, la DGAIA i els seus professionals. Des del Departament de Benestar i Família impulsarem, des d'ara i durant tota la legislatura, un pla de xoc, el que nosaltres hem anomenat un pla de xoc, de mesures de protecció a la infància i a l'adolescència que va ser presentat el proppassat dia 22 de setembre precisament amb l'objectiu de treure la DGAIA a la llum.

Aquest Pla implicarà un increment de recursos, i això vol dir l'establiment de prioritats, ja plasmat en la Llei de pressupostos del 2004, amb un augment del 28 per cent respecte de la partida de l'any 2003 –per parlar-li de números absoluts, s'ha passat de 67,8 milions d'euros a 87,2 milions d'euros–, com també una millor gestió dels nostres recursos, que tot plegat ens ha de permetre fer front a la situació de dèficit acumulada els darrers exercicis i poder relançar nous programes i actuacions adreçats prioritàriament a la infància i a l'adolescència que es troba en situació d'alt risc social, però també –i vull remarcar-ho– al conjunt de la infància de Catalunya.

Aquest que anomenem Pla de xoc preveu polítiques de prevenció conjuntes amb els ens locals, a través, doncs, de la dotació de més recursos personals i també de la millora dels ajuts que es transfereixen a aquests ens locals en foment dels acolliments d'infants tutelats en famílies i la creació de noves places i de centres de protecció. La DGAIA actualment té la tutela de 6.150 infants i adolescents, aproximadament un 70 per cent dels quals estan atesos en família i l'altre 30 per cent, en centres.

Doncs, bé, la DGAIA ha viscut els darrers anys moviments, com molt bé vostè ha dit, oscil·lants entre els departaments de Justícia i el de Benestar i marcats per la falta de recursos suficients i d'inversió.

Per això, precisament, les polítiques de protecció a la infància i a l'adolescència requereixen més que cap altra unitat del Departament una aposta política enèrgica, a la qual vol donar resposta aquest Pla de xoc que té l'objectiu d'afavorir el dret del menor a viure una infància digna i a gaudir d'un entorn familiar estable i respectuós.

En aquesta nova etapa de la DGAIA, en el marc del Departament, amb un impuls de transversalitat, està plenament vinculada, i ho continuarà estant, amb més impuls, i també plenament coordinada amb les actuacions de la resta de la xarxa de serveis socials i amb la dels altres departaments que tenen com a àmbit d'actuació la infància, bàsicament Salut, Educació i Treball, i la resta d'administracions locals competents en matèria de serveis socials d'atenció primària.

La priorització de recursos de la DGAIA ha d'anar, certament, acompanyada d'una reestructuració de l'organització administrativa i d'una reorientació de la despesa, dedicant més recursos als centres de protecció i, molt especialment, treballant per la prevenció en el propi medi i en l'entorn familiar. Per això es reforcen amb més efectius els equips d'atenció a la infància i l'adolescència i s'afavoreixen, s'afavoriran i s'incentivaran els acolliments familiars a través de l'Institut Català de l'Acolliment i de l'Adopció.

Deixi'm que li esmenti les mesures d'actuació prioritàries que ja hem engegat, i que engegarem. L'actuació prioritària en matèria d'infància i adolescència del Departament no és un projecte de futur, no és una transició en el futur de desitjos que volem fer. Ja s'ha vist materialitzada en la Llei de pressupostos d'aquest any amb mesures com ara les següents. Per una banda, el reforçament dels equips d'atenció de la infància i l'adolescència amb 48 nous educadors i educadores en els equips, en els EAIA del territori, la qual cosa vol dir un increment d'un 25 per cent respecte dels 188 professionals que hi treballen fins a aquest mes mateix, perquè aquesta mesura ja s'implementa en el mes d'octubre. Per què educadors? Doncs, per facilitar el treball de seguiment i d'orientació en el medi dels menors tutelats i que es troben en família.

Segona mesura ja real, implementada: l'increment d'un 24 per cent dels ajuts assistencials a les famílies amb menors tutelats. Des del passat mes de setembre es va augmentar més d'un 24 per cent l'ajut mensual a les famílies amb menors sota tutela, que passa del 192 euros als 240. Per tant, a partir d'ara, l'ajut que poden obtenir els familiars, la família extensa que es fa càrrec d'un menor tutelat serà de 240 euros el mes, que és exactament el que cobren les famílies acollidores alienes, que fins ara no era pas així.

Continuo amb les mesures prioritàries d'aquest Pla. La promoció de l'acolliment mitjançant famílies col·laboradores. Conjuntament amb l'ICAA, l'Institut Català de l'Acolliment i l'Adopció, la DGAIA continuarà promovent l'acolliment en família aliena i impulsarà que les famílies col·laborin acollint menors tutelats que es troben en centres, perquè l'internament d'un infant o adolescent en un centre de protecció, apartant-lo de l'entorn familiar, com vostè ha dit, ha de ser, per definició i per concepte, sempre l'última mesura a adoptar per l'Administració.

Una altra mesura: la creació de places en centres de protecció i construcció de nous centres. El Departament de Benestar, la DGAIA, ha planificat noves places en centres de protecció mitjançant l'establiment de nous concerts amb institucions privades o ampliant places en centres ja existents. Actualment la DGAIA disposa

d'un total de 2.045 places en centres residencials, d'acollida i d'urgències, 340 de les quals són pròpies i 1.705 concertades i de gestió delegada. L'objectiu que ens hem plantejat és que a finals de l'any 2005 hi hagi un 5 per cent més de places en aquests centres. Així, hem planificat la creació de dos centres per a adolescents i joves de dotze a divuit anys amb problemes socials rellevants, i també és un objectiu prioritari crear places per a menors i joves amb problemes de salut mental i drogodependències, en col·laboració amb el Departament de Salut, per tal de poder-los facilitar exactament l'atenció que necessiten.

Una altra mesura és el Programa d'inversions per a la millora i el manteniment dels centres propis. En el pressupost de l'any 2004, el Departament destina per a inversions en centres propis més d'1,7 milions d'euros per a despeses de manteniment estructural i de reformes. Aquest any 2004 es liciten les obres de rehabilitació dels centres de Rubí, Residència Rubí, de Cerdanyola, anomenat Les Vinyes, i de Palau-solità i Plegamans, Els Castanyers. Per al 2005 es preveu iniciar la primera fase de reforma al centre d'acollida Llars Infants la Misericòrdia, a Girona, que vostè coneix molt bé, i el centre d'acollida Mare de Déu de la Mercè a Tarragona, que permetran disposar també de noves places.

Com vostè ha esmentat, el Departament de Benestar i Família ja ha començat a treballar conjuntament amb el Departament de Justícia en la modificació de la Llei 37/1991, de protecció dels menors desemparats i l'adopció, amb l'objectiu de fer la Llei menys biològica, ja que fins ara no hi ha un termini màxim perquè els pares biològics puguin reclamar un menor fins que no hi ha una sentència ferma d'adopció, amb l'objectiu inicial de limitar la temporalitat en el procés de recuperació de les situacions personals i socials de les famílies d'origen dels menors, i s'establirà un termini per presentar reclamacions de la família d'origen dels menors, a nivell administratiu i judicial, per agilitar els processos d'adopció. No cal dir que comparteixo, com ho ha fet també el Síndic de Greuges, la necessitat de regular i, per tant, d'aprofitar l'oportunitat de la reforma d'aquesta Llei i de la legislació del marc jurídic d'infància, per regular, deia, els drets i deures dels infants amb necessitats de protecció.

Una altra mesura ha de ser la creació d'una nova xarxa integrada de centres d'acollida a Barcelona, perquè aquesta xarxa ha de suposar la transformació dels actuals centres d'urgència i de primera acollida de menors estrangers no acompanyats, que són, diguem-ne, un model no normalitzat, en centres integrals d'acollida vint-i-quatre hores, no només per a menors estrangers, dotats amb equips tècnics de valoració. Aquesta reorganització d'aquest nombre de places ha de significar la creació de tres centres d'acollida les vint-i-quatre hores amb capacitat per a les noranta places que ja tenim ara, però amb uns recursos no normalitzats. I així mateix es fa del tot necessari crear un nou centre d'acollida a l'àrea de Barcelona comarques per donar una millor resposta especialment als menors estrangers no acompanyats.

Vostè s'ha referit també al *gap* d'edat, setze-divuit. És un aspecte que ens amoïna, per la qual cosa creem l'àrea

de suport al jove, creem equips de suport al jove tutelat o extutelat en el procés d'autonomia personal i laboral, reforçant alhora les actuacions interdepartamentals.

Això vol dir que reconfigurarem el Pla interdepartamental per a majors de divuit anys per adaptar-lo com a mesura d'intervenció assistencial a partir dels setze i fins més enllà de l'estricta majoria d'edat legal. És el que en diem el Pla setze-vint.

Així mateix a finals de novembre - principis de desembre d'enguany inaugurarem una residència per a joves treballadors i treballadores a les comarques de Barcelona, i en la planificació immediata de necessitats hi ha centres de programes formatius i de suport sociolaboral a Girona, Tarragona i Lleida per a joves en procés d'autonomia i extutelats.

Per tant, vuit paquets de mesures, doncs, convicció política i sobretot confiança en la vàlua dels professionals de la DGAIA.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyora consellera. Té ara la paraula per fer la rèplica la diputada que ha formulat la interpellació, la diputada senyora Carme Capdevila.

La Sra. Capdevila i Palau

Gràcies, senyor president. Gràcies, senyora consellera, li agraeixo les explicacions; escoltar en aquest Parlament el Pla de xoc per a la infància i l'adolescència és realment un motiu de molta satisfacció per a una persona que porto dedicant-me a aquests afers els últims quinze anys de la meua vida.

Però sobretot li agraeixo l'esforç del seu Departament per relançar aquestes noves actuacions i tots els programes en matèria d'infància i adolescència; actuacions que promouen la prevenció en coordinació amb els ens locals –és molt important–; que milloren les aportacions pressupostàries. Ho he dit abans en la meua interpellació: la DGAIA té un dèficit crònic perquè ningú ha apostat per la Direcció General d'Atenció a la Infància. Li agraeixo les actuacions, també, pel que fa a la millora i a la distribució dels recursos que existeixen en l'actualitat. Però també per la potenciació de les polítiques que fomentaran o que fomenten els acolliments dels infants tutelats en famílies. També li agraeixo la creació de noves places i de nous centres de protecció per als infants que ho necessiten.

Però hi ha una qüestió molt important, honorable consellera. Aquest Pla de xoc que vostè ens ha exposat no pot tirar endavant si la Direcció General d'Atenció a la Infància i a l'Adolescència no està plenament vinculada amb el marc dels serveis socials generals. I això vol dir entre altres coses entrar en una reestructuració en profunditat; una reestructuració que permeti ampliar els camps d'actuació de la Direcció General d'Atenció a la Infància i a l'Adolescència liderant la defensa dels drets dels infants; una reestructuració que permeti participar en l'elaboració i en l'execució de programes conjunts amb l'Institut Català de l'Acolliment i l'Adopció i amb la Secretaria de la Família; adequar l'estructura de

L'Observatori de la Infància per convertir-lo en l'observatori dels drets de l'infant, l'observatori català dels drets de l'infant; separar dins de l'estructura organitzativa el que és la direcció i la planificació de la gestió, l'atenció i la intervenció. Aquest és un tema cabdal, honorable consellera, perquè la intervenció i la gestió directa es menja el dia a dia i és molt difícil planificar i dirigir només a través de les urgències.

S'ha de crear una nova dinàmica de treball intern, entre altres aspectes. I no em voldria allargar. Espero que tots aquests canvis anunciats ens permetin accedir a un model de protecció sòlid i estable.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyora diputada. Té ara la paraula l'honorable senyora consellera Anna Simó.

La consellera de Benestar i Família

Moltes gràcies. Senyora diputada, certament, nova etapa; per tant, nova estructura, que no calgui canviar més si no és per la lògica adaptació als canvis socials.

Per dur endavant aquests projectes, és lògic que la DGAIA es doti d'un nou model organitzatiu i estructural que li permeti una gestió més àgil, més eficaç i oberta al territori i a les entitats cíviques i socials també d'aquest territori. La reestructuració a què vostè ha fet referència s'ha de realitzar sota els objectius de la territorialització i de la desconcentració de l'estructura actual, a més de la planificació i la perspectiva transversal del tot necessàries.

Els eixos principals de la reestructuració que tenim entre mans es concreten, primerament, i com he dit a l'inici de la meua intervenció, a ampliar l'àmbit d'actuació i l'encàrrec del nou Govern, que és que la DGAIA abasti al conjunt de la infància i vagi més enllà de l'atenció en exclusiva de la infància en situació d'alt risc.

En un segon eix: certament es fa del tot imprescindible separar de forma clara dins l'estructura organitzativa el que és direcció i planificació del que és gestió, atenció i intervenció directa.

Un altre eix clau és adaptar l'estructura territorial de la DGAIA a l'actual estructura dels serveis territorials del Departament de Benestar i Família, especialment en l'àmbit de les comarques de Barcelona i en la perspectiva del nou model territorial, del futur model territorial de Catalunya.

Certament, també, reconèixer la funció de servei especialitzat que tenen els EAIA en el seu territori, tot evitant la reiteració de funcions del model actual, és a dir, tot allò que avalui els professionals dels EAIA, que no calgui que ho tornin a avaluar i revisar els professionals de la DGAIA per llavors retornar l'expedient a l'EAIA perquè els revisin, perquè això el que fa es burocratitzar i alentar uns processos en unes edats que, com vostès saben perfectament, un any no és un any en la vida adulta. I això també ha de permetre assolir un millor encaix de la funció dels EAIA dins la Direcció General.

Com també crear una nova dinàmica de treball interna sobre la base d'equips multidisciplinaris, configurats per tècnics i juristes amb plena capacitat de gestió de la proposta, i preparar les unitats internes per a la proposta posada en marxa del consorci de serveis socials de Barcelona ciutat.

Això vol dir que en aquest marc crearem el que nosaltres ja hem anomenat unitats funcionals d'infància, les UFI, que hauran d'esdevenir equips multidisciplinaris, competents, encarregats de gestionar i aplicar els programes i actuacions de la DGAIA en el seu territori, amb les funcions següents: instruir i tramitar els expedients de protecció de menors, gestionar les propostes i mesures dels equips tècnics, efectuar el seguiment i control dels recursos i elaborar i conèixer les dades relatives a la infància en el seu territori i dels recursos que existeixen en aquest territori. Per tant: territorialització, desconcentració, proximitat en el territori on hi ha aquests infants i professionals.

I per últim, i no per això menys important, adequar l'estructura a l'adscripció de l'Observatori de la Infància i l'Adolescència a la Direcció General, que, com vostè sap, a principi de legislatura depenia directament de la Secretaria de la Família i, diguem-ne, se l'està fent fer el pas perquè depengui de la Direcció General d'Atenció a la Infància i a l'Adolescència, amb aquesta lògica, en aquest lògic primer eix al qual em referia, que la DGAIA ha d'abastar al conjunt de la infància, ha d'anar més enllà de l'atenció exclusiva de la infància en alta situació de risc, i que aquest Observatori de la Infància es reconverteixi en l'observatori català dels drets de l'infant, per tal com és una reiterada petició, no pas d'ara sinó de fa molts anys, del sector.

Tot aquest canvi, tot aquest procés de canvi, no el podem fer pas sols. L'hauréu de fer amb totes les persones que estan treballant dins de la DGAIA i amb tots els professionals que estan en el territori i amb les entitats cíviques i socials. I sabem que no estarem pas sols.

I també comptem amb el seu suport, el suport del Parlament de Catalunya, per tirar endavant el que crec jo que és una reparació històrica del que és la Direcció General d'Atenció a la Infància i a l'Adolescència, i del necessari apoderament del que són les actuacions envers els nostres infants i adolescents.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, honorable consellera.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política d'infraestructures (tram. 302-00052/07)

Arribem, doncs, al tretzè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política d'infraestructures, presentada pel Grup Parlamentari Popular. Té, per a la seva defensa, la paraula l'illustre senyor diputat Josep Llobet.

El Sr. Llobet Navarro

Gràcies president. Il·lustres diputats i diputades, ens trobem en aquest moment que portem a aprovació una moció que ve del 30 de juny, de la interpellació del 30 de juny, presentada l'1 de juliol, i ara, doncs, clar, al cap de tres mesos, hi han temes d'aquests que efectivament ja han trobat alguna solució, uns altres que encara estem en el camí de veure si hi podem trobar una solució o una altra, i uns altres en què el que fem és deixar sobre la taula temes que encara no estan debatuts, però que nosaltres entenem que són necessaris per al progrés de Catalunya.

Efectivament és una moció, i demano disculpes perquè és feixuga, és llarga, són nou punts, però que, quan enraona o fa interpellació d'infraestructures, costa després fer-la o intentar fer-la al més reduïda possible. Al final es concretaria en si en sis projectes, no?, perquè n'hi ha alguns que estan desdoblats, el projecte, en virtut de veure si podem trobar consens o trobar votacions favorables per part de tots els grups de l'hemicicle, no?

En el primer punt enraonariem de l'arribada de l'AVE. Concretament aquí el que és molt evident, el que nosaltres volem, ja ho hem dit per activa i per passiva, el nostre Grup, és que es mantingui el conveni signat. El Prat ho necessita, el Prat ho demana, i estic convençut que hi haurà grups de la cambra que hi estaran d'acord, grups que també han apostat fortament perquè el conveni que s'ha signat fins aquest moment sigui el que es compleixi, i que per tant es doti de les infraestructures necessàries per a l'arribada de l'AVE al que és Barcelona, però, alhora, de la millora en infraestructures i urbanisme de la ciutat del Prat.

Un segon punt, com és la línia 12 del metro, que de moment donem perquè efectivament serà així..., donem per suposat que..., per les diferents intervencions que hi han hagut per part del conseller o el molt honorable president, envers al fet que efectivament arribarà i es farà entre Castelldefels i Sarrià. I, per tant, en el que és un tema que en aquests moments ja es podria pensar que ja està passat una mica de moda, però, crec que és bo que ens pronunciem i que efectivament quedi reflectit que tota la cambra està d'acord que s'arribi, com així estava projectat, fins a Castelldefels i fins a Sarrià.

L'altre punt seria l'anomenada «orella de Casserres», que efectivament el 30 de juny ens trobàvem amb una problemàtica, que no hi havia solució... Que efectivament el mes de juliol ens vam reunir amb els afectats, amb tots els alcaldes de la comarca, i jo crec que es va fer una bona tasca per part dels diferents grups parlamentaris, tant del Govern com dels grups de l'oposició, i es va arribar a un acord que jo crec que estan convençuts que poden tirar endavant. I jo crec que fàcilment serà possible que tots estiguem d'acord amb aquelles possibilitats que hi han de licitar abans del 2004, el traçat definitiu, que sembla que ha anunciat el conseller, o el president, que serà a final d'aquest mes, a finals d'octubre, i alhora, doncs, mirar a veure els accessos a Casserres, en les rotondes, amb aquelles aportacions econòmiques que faci la mateixa conselleria per solucionar la problemàtica de la circulació al voltant de Casserres.

Al 6, als punts 5 i 6, enraonariem del túnel de la Bonaigua. Jo crec que és un instrument nou, que el Grup Popular i el nostre representant de Lleida, moltes vegades, el senyor Montanya, ha introduït, i ha presentat una proposició no de llei, que haurem d'aprovar posteriorment, ho haurem de debatre posteriorment, a la Comissió de Política Territorial..., que és una proposició amb la qual el que volem és la realització del túnel de la Bonaigua, la millora de la carretera C-28. No deixa de ser..., no deixa de ser un reflex d'una resolució que es va aprovar aquí, en aquest Parlament, la Resolució 1935/VI del Parlament de Catalunya, sobre el millorament dels accessos al port de la Bonaigua i a Vaquèira-Beret, i, per tant, una proposta d'una resolució que va ser aprovada, jo crec que amb bastant consens, per part de les diferents formacions polítiques, i entenem que ara també hi donaran suport.

Aquí hi haurà una mica més de problemàtica –avui mateix s'ha suscitat–, en la finalització, la realització, l'execució del que és el quart cinturó. Estic convençut que aquí és més difícil trobar la unanimitat, però..., bé, avui, de moment, sembla que part..., o almenys el molt honorable president de la Generalitat sí que està d'acord a fer l'Abrera - Terrassa. Nosaltres, almenys, és la conclusió que hem tret. I la resta..., la resta, doncs, quedaria com un bunyol, no? Esperem que rectifiquin i que efectivament facin el que han de fer, que és finalitzar el quart cinturó fins on ha d'arribar, que és a Granollers. I acceptarem una esmena de Convergència, per la qual retirarem «Sant Celoni», que era un projecte més de futur, no?

I per finalitzar, enraonariem del túnel d'Horta. Tornem a reiterar que és una aposta també del Grup Popular..., i així també..., es pren també la resolució que va aprovar aquest Parlament de Catalunya, la Resolució 256/VI del Parlament de Catalunya, sobre el futur..., construcció del túnel d'Horta i la millora del transport públic...; una proposta que també va ser aprovada per aquest Parlament. Jo estic convençut que... El que demanem és que s'elaborin els estudis necessaris per veure la viabilitat de la realització del túnel d'Horta per a la descongestió de la ciutat ja sigui de forma viària o ferroviària.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Ha presentat esmenes el Grup Parlamentari de Convergència i Unió; té, per a la seva defensa, la paraula l'il·lustre senyor diputat Josep Rull.

El Sr. Rull i Andreu

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en efecte, el nostre Grup Parlamentari ha presentat tres esmenes que m'agradaria poder-les explicar.

La primera fa referència a l'accés del tren d'alta velocitat directament a l'aeroport. Nosaltres, en aquest sentit, ja hem presentat una proposta, que té la virtut que és capaç de compatibilitzar dues coses que semblaven impossibles, que són les següents, que és que es pugui accedir a l'aeroport a través del ramal principal, per tant, prescindint del bucle que sembla que el Govern

vol recuperar, que el conseller Nadal vol recuperar, per tant, compatibilitzar l'accés a l'aeroport amb el ramal principal amb el fet que el tren d'alta velocitat arribi a Sants el 2007. I això tècnicament és possible –i nosaltres hem presentat una proposta en aquest sentit– utilitzant la línia de mercaderies, que queda segregada, que arriba a Can Tunis. I, transitòriament, aquesta línia de mercaderies, podríem fer que tingués les dues finalitats i que ens permetés poder-hi arribar amb els terminis establerts, el 2007.

Aquest és el sentit de l'esmena que hem presentat. Però, a més a més, diem que totes les actuacions que hi havia previstes en el municipi del Prat, en el sentit de fer una actuació urbanística de soterrament de les línies de tren i, per altra banda, de fer una estació intermodal entre Renfe i el metro..., doncs, que fóra possible.

Ja vèiem que el Grup Parlamentari Popular no acceptaria aquesta esmena, però nosaltres creiem que, per ser coherents amb allò que sempre hem dit, doncs, l'hem de mantenir.

I les altres dues esmenes fan referència als punts relatius al quart cinturó. La primera és molt de matís, senyor Llobet, és bàsicament... Vostè ens diu «demanar al Govern de l'Estat la finalització...», no, «la finalització» no, «l'execució», «l'inici», perquè aquest any en els pressupostos generals de l'Estat ha desaparegut el quart cinturó, i ha desaparegut en tot, no només en el tram d'Abrera a Granollers, sinó de Terrassa a Abrera, que teòricament és un tram que el president de la Generalitat sembla que defensa.

El quart cinturó o es fa tot o, escolti'm, intentar que desemboqui a Terrassa o a Sabadell, en el punt de conflicte viari més important que té aquest país, que és la C-58 i la B-30, és una bogeria. I vostès sabran... I aquí la responsabilitat l'assumeix molt directament Iniciativa, però molt directament el president de la Generalitat, que és de dir: «Escolti, estan disposats a assumir el cost de pèrdues constants i permanents de temps, de recursos, pel fet de no tenir el quart cinturó?» Perquè el problema de comunicació no només és entre el Vallès Occidental i el Baix Llobregat, el problema de comunicació és entre els dos Vallès –el problema de comunicació és entre els dos Vallès.

I, escolti, amb el tema del segon cinturó ferroviari, totalment d'acord, però no és alternatiu al quart cinturó, és complementari al quart cinturó. Per tant, és un exercici d'irresponsabilitat, si m'ho permet, senyor Boada, històrica renunciar al quart cinturó... I ara tenim una excel·lent oportunitat amb aquesta proposta de resolució, amb aquesta moció subsegüent, de poder-ho fer.

La tercera esmena, deia que no arribem fins a Sant Celoni. Un tema... No sé qui intervindrà per part del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, però vostès a la propaganda electoral que van fer arribar a pràcticament totes les llars de Catalunya abans de les eleccions, què ens deien? Quart cinturó... –perquè eren audaços; vostès, s'ha de reconèixer que eren audaços amb tota l'alegria, i ara han posat el fre de mà per totes bandes–, deien, quart cinturó des de Vilanova i la Geltrú fins a Sant Celoni. Perfecte, entranyable, no? I després hem sentit una intervenció erràtica avui del president de la

Generalitat, que és líder del seu partit. Francament aquí veiem que hi ha una renúncia de primera magnitud. I són, després, vostès els que demanen i els que diuen que Catalunya té un dèficit d'infraestructures.

En la mesura que el Grup Popular ens ha acceptat això, hi votarem a favor.

I després hi ha les altres qüestions, simplement subratllar-ne dues. Al punt 2, senyor Llobet, és important que avui aquesta cambra s'hi posi: la línia 12 sí o no?, arriba a Sarrià o no arriba a Sarrià? I, això, bàsicament m'adreço al PSC, que abans de les eleccions tots els caps de llista del PSC del Baix Llobregat es van fer una foto encantadora, dient que sí que volien la línia 12, i sembla que va desaparèixer en combat, la línia 12. Per tant, ara, hi ha una excel·lent oportunitat per demostrar si s'hi està d'acord o no?

I en el tema del túnel d'Horta, doncs, els termes amb què ho ha plantejat el Grup Popular, a mi em sembla que són d'una prudència, en aquest cas, exquisida, fins i tot, que va més enllà del que suggeria Convergència i Unió, que, en aquest sentit, defensem que es pugui concretar aquesta actuació.

Per totes aquestes raons, senyor president, nosaltres plantejem el vot positiu d'aquells punts on se'ns han acceptat les esmenes, d'aquells punts que no hi teníem cap esmena, i evidentment ens haurem d'abstenir en el primer punt.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyor diputat. Correspon ara intervenir als grups que no han presentat esmenes. En nom del Grup Socialistes, té la paraula l'il·lustre senyor diputat Roberto Labandera.

El Sr. Labandera Ganachipi

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats..., senyor Llobet, el nostre Grup no li donarà suport, a aquesta Moció, i li diré per què.

Llegint aquesta Moció, que evidentment demostra l'interès del seu Grup en alguns temes, i dic, subratllo, en alguns temes de les infraestructures, em ve una mica la idea que jo la batejaria, amb tot el respecte, no?, senyor Llobet, d'una moció *patchwork*, d'allò d'agafar retalls i anar teixint, coses diferents. Perquè vostè fa un viatge llarguíssim: va de l'aeroport a la línia 12 del metro, després puja cap al Berguedà, continua, remena per allà, l'orella de Casserres, se'n va a la Vall d'Aran, passa el túnel de la Bonaigua, ve a la B-40 i acaba en el túnel d'Horta. Però, en tot això, senyor Llobet, el que trobem a faltar, el nostre Grup, és un model i una concepció global en matèria d'infraestructures.

I crec que estem en condicions de fer aquest debat, i, fins i tot, jo penso i crec, senyor Llobet, que ens podríem, tots, emplaçar a fer un debat més en profunditat sobre el model de les infraestructures, no sobre aquelles parts de les infraestructures o una part d'elles.

Hi ha una novella fantàstica de Julio Cortázar que es diu *Rayuela* que es pot llegir de diverses maneres: de

forma lineal, amb diversos camins, amb senders diferents. Però el tema de les infraestructures del país no es pot fer de la mateixa forma. I per això trobem que aquesta Moció és insuficient, que és insuficient perquè no va a l'arrel de dissenyar i de discutir aquest model.

I quin és el model? Nosaltres no volem que des del Govern s'inverteixi exclusivament en la millora d'uns trams. El Govern està entestat, el Govern està decidit a tirar endavant una política de mobilitat. La xarxa viària, la ferroviària, no tindrien sentit sense una política de mobilitat en benefici de les persones, en benefici del territori, en el creixement econòmic de Catalunya. I, per tant, en algun dels aspectes que vostè assenyala en aquesta Moció no es veu aquesta coherència de discurs que fóra necessària per fer el que nosaltres considerem prioritari. I s'ha dit, i fa pocs minuts, pel mateix conseller, la necessitat d'invertir en la millora de la xarxa viària, però per afavorir les polítiques de transport públic, que no surten com a tals en la seva Moció, en benefici d'una mobilitat sostenible, que tampoc se cita en aquesta Moció.

No hi ha en aquesta Moció un model de xarxa ferroviària, no hi ha un model de promoció aeroportuària, no hi ha un model de suport a la promoció de les connexions intermodals, no es parla del transport com un servei a les persones..., tot això trobem a faltar en aquesta Moció, i, per tant, la considerem, senyor Llobet, insuficient.

Hi han alguns aspectes que s'han citat també. Per exemple, el senyor Rull torna a sortir amb el tema del quart cinturó –crec que avui el seu Grup ho treu per quarta vegada en aquesta cambra. És cert, vostè té raó en una cosa: nosaltres com a partit som ambiciosos, tremendament ambiciosos, amb l'ambició que el nostre partit vol ser un instrument per a un canvi social i polític a Catalunya que permeti arribar a un altre model de país. I també és cert –i no li ho nego, li ho reconec– que molts grups municipals nostres són partidaris d'un traçat de comunicació que millori les comunicacions entre el Baix Llobregat i el Vallès Occidental i..., els Vallès, per dir-ho d'alguna forma.

Però també és contradictori, senyor Rull, que ara vostè, que s'ha convertit en un defensor del quart cinturó, alimenti les seves *huestes* de Convergència i Unió en l'Alt Penedès i en el Garraf amb mocions contra el quart cinturó, perquè això està passant als municipis de la meua comarca. Per tant, doncs, penso que tornem a tenir una contradicció en aquest tema.

Però, a més a més, hi ha una qüestió que li torno a recordar. Els tres grups que donen suport al Govern tenen un compromís de govern, el pacte del Tinell, ho pot llegir, penso que és de la pàgina 72 a la 75, d'infraestructures, i sobre aquest pacte governa aquest Govern de coalició. I això per nosaltres, senyor Rull, no és un demèrit –no és un demèrit–; pensem que és la millor via per construir el país que volem i per tirar endavant les infraestructures que necessitem per al nou model polític i el nou model territorial de Catalunya.

Dit això, torno a dir, senyor Llobet, que no li donarem suport.

Gràcies, senyor president, i gràcies, senyores diputades i senyors diputats.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyor diputat. (*El Sr. Rull i Andreu demana per parlar.*) El senyor Rull...?

El Sr. Rull i Andreu

Per al·lusions i contradiccions, senyor president...

El vicepresident segon

Trenta segons, senyor Rull.

El Sr. Rull i Andreu

Molt bé. Es referia que si nosaltres agitàvem la nostra gent amb relació al quart cinturó a l'Alt Penedès. Escolti, coherència total i absoluta. Nosaltres sempre hem dit: «Quart cinturó sí, d'Abrera a Granollers, per donar continuïtat a Granollers - Mataró, que ja està fet.» Per tant, coherència a nivell nacional i també a nivell local.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Correspon ara la intervenció al Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, per fixar posició respecte d'aquesta Moció. Té la paraula l'illustre senyor diputat Xavier Vendrell.

El Sr. Vendrell i Segura

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, respecte a aquesta Moció presentada i les esmenes que ha substanciat el Grup de Convergència i Unió, un parell de reflexions genèriques i algunes de més concretes.

Un parell de reflexions genèriques perquè creiem que hi ha un parell de problemes que palesem: jo diria un més estructural i un més conjuntural. En l'estructural, coincideixo... –i en tot cas també hi entraré– amb el que deia el senyor Labandera, en el sentit de manca de model, no només jo diria d'infraestructures, sinó manca de model de país. Després en parlarem.

I una qüestió més conjuntural, que és aquest neguit –aquest neguit. I això em recorda el que passa al meu fill, un nen de quatre anys, que quan tu has de fer alguna cosa per a ell, té pressa perquè la facis, però quan ell l'ha de fer ja no hi ha tanta pressa. Clar, l'Otger té quatre anys, però vostès fa uns quants anys que estan en política i aquest neguit hauria de relaxar-se, diguéssim. Perquè, clar, després de tants anys al Govern, vostès de l'Estat, vostès de la Generalitat de Catalunya, amb suports mutus, en què totes aquestes infraestructures en alguns casos han estat adormides, no han estat dotades pressupostàriament, no s'han tirat endavant els estudis pertinents, que ara, de cop, quan deixen d'estar al Govern, tinguin aquestes presses, no és justificable.

I a més a més en aquesta Moció presenten una sèrie de propostes que, a més a més, són poc originals, perquè com a mínim, permetin-me que els digui, quan nosaltres presentàvem iniciatives, quan presentàvem propostes, intentàvem ser creatius, intentàvem buscar propostes alternatives a allò que estava fent el Govern. Vostès recullen tot allò del que havíem estat parlant

durant tot aquest temps, que nosaltres precisament havíem estat reivindicant en molts dels casos –en altres casos hi ha discrepància–, que en molts dels casos havíem estat reivindicant, que vostès no havien tirat endavant, i que ara es desperten i diuen: «Escoltin, això s'ha de fer ja.» Com, per exemple, el tema de la Bonaigua –el tema del túnel de la Bonaigua–, que portem cinc anys esperant la licitació; ara que passen a l'oposició, ara hi ha un neguit i unes pressions terribles perquè això es faci immediatament. Home!, han tingut molts anys per fer-ho, tot això. Tranquils, a poc a poc, ho anirem fent tot.

I començo pel primer punt de la Moció, el tema del Prat. Home, és que el tema del soterrament de les vies és una qüestió que nosaltres fa molts anys que estem reivindicant i que demanàvem que es fes. Hi ha la voluntat de fer-ho; hi estem tots els grups d'acord, que s'ha de fer; ningú dubta que s'ha de fer una estació intermodal, que s'ha de soterrar les vies, que la situació que hi ha al Prat és insostenible, que s'ha de resoldre. Això és evident! El que passa és que..., ara, que ens vinguin a donar pressions, no ens sembla «de rebut»!

La línia 12. La línia 12, la primera vegada que la línia 12 del metro es va plantejar, sap on va ser? Doncs, va ser en una moció a l'Ajuntament d'Esplugues de Llobregat presentada per Esquerra Republicana de Catalunya. I la segona vegada, sap on va ser? Doncs, va ser a la Comissió de Política Territorial del Parlament de Catalunya, presentada per Esquerra Republicana de Catalunya! Ens estan plantejant coses que nosaltres hem estat defensant des de fa molt de temps!, i que no s'han desenvolupat durant tots aquests anys i que voldríem que s'haguessin desenvolupat.

I escolti'm, tenim fil a l'agulla, el Govern té fil a l'agulla, i tot això s'anirà fent. Com s'anirà fent..., com s'ha resolt la situació que hi havia en el tema de l'orella de Casserres. L'orella de Casserres, hem estat anys debatent que si l'orella amunt, que si l'orella avall, que com s'ha de resoldre, escolti'm, i no se n'havien sortit. I entra el nou Govern i en qüestió de mesos són capaços de trobar una solució que posa d'acord el Govern de la Generalitat de Catalunya, els alcaldes i els veïns i veïnes del territori. Per tant, trobem una solució consensuada. I ara resulta que ho hem de fer a corre-cuita! Tranquils, tenim la voluntat de fer-ho. Hem trobat la solució, una solució que tothom hi està d'acord, i hi ha el compromís del Govern de la Generalitat de Catalunya de fer-ho.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

O el desdoblament de l'Eix entre Puig-reig i Gironella, que també està el fil a l'agulla. O el que parlàvem abans, del port de la Bonaigua, el túnel de la Bonaigua, que fa anys que esperem tenir enllestit el projecte executiu. I ara nosaltres hem d'arribar i moldre! Escolti, el Govern hi està treballant. Hi haurà el túnel de la Bonaigua. Estiguin tranquils, hi haurà el túnel de la Bonaigua. I s'arranjarà la carretera, el traçat actual, el port actual de la Bonaigua, entre Esterri d'Àneu i Salardú. No pateixin, tot això es farà, tot això ho farem.

Però ara no ens poden entrar les pressions, després de tants anys, després de tants anys sense definir model!

Senyor Rull, no és model dir: «Aquí hi ha un embús, hem de fer una altra carretera.» Aquest no és el model. I és cert que hi ha problemes de trànsit entre Sabadell i Granollers. Ho sabem, en som conscients. Però entenem que el primer que cal fer és definir model. I en això estem. Estem fent un pla director de carreteres, estem fent un pla director ferroviari, i tindrem un model d'acord amb tot un model de país, fent els plans territorials parcials que estaven pendents de fer des de feia molts anys i que ara també s'estan fent. Però no pretenim que ho fem tot en quatre dies. Estem fent els plans territorials per definir el model, per definir les infraestructures i per definir un altre model d'infraestructures molt més sostenible.

I, per tant, resoldrem tots aquests problemes. Traurem els camions, o una part del transport de mercaderies, de les carreteres, traurem una part del trànsit rodat que hi ha, del transport de vianants..., i per tant no ens caldrà fer tantes carreteres com es pretenen fer. O potser sí que algunes s'hauran de fer, però un cop hàgim definit model. I en això estem...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Vendrell i Segura

...definint model. I acabo, senyor president.

Per tant, a expenses de tenir definit aquest model..., nosaltres, evidentment, no donarem suport a aquesta Moció ni a les esmenes que hi han, perquè entenem que no avancen cap enlloc, sinó que l'únic que intenten fer és marcar el calendari del Govern, i el calendari del Govern el decideix el mateix Govern.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies. Té la paraula, per fixar posició del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, la il·lustre senyora Bet Font.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. Molt breument, i des de l'escó, perquè crec que ja s'han anat dient moltes de les idees que nosaltres volíem destacar.

Però senzillament, i anant molt al gra, nosaltres rebutgem aquesta Moció perquè no compartim gens ni mica el model. Representa un model d'infraestructures i de mobilitat que entenem que és el que no necessita el país. No volem entrar en detalls amb els diversos punts de la Moció, tot i que, d'entrada, ja en el primer sembla que es plantegi un invent..., o una proposta pròpia del Grup Popular, quan en realitat ja s'està aplicant el conveni del 2003 al qual es fa referència. Per tant, ens sembla una mica absurd fer-ne esment.

Però, sigui com sigui, nosaltres considerem que no té cap sentit mantenir-se en aquest model d'infraestructures i de mobilitat caduc, propi dels anys vuitanta i no pas del segle XXI. I això sí que és irresponsable, senyor Rull, que parlava d'irresponsabilitats; sí que és irres-

ponsable mantenir un model que s'ha demostrat de tort i de través que no porta enlloc, perquè al que porta, precisament, és a més col·lapses en les carreteres, a més emissions de CO₂, a més problemes de mobilitat.

I, per tant, el que convé és un canvi de prioritats, un canvi de model que s'ha de començar a fer ja, que ja anem amb retard en aquest aspecte. I aquest canvi de model passa per la planificació de la mobilitat, que de fet en això hi varem estar tots d'acord quan varem fer la Llei de la mobilitat, l'anterior legislatura. El que passa, que en la teoria tothom diu que sí, que s'ha de planificar, però llavors, a l'hora de la pràctica, es continuen fent les mateixes propostes que es feien abans.

En aquesta planificació que estem reclamant s'ha de posar sobre la taula no només la necessitat de comunicació o de transport de persones i de mercaderies d'un punt a l'altre del territori, sinó també quines són les conseqüències o l'impacte que té cadascuna de les opcions que es puguin plantejar. I està clar que les opcions que vostès plantegen tenen un impacte que per nosaltres és inassumible.

I és en aquest sentit que les nostres opcions són aquelles més sostenibles, aquelles que tenen en compte el respecte pel paisatge i pel medi ambient, procurar fer menys emissions de CO₂, etcètera. Ens sembla que no és un canvi tan difícil, que només cal creure-s'ho i anar-hi tendint. Cal apostar, com nosaltres estem fent, per un model de futur i no pas per un model de passat, com fan vostès.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula, per pronunciar-se sobre les esmenes, el senyor Llobet.

El Sr. Llobet Navarro

Des de l'escó estant, president. En primer lloc, anunciar que el nostre Grup, de les tres esmenes que presenta Convergència i Unió, acceptarem la segona i la tercera. Efectivament, veig que coincidim amb bona part de la Moció que hem presentat.

Jo, sincerament, contestant a la resta de grups que han intervingut, simplement dir que ho trobo realment allucinant. Vull dir, les tres intervencions anaven pel mateix camí, que nosaltres no tenim model d'infraestructures, no? Pot ser que en ser un diputat novell –només portava un any en aquesta cambra– no hagi de tindre en compte que la Moció subsegüent ha de ser en base al que es va dir en una interpellació. Si a la interpellació vaig interpellar el conseller en base a set projectes que ha de fer el Govern de la Generalitat, o si els farà o no, com vostès comprendran, se suposa que després la Moció subsegüent ha d'anar encaminada a veure si els grups polítics que donen suport al Govern donen suport a aquelles infraestructures que creiem necessàries per al país.

Per tant, sincerament..., simplement són intervencions per fugir d'estudi. I realment jo crec que no entendran, els ciutadans, que, amb la part de la línia 12, Casserres

o la Bonaigua, no hi estiguin d'acord i no hi donin el seu vot favorable.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Cridem a votació. Queda clar que... *(Pausa.)* Senyor diputat... Senyor diputat, perdoni. Dic: queda clar que la primera esmena no està acceptada i que la segona i la tercera, sí...

(Pausa llarga.)

El Grup Parlamentari de Convergència i Unió ha demanat votació separada del primer punt i de la resta. Queda clar que han estat acceptades les esmenes números 2 i 3, i no ha estat acceptada la primera.

Per tant, posarem a votació en primer lloc el punt número 1 d'aquesta Moció.

Comença la votació.

El punt primer ha estat rebutjat per 67 vots en contra, 43 abstencions i 12 vots a favor.

Posem a votació la resta de la Moció.

Comença la votació.

Aquesta Moció ha estat rebutjada per 67 vots en contra i 55 a favor.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre educació (tram. 302-00053/07)

El catorzè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre educació. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula per a la seva exposició l'honorable diputada senyora Irene Rigau.

(Pausa. El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

El vicepresident primer

Té la paraula, honorable diputada.

La Sra. Rigau i Oliver

Moltes gràcies, senyor president. Aquesta Moció, com l'anterior, deriva d'una interpellació que vam presentar el 30 de juny. I per aquesta raó crec convenient contextualitzar el text que presentem. En aquells dies, a finals del mes de juny, es vivia a Catalunya una situació d'ampla inseguretats jurídica en el món de l'educació. No se sabia si la Llei –la LOCE– s'aplicaria o no, no se sabia si el Decret d'admissió d'alumnes prosperaria tal com s'havia plantejat o si els recursos que s'estaven presentant adquiririen una força definitiva, i també hi havia un ambient molt insegur en el camp de la normativa relativa a la direcció escolar. Per això, el primer i el segon punt fan referència en aquest context.

Per altra part, la consellera, en contestar, va dedicar molt de temps a explicar el que havien de ser les aules d'aco-

llida per aquest curs. I en aquest apartat, doncs, presentem el tercer punt, en relació, com deia, amb aquesta qüestió.

És una moció simple. Què demanem? Doncs, demanem no compartir només dades, que jo ja sé que ben segur els grups que es posicionaran, alguns d'ells, em diran que puc obtenir les dades d'acord amb el Reglament, l'article 13, etcètera. Però no és compartir merament unes dades, una informació que se sollicita, sinó una valoració, un informe, una valoració d'un determinades dades i la informació corresponent a la seva aplicació.

Els deia que estàvem en un marc d'inseguretat jurídica important. Recordem, per exemple, tot el relatiu als concerts o no concerts. Per exemple, temes tan clars com el de Montclar, a Igualada, que van generar tanta incomprensió en una població, i que encara, doncs, s'estan plantejant diferents accions i reivindicacions, moviments entorn a la normativa que creaven.

Però aquell dia destacàvem un paper important, aquella aparició d'una resolució que, m'agradaria recordar-ho, deia que «l'eficàcia d'aquesta disposició» –deia l'esmentada resolució– «està condicionada a l'aprovació, publicació i entrada en vigor» del Decret que la regulava. Estàvem davant d'una flagrant qüestió legal. Estàvem aplicant, en un tema tan important com és la direcció de centres, que han de ser els màxims responsables de l'aplicació de la normativa a les escoles i als instituts, els estàvem aplicant, a aquestes persones, una norma que no estava aprovada pel Govern i que l'estàvem aplicant condicionada a una posterior aprovació. Recordar que el termini acabava el 18 de juny i, en canvi, el Decret es publicava el 22.

Atesa la importància del tema, ens va semblar denunciar aquesta inseguretat, atès que el respecte a la norma és clau, és un instrument clau, en tota Administració que es té per democràtica.

Per tant, una qüestió tan important ens semblava que mereixia un toc d'alerta. Vet aquí, doncs, que demanem en aquesta Moció, en el punt 1, que el Parlament conegui la relació i el calendari dels decrets i resolucions previstos per a aquest any. Perquè pensem que no només és bo per als grups de l'oposició, sinó també per als grups del Govern, perquè determinats grups es van assabentar que aprovaven coses que ja estaven aplicades i que desconeixien.

Per exemple, també, pensem que és bo conèixer, en aquest calendari i aquesta relació, què es pensa fer amb el personal dels serveis educatius, per exemple, dels serveis educatius de la ciutat de Barcelona, que ja se'ls està dient què faran i de qui dependran, i encara no s'ha elaborat ni el decret ni la resolució del traspàs pertinent. Per tant, això d'actuar al marge de la norma, creiem que necessita una correcció.

Per això, també, en el punt 2 demanem un informe –no una informació, sinó un informe– de quin ha estat el resultat de l'aplicació de la Resolució del 28 de maig, amb relació a la direcció dels centres docents. Què volem, en definitiva? Volem compartir informació, no només dades, volem compartir resultats, compartir previsions i compartir valoracions i avaluacions.

Aquests dies s'ha parlat de pacte escolar, d'actitud de consens, de transparència. Si compartim de veritat la informació, potser hi podrem avançar. Si ens oposem a tenir una informació detallada i alhora una planificació rigorosa de les normes que han de regir el nostre sistema educatiu, ben difícil serà arribar a aquest objectiu. I, per tant, del que sí que estem segurs és que hi ha un objectiu que ben segur voldríem compartir tots, que és la garantia de construir un bon sistema educatiu per al nostre país, i si de veritat volem avançar-hi, penso que és bo que, a una cosa tan simple com la que demanem, s'hi pugui donar suport.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Rigau. En nom del Grup Popular, que ha presentat esmenes, té la paraula l'illustre diputat senyor Rafael López.

El Sr. López i Rueda

Moltes gràcies, senyor president. Abans que res, el que voldria és mostrar el suport i el reconeixement del nostre Grup a les reivindicacions que estan realitzant ara mateix el col·legi Montclar, a Igualada, i, per tant, el nostre recolzament, i convidar la senyora consellera, que també es troba a Igualada, doncs, que visiti i que parli amb la comunitat educativa, que no estaria malament.

Jo, volent entrar una mica en el que és la Moció que ha presentat..., la veritat és que un es queda sorprès. Perquè jo li he de reconèixer que un encara és verge en això dels processos polítics i els processos parlamentaris. Perquè, home, un que ha estudiat ciències polítiques, i que li ensenyaven a ciències polítiques, a polítiques públiques, allò que tota implementació ha de tenir una avaluació posterior, es queda sorprès quan resulta que hem de venir els diputats a demanar que ens avaluï com s'ha implementat una política determinada. I estic parlant, per exemple, del punt tercer de la seva Moció, que parla de les aules d'acollida.

Les aules d'acollida han tingut, des del seu inici, el nostre recolzament, perquè pensem que és importantíssim que, amb el grau d'immigració i de nous nadius que es produeix actualment a Catalunya, es constitueixin aquestes aules d'acollida. Però el que volem també és que el procés sigui transparent, i que, sobretot, la seva implementació sigui una implementació absolutament clara.

I això ho diem perquè, per exemple, en la seva distribució, jo no dic que els criteris amb què s'hagi portat a terme no siguin criteris objectius, però sí, com a mínim, han sigut criteris que no són transparents, més que re perquè la normativa va venir després. I ens trobem actualment, doncs, amb una petita contradicció: que hi han col·legis amb un 15 per cent d'alumnes estrangers que no tenen aula d'acollida. I això ho hem de mirar i això ho hem de veure en una avaluació que s'ha de presentar. I jo crec que s'ha de presentar en seu parlamentària, i suposo que amb la consellera tindrà l'oportunitat de parlar-ho el dia 13, que ve al Parlament. Però crec que això s'ha de..., doncs, una mica per dir-ho...,

il·lustrar amb un informe que ens permeti fer-ne l'avaluació.

I no només això, sinó que, després, si mirem com s'ha fet la implementació dels recursos, veiem, per exemple, quan parlem dels recursos humans, com els professors..., com hi ha un 20 per cent, sobretot d'escoles primàries, on no s'ha afegit cap recurs humà nou, sinó que el que s'ha fet és: professors que ja hi feien classe se'ls ha traslladat al que són les aules d'acollida, amb la qual cosa afegim un treball al treball que ja està inflacionat dels professors de primària. Això ha passat en un 20 per cent. Tenim constància, per exemple, al Maresme, que està succeint.

I nosaltres volem que en aquest informe –per això li hem presentat la primera esmena– es digui, aula per aula, quins són els recursos humans, els recursos econòmics i els recursos materials, perquè si hem de parlar de recursos materials, hem de mirar que les aules d'acollida, un 92,6 per cent, es van iniciar sense un lloc físic, i que no només això, sinó que fins al 15 d'octubre no arribaran els ordinadors ni arribarà el que és el diferent mobiliari. I per tant és important que tinguem –i per això ho hem presentat a l'esmena–, aula per aula, quins són els recursos humans, els recursos econòmics i els recursos financers, els recursos que s'han de posar a les aules.

Però després hi ha un altre punt fonamental que ja és conceptual. A les aules d'acollida no poden ser..., no es poden crear guetos, a les aules d'acollida. I això em sembla que és molt important. Les aules d'acollida no poden ser uns recursos extraordinaris del sistema, han de ser uns recursos que estiguin integrats dintre dels recursos ordinaris del sistema, dintre de les unitats, per exemple, d'adaptació curricular. Per això introduïm una segona esmena, per veure quin és l'encaix que es produeix entre les aules d'acollida i els restants recursos per atendre la diversitat.

Però més important que això, i més important que les dues esmenes que hem presentat i que ha presentat el Grup del Partit Popular de Catalunya. Em sembla que per atendre la diversitat el que hem de fer és augmentar els recursos econòmics. Per això nosaltres estarem molt insistents en els propers pressupostos que Catalunya deixi de ser la comunitat autònoma espanyola que menys destina a educació, que menys destina per alumne a educació i que menys inverteix pel PIB, producte interior brut, a educació, perquè sense recursos no podem atendre com cal l'atenció a la diversitat.

Per tant, les nostres esmenes van en aquests dos sentits. Nosaltres pensem que són esmenes que enriqueixen el que ha presentat el Grup de Convergència i Unió, que, també, per no faltar a la veritat, s'ha de dir que ja ens agradaria que aquest procés d'informació també hi hagués estat durant els seus governs, però ara que ho presenten, també el que s'ha de dir és que ho hem de tenir, aula per aula –és importantíssim–, i després el que hem de mirar és com encaixem les aules d'acollida amb la resta de recursos ordinaris d'atenció a la diversitat.

Són dues esmenes molt senzilles; esperem que el Grup de Convergència i Unió ens les accepti.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor López. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula la il·lustre diputada senyora Assumpta Baig.

La Sra. Baig i Torras

Gràcies, senyor president; de l'escó estant. Primer, jo voldria dir que vaig haver de rellegir-me diverses vegades la Moció, perquè no aconseguia interpretar-ne les finalitats. Vaig rellegir-me també la interpellació per veure si podia entendre la Moció i tampoc ho vaig aconseguir.

Sap, senyora diputada, que he parlat amb vostè per si hi havia algun aspecte que jo desconeixia, i que, en tot cas, jo li demanava en virtut del fet que a mi m'agradaria que hi hagués aquesta transparència en tots els temes de les demandes que fa respecte a la informació. Però un cop esbrinats tots aquests temes, jo he arribat a la conclusió que la utilització d'aquesta Moció ha sigut incorrecta, i que correspon molt més de fer una sol·licitud d'informació. Perquè si en el que hem de convertir les mocions en el Parlament és en demandes d'informació, vol dir que no tenim prou clar quines són les eines de què, des del Reglament d'aquest Parlament, ens hem dotat.

També li vull recordar que el proper dia 13, per voluntat de la consellera, hi haurà una compareixença per parlar de l'inici de curs, i em sembla que és aquest el moment en què podrem parlar i, respectant cada una de les opinions, donar aquestes valoracions que vostè demanava.

Per tant, crec que s'ha dramatitzat excessivament respecte al moment en què estàvem vivint el mes de juny, aquesta àmplia inseguretat jurídica i aquesta escassa o fins i tot no escaient normativa escolar. Jo li he de dir que en aquells moments els centres educatius i els professionals estaven més preocupats per acabar el curs i per veure com podrien fer l'inici de curs, però més preocupats per les mancances que havia heretat aquest Govern a causa de la falta d'infraestructures, de la saturació de les classes, de problemes reals d'alguns centres que tenien els concerts poc escaients i que s'ha hagut de reconduir. I aquestes eren les preocupacions que hi havia, però no aquesta dramatització d'àmplia inseguretat jurídica.

I li vull dir, al diputat del Partit Popular, benvingut a demanar que no hi hagi segregació a l'escola, benvingut a demanar els recursos econòmics, perquè aquesta no era la línia –que vostè coneix molt bé– que portava el Ministeri amb la senyora Pilar del Castillo al davant, que el que volia i ens proposava amb la Llei era la segregació i a més a més no donar-nos ni un recurs econòmic, a cap comunitat autònoma, per poder-ho portar a la pràctica.

Nosaltres, vist tot això, vistes les opcions que podem tenir el dia 13 amb l'honorable consellera, i amb la possibilitat que totes aquestes demandes es puguin fer amb sol·licitud d'informació, farem rebuig a aquesta Moció.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Baig. En nom del Grup d'Esquerra Republicana... (*El Sr. López i Rueda demana per parlar.*) Senyor López, per què demana la paraula? (*Veus de fons.*) Miri, té trenta segons, però ja li ho advertixo, en una moció, igual que amb unes preguntes, les allusions són gairebé inevitables. Però té trenta segons.

El Sr. López i Rueda

D'acord. Només per dir a la senyora Baig que..., home, nosaltres hem de començar a parlar de les competències que tenim. Vostè sap que les competències que té la Generalitat de Catalunya en matèria d'ensenyament són molt amples, i que el que va fer la senyora Pilar del Castillo va ser acabar tot el procés de transferències de competències que quedava pendent.

Però dir-li també una cosa, si vostè mira quins són els recursos que té la Generalitat, i actualment, i amb el seu pressupost, de la Generalitat de Catalunya, ens quedem amb 2.500 euros per alumne, quan a la resta de l'Estat la mitjana té 2.700. Jo crec que ens hem d'aplicar el conte i intentar incrementar, als propers pressupostos, el pressupost per a educació.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor López. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Maria Freixanet.

El Sr. Freixanet i Mayans

Molt bé. Gràcies, senyor president; també des de l'escó. A veure, quan hem vist també aquesta Moció, hem tingut una certa perplexitat. Però com que avui s'ha parlat de diputats novells, jo pensava que els diputats novells, doncs, bé, teníem una certa inexperiència... Però jo crec que si la senyora diputada es mira la Llei d'organització, procediment i règim jurídic, sap perfectament a qui correspon, doncs, fer les ordres i les disposicions. I jo crec que vostè, com a exconsellera, ho sap perfectament. Per tant, jo crec que voler governar des de l'oposició no és la millor manera. I això no vol dir que nosaltres neguem el debat, la participació, els consells i tot el que s'escaigui, no? Per tant, deixi que el Govern governi, perquè, en tot cas, la consellera en aquest sentit ho té molt clar.

Vostè ha parlat d'aspectes... (*pausa*) –bé, ara la Llei d'organització se n'ha anat a terra...–, vostè ha parlat de sempre, del tema que estàvem en fals, que la normativa no es complia... I vostè va criticar molt en el moment que la consellera, a l'inici del seu mandat, va demanar al Govern de l'Estat una moratòria de la LOCE. I això, evidentment, va crear una certa controvèrsia a la resta de l'Estat, fins i tot aquí mateix, i crec que li recordo declaracions en les quals vostè no ho veia clar, no? Jo crec que, mirant-ho en perspectiva i amb el temps transcorregut, crec que va ser un encert i un acte de responsabilitat política que penso que s'ha de reconèixer a la consellera.

I per altra part dir al senyor López, quan parla del tema d'integració, de segregació... Jo crec que en aquests moments el que precisament preveu tot aquest Pla per la llengua i la cohesió social que ha estat publicat, i que, per tant, el tenen a disposició tots vostès..., doncs, crec que aquí s'especifica clarament tots aquests punts que..., fins i tot el que deia la illustre diputada de com es faria la formació, quines hi haurien, quins recursos tindrien.

I, evidentment, voldria acabar dient que, evidentment, això de la segregació, com ha dit la senyora Baig, doncs, benvingut a aquesta línia, no?, perquè precisament és interessant constatar que, la LOCE, un dels punts primordials amb el qual no estàvem d'acord és que precisament el que volia fer era: els bons i els dolents..., per un costat i per l'altre, no? I, per tant, en aquest sentit, doncs, benvingut a aquesta línia; per tant, aquí ens entendrem.

I finalment, per acabar, dir-li que, evidentment, com ja es podia imaginar, nosaltres votarem que no a aquesta Moció, però amb el benentès que per tercera vegada un conseller o una consellera d'Educació estarà, compareixerà aquí, al Parlament. I, per tant, jo crec que aquesta realitat que, pel que em diuen els companys, no era massa habitual, jo crec que és la millor manera també de poder rebre tota la informació, o, si més no –si més no–, les preguntes escrites també resolten tota la informació que vostès puguin necessitar.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Freixanet. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, té la paraula la illustre diputada senyora Dolors Camats.

La Sra. Camats i Luis

Gràcies. Miri, a nosaltres també ens sembla, tal com ja s'ha dit, que la Moció està indegudament plantejada –diguem-ho així. Primer, perquè respon a una interpellació que es va fer en el seu moment, gairebé a final de curs, que era alarmista, i gairebé alarmant, que parlava de la necessitat de canvis urgents, que parlava de queixes i de temors, que parlava d'esquerdes en el sistema educatiu, que, per tant, generava certa alarma, i que, finalment, conseqüència d'aquesta interpellació, se'ns presenta una moció que demana informació, que demana valoracions, que demana l'aplicació i l'avaluació de les actuacions que s'han anat duent a terme i que sobretot han començat en aquest nou inici de curs, i que, bàsicament, el que acaba demanant és informació, fins i tot amb l'esmena del Grup Popular, que el que demana és més informació o més dades.

Ens sembla també, per les exposicions que han fet des de l'oposició, que dades n'hi deuen haver, perquè vostès n'han donat bastantes, i en tot cas han basat les seves propostes o el seu posicionament en bona pila d'informació que d'algun lloc la deuen haver tret.

D'altra banda, per tant, a banda que hi ha bona part de la informació ja publicada, part d'aquesta informació o valoració no es pot donar quan, de moltes d'aquestes actuacions, tot just ara en comença l'aplicació, i, a més

a més, tal com també s'ha dit, hi ha prou canals, entre altres la compareixença de la setmana que ve amb la consellera, que són mètodes molt més efectius per obtenir aquesta informació.

Per tot això, nosaltres també creiem que val la pena rebutjar aquesta Moció, gairebé per aquesta funció pedagògica.

I en tot cas, finalment, per illustrar el senyor López, dir-li que l'escola Montclar ha estat rebuda per la consellera, que ha estat rebuda també per altres grups parlamentaris, i que demà mateix té de nou una reunió amb el Govern de la Generalitat, amb el Departament d'Educació. Per tant, que diàleg amb la comunitat educativa n'hi ha, i que se l'escolta; que no s'amoïni, que això ho fem.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Camats. Senyora Rigau, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula.

La Sra. Rigau i Oliver

Moltes gràcies, senyor president. Vaja, un breu comentari: els he trobat realment dramàtics, a vostès. Jo..., simplement demanàvem unes dades. Certament. S'ho repassin quan ho trobin escrit, i el to de la senyora Valls especialment costarà de quedar-hi reflectit, però espero que busqui i trobi el dramatisme que vostè hi ha posat i que denunciava.

Home, els recomano, també, que repassin, eh?, diferents mocions.

Jo ho he dit: és una moció senzilla —demana això i això...—, n'hem viscut moltes d'aquest tipus i, per tant, m'estranya la seva sorpresa, però el que sí que crec que hem de matisar és que s'està posant tant d'èmfasi en una compareixença..., que és una compareixença pràcticament d'ofici, perquè s'ha fet sempre —sempre acabat l'inici d'any. I, per tant, poder posar les compareixences quan es nomena un conseller, el fet que n'hàgim tingut dues és perquè s'han nomenat dos consellers, eh?, no perquè hi hagi hagut més transparència, és perquè s'han nomenat dos consellers d'Ensenyament en el que portem de legislatura i ara coincideix amb la pràcticament d'ofici, per tant, no vulguin donar lliçons en aquest aspecte.

I, per tant, simplement, comprenc molt bé que continuïn no volent votar res, perquè vostès anuncien un pacte, anuncien una transparència i ni un breu informe d'un aspecte tan important com és la direcció dels centres docents. Perquè si quelcom que afecta tots i cadascun dels centres públics no mereix el seu respecte, considero, sincerament, que ho tenim més complicat del que em pensava.

També vull afegir que crec que les aportacions que ha fet el Grup Popular enriqueixen el sentit de la Moció, i per tant, nosaltres hi votarem a favor.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Rigau.

Anem a cridar a votació.

(Pausa llarga.)

Senyores i senyors diputats, passem a votació el catorzè punt de l'ordre del dia.

Comença la votació.

Aquesta Moció ha quedat rebutjada per 54 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el personal del sistema sanitari (tram. 302-00054/07)

El quinze punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el personal del sistema sanitari. La presenta el Grup de Convergència i Unió i per a la seva exposició té la paraula l'illustre diputat senyor Francesc Sancho. (*Remor de veus.*) Si us plau, un moment, senyor Sancho, aviam si aconseguim que es faci el silenci. (*Pausa.*) Té la paraula, senyor Sancho.

El Sr. Sancho i Serena

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en nom de Convergència i Unió hem presentat una moció referent a la jubilació forçosa dels metges especialistes d'atenció primària, i tots, personal de l'Institut Català de la Salut.

La Moció es deriva de la interpellació que vam veure, que vam substanciar el passat dia 30 de juny. Entre aquell dia i avui hem fet alguns dies de vacances. En el moment de la interpellació, l'honorable consellera deia que li agradaria que parléssim dels noranta mil treballadors del sistema sanitari per a fer un debat en profunditat, i em reclamava que no li parlés només dels 274 professionals de primària i dels 145 d'atenció hospitalària afectats per la jubilació forçosa. Doncs, bé, han passat les vacances, i jo, em sembla que no només han passat les vacances, sinó que també ha passat el període d'adaptació necessària que tot govern necessita per realment començar a governar.

Jo avui penso que sí que és hora que sigui el Govern que ens parli de com regularà el personal de l'ICS, de com regularà el personal de la xarxa hospitalària concertada, de com regularà aquest personal que, en definitiva, són 90.000 professionals, 55.000 dels quals són laborals i 33.000 estatutaris. De fet, la consellera, el Govern, avui té un bon instrument per a poder fer aquesta regulació: la Llei del 16 de desembre, l'estatut marc, i al mateix temps té, també, a les seves mans la possibilitat de fer un pla d'ordenació dels recursos humans. Jo, em sembla que ha arribat l'hora de fer-ho. De fet, els jubilats i la gent que hem jubilat forçosament han reclamat, la majoria d'ells, quedar-se per poder treballar. De fet, la decisió d'acceptar la pròrroga en el treball fins als setanta anys o de jubilar-los s'havia de fer en el marc de l'estatut, en el marc de la Llei de desembre, de l'estatut marc, i sobretot regulat per un pla d'ordenació de recursos humans; és el que ells reclamaven. Fixi's bé, aquí tinc les al·legacions d'alguns d'ells.

El 28 de gener ja reclamaven poder continuar en el servei. El 3 de maig es desestima la seva petició per part de l'Institut Català de la Salut. El 14 de maig molts d'ells inicien la via judicial interposant un contenciós administratiu i denunciant la inexistència d'un pla d'ordenació de recursos humans i, sobretot, que no se'ls hagi notificat i que no s'hagi publicat.

El Departament es defensa, i allegava l'existència de l'esmentat pla. El dia 26 de juny, fixi's bé, dos mesos després que els interessats alleguessin la inexistència del pla, dos mesos després, al *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya* es publica un edicte pel qual es determina la publicitat dels plans d'ordenació de recursos humans de l'Institut Català de la Salut, un edicte on podem llegir literalment que en la sessió del 14 de juny —és a dir, posterior a totes les reclamacions— de 2004, la mesa sectorial de negociació de sanitat, la Direcció de l'Institut Català de la Salut, presenta el document que recull la metodologia que amb caràcter general hauran de seguir els plans d'ordenació de recursos humans en l'àmbit d'aquest organisme, i ho signa el senyor Raimon Belenes, director general de l'Institut Català de la Salut. De fet, ens diu que no existeix cap pla de recursos humans. Estem parlant d'un pla de recursos humans que el mateix sindicat de metges qualificava de pla de recursos humans fantasma o fantasia, inexistent. No ens sorprendria, no és això el que ens preocupa, de fet ja estem acostumats a fantasies en les llistes d'espera, a fantasies en el finançament de la sanitat, a fantasies en els plans de xoc que després no es compleixen. Estem acostumats a les fantasies.

Saben el que ens preocupa? Ens preocupa que el pla d'ordenació entenem que l'ha de fer el Departament, perquè l'autoritat sanitària de Catalunya és la conselleria, és la consellera, és el Departament, és el Servei Català de la Salut i no pas l'Institut Català de la Salut. Qui té la direcció política, qui ha de fer el pla d'ordenació de recursos humans de la sanitat és la nostra consellera i no el director general de l'ICS. L'ha de fer la senyora Geli, l'ha de fer el Departament, l'ha de fer la conselleria, no el senyor Raimon Belenes. I ens preocupa perquè tota aquesta actuació podrà tenir justificació jurídica —no m'hi ficaré—, però administrativament, mirin, és un nyap i políticament és un nyap. No és acceptable que jubilem gent que porta molts anys al sistema en un nyap administratiu dient-los que existeix un pla de recursos humans darrere de les seves reclamacions i quan han anat al contenciós administratiu. Però un cas molt més greu: volen dir que poden fer això a la consellera? Volen dir que la consellera i departament de sanitat o el Departament de Salut es mereixen aquest nyap administratiu i polític per part de l'Institut Català de la Salut? Volen dir que s'ho mereix, la consellera?

El vicepresident primer

Senyor Sancho...

El Sr. Sancho i Serena

Jo simplement penso que aquesta arbitrarietat no és possible, que les coses s'han de fer bé, que és hora que s'aprovi un veritable pla d'ordenació de recursos humans, i això és el que els reclamem i penso que avui

tenen l'oportunitat de votar-lo i de reposar l'autoritat sanitària a qui l'ha de tenir, que és la consellera de Salut, perquè així podrà rebre...

El vicepresident primer

Senyor Sancho, ha d'acabar.

El Sr. Sancho i Serena

Un moment, acabo. Podrà rebre no només els metges que contracten, sinó també podrà rebre els metges que jubilem i no jubilar-los per la porta de darrere.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Sancho. Ha presentat esmenes, el Grup Popular. Per a la seva exposició té la paraula l'illustre diputat senyor Joan López.

El Sr. López Alegre

Sí, gràcies, senyor president. Molt breument, tan sols per dir que hem presentat una esmena de supressió del punt 1, que s'ha de votar, la part que fa referència, dic, «en tant que no es faci el pla d'ordenació i recursos humans que permeti que els metges automàticament puguin treballar si ells ho sol·liciten fins als setanta anys», no perquè no estiguem d'acord amb el fons, sinó essencialment per dues raons: la primera, perquè el punt 2 ja recull aquesta part del punt 1 i, per tant, ens semblava redundant, i, segona, perquè coincidim en essència amb el que ha estat explicant l'illustre diputat, el senyor Sancho. De fet, l'aplicació de l'estatut marc ja preveia tot el que s'havia de fer per estalviar-nos el maldecap i el *follón*, si em permeten l'expressió colloquial, que en aquests moments hem tingut, perquè el mateix estatut marc deia que, a la vegada que s'havia de jubilar als seixanta-cinc anys els metges, ja establia quines eren les excepcionalitats que es podien donar: les que fins i tot fos una persona d'alta capacitat, i per tant, es considerés que fos imprescindible per la seva feina, o el fet que no hagués cotitzat un mínim d'anys per tal de cobrar el total de la jubilació. Si la consellera hagués fet els deures, i, per tant, a la vegada que es procedia a les jubilacions s'hagués fet aquest pla d'ordenació de recursos humans, senzillament avui aquest problema no hi seria.

I, per tant, nosaltres recolzarem la Moció si el diputat i el seu Grup tenen a bé acceptar aquesta petita esmena que hem fet.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor López. En nom del Grup Socialistes Ciutadans pel Canvi té la paraula la il·lustre diputada senyora Carme Figueras.

La Sra. Figueras i Siñol

Sí, moltes gràcies, senyor president. Miri, senyor Sancho, no s'amoïni, perquè l'Institut Català de la Salut aplica la política que li marca la consellera de Salut,

com no podia ser d'una altra manera. Per tant, no difereïi la política de l'Institut Català de la Salut de la política del Departament i, en definitiva, de la política del Govern de la Generalitat, que és la que s'està aplicant en aquest cas.

Aquest tema que ens ocupa és només donar compliment a una normativa, a una normativa prevista en el que és el text legal de l'estatut marc, que ja altres comunitats autònomes estan portant a terme i que, pel cas de Catalunya, ha de ser vist, també, com una oportunitat per la part que té de positiu, en aquest sentit, el fet d'aplicar aquesta normativa que és d'obligat compliment a tot arreu.

D'entrada dir que la mesa sectorial de negociació de sanitat ha aprovat totes aquestes actuacions: l'aplicació de la jubilació forçosa que contempla l'estatut marc, amb l'acord de Comissions Obreres, UGT, CATA i amb la manifestació en contra de CEMSATSE, però també d'altres entitats. S'ha fet un procés ampli, transparent i creiem que prou clar en aquest sentit. Però li deia que s'havia de tenir en compte les oportunitats que representa i la millora que comporta això, per una banda, la renovació en nombre significatiu dels caps de servei i caps de secció, especialment dels grans hospitals, substitució per nous professionals amb alts nivells competencials, rejueniment de les nostres plantilles –que això és important, sobretot quan hi ha tot un col·lectiu que té la mateixa edat, a vegades, en els hospitals– i l'increment de l'activitat d'assistència i l'impuls definitiu en la reforma de l'atenció primària. Això és el més important, perquè, dintre d'aquests professionals que se'ls aplica el que diu l'estatut marc de la jubilació forçosa, el que hi ha, bàsicament, és metges d'atenció primària que són encara facultatius de contingent d'aquells que feien dues hores i mitja i que seran substituïts per professionals que fan sis hores d'atenció al malalt, i això és un gran què de cara a l'atenció que donem a la gent.

I, en definitiva, el que estem aplicant és la jubilació als seixanta-cinc anys, amb unes úniques excepcions que s'estan treballant..., que és la dels emèrits, el tema, doncs, d'aquelles persones, aquells professionals que puguin aportar, en el punt de vista educatiu i de suport, doncs, una experiència molt contrastada. Però, per la resta, doncs s'ha procedit, creiem, al que tocava fer. I d'altra banda, també, dir-li molt clarament que l'Institut Català de la Salut el que ha fet abans de fer això és revisar molt bé, de tots els hospitals, l'atenció primària, que no hi hagués cap problema de funcionament.

I, senyor Sancho, aquesta interpellació..., aquesta Moció jo em pensava que igual la retirarien, perquè potser abans de l'estiu podia tenir sentit, però això que s'ha aplicat s'està aplicant sense problemes pel que fa a l'activitat assistencial, i, com deia, més valdria que ho veiessin com la part que té de positiu, que en té i en té molta.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Figueras. En nom del Grup d'Esquerra Republicana té la paraula l'illustre diputat senyor Uriel Bertran.

El Sr. Bertran Arrué

Gràcies, senyor president. Jo recordo quan vostè, senyor Sancho, va fer la interpellació aquí, al Parlament, i va fer una intervenció molt emotiva sobre la contribució d'aquests professionals al sistema sanitari català. I és «de rebut» reconèixer la contribució que aquests professionals han fet al nostre sistema sanitari català. Però penso que no té raó en com vostè explica les raons i com explica vostè i com defensa la seva interpellació. En primer lloc perquè aquests professionals no es queden a l'estacada. Aquests professionals passen a cobrar pensions de jubilació. Per tant, escolti, molts altres problemes, i més importants i més greus, hi ha en el sistema laboral i de salut català. En primer lloc perquè, com vostè sap, patim una gran precarietat laboral en aquest sistema, hi ha problemes greus d'encadenament de contractes, hi ha problemes greus d'interinatges de més de quinze, disset anys que s'han de resoldre, i, per tant, potser hauria estat més oportú preocupar-se realment del present, de tots aquests col·lectius que estan patint situacions laborals molt complexes, no d'altres que, tot i reconèixer la contribució que han fet, crec que tenen merescudament resolta la seva situació personal.

Tornant al cas, tampoc crec que pugui vostè afrontar aquest debat des d'una perspectiva tan corporativista. Vostè ha d'entendre que aquesta opció que ha pres l'Institut Català de la Salut més que una amenaça l'hem d'entendre com una oportunitat. Una oportunitat perquè nous professionals, gent jove, agafin més responsabilitats, gent de provada vàlua comenci a assumir responsabilitats que fins ara no ha tingut opció d'accedir-hi, i, com deia l'anterior diputada que ha parlat, comencem a poder implantar aquestes sis hores d'atenció en els centres d'atenció primària, cosa que era absolutament imprescindible i que vostès, al contrari d'altres comunitats de l'Estat, no van impulsar adequadament. El procediment, a més, ha estat correcte, hi ha hagut un acord a la mesa sectorial de negociació de la sanitat, de tots els sindicats excepte un, el de metges –és normal, només faltaria que el sindicat de metges no defensés els metges–, però en tot cas, si ho mirem des d'una perspectiva global que és des d'on s'analitza, la resta de sindicats, on analitzen la situació tots els col·lectius laborals, hem de reconèixer que hi ha hagut un consens ampli en aquest aspecte.

Jo estic segur que el Departament ha avaluat l'impacte d'aquestes jubilacions, que ha avaluat correctament com aquests professionals es substituiran. I, per tant, vostè ha de donar un marge de confiança a aquests professionals joves que ara es podran incorporar.

I, per últim, no m'agradaria acabar sense donar-li la raó en una qüestió. És veritat que ha de ser el Departament de Salut qui faci la planificació, és veritat que el Departament de Salut ha de ser l'òrgan que determini quines són les necessitats del sistema. I li anuncio una bona notícia: que el Departament ja està implementant que tota la planificació es faci pròpiament des del Departament, tant la que correspon a la que ara està desenvolupant el Servei Català de Salut com l'Institut Català de la Salut.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Bertran. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Comas d'Argemir.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, nosaltres votarem en contra d'aquesta Moció bàsicament per un motiu. Jo diria que hi ha un motiu que d'alguna manera en resumeix molts altres, i és que quan la rellegia –perquè ja ve d'abans de les vacances–, quan la rellegia recordava quantes vegades, estant en Comissió o en el Ple i tractant temes de caràcter laboral, els diputats o diputades que en aquell moment donaven suport al Govern deien: «Bé, això forma part de la negociació col·lectiva, això forma part de les meses sectorials.» I, efectivament, aquí hi ha hagut una mesa sectorial que va ser reunida i que a l'hora de tractar aquest tema que implica l'aplicació del que preveu l'estatut marc, doncs tant Comissions Obreres, com UGT, com CATAAC, sindicats majoritaris, van estar d'acord que, a més a més sense excepcions, això es tirés endavant.

Per tant, en respecte, diguéssim, de la negociació col·lectiva, i quasi podríem dir sense entrar en altres continguts, doncs aleshores això, hi insisteixo, ja seria un motiu, el motiu, per rebutjar la Moció.

Jo entenc algunes qüestions i puc entendre molt bé que el diputat senyor Sancho va plantejar en aquest hemicle que, d'una forma molt emotiva, va explicar com molts professionals han viscut de manera dolorosa aquesta jubilació forçosa als seixanta-cinc anys. És perfectament comprensible. Ho entenc absolutament i, a més a més, també puc dir que aquest mateix tipus de situació es va plantejar a la universitat quan es va fer també una actuació d'aquest tipus.

Per tant, és dolorosa, efectivament, perquè implica moltes coses. És a dir, deixar d'estar en situació activa en la nostra societat té tota una sèrie d'implicacions perquè el valor que es dona al treball i a la professionalitat és molt elevat. I, per tant, aquesta dimensió dolorosa a nivell personal hi és, sens dubte. I per això també penso que quan es treu, com han tret els diputats que m'han precedit, alguns elements en positiu que té aquesta mesura, elements en positiu com és el rejuveniment, la substitució, etcètera, mai això no ha de ser entès com per dir que aquells professionals que ara es jubilen és perquè per ser ja més grans de seixanta-cinc anys o en arribar als seixanta-cinc anys, ja no valen, ja no ho poden fer bé, ja es pot prescindir d'ells, perquè jo crec que no és això i crec que cal fer, a més a més, un reconeixement a la tasca que han fet com a professionals perquè justament el sistema sanitari se sustenta i s'ha sustentat sobretot, i s'està sustentant sobretot, en el treball que fan aquests i, bé, tots els professionals que hi són i que moltes vegades no rep la remuneració, el reconeixement suficient. I això cal dir-ho, eh? I, per tant, cal dir-ho perquè no s'afegeixi al dolor propi de la jubilació una certa percepció, que a més a més hi ha, que bé, perquè ve gent més jove ho farà millor, o perquè es consideri que és que ja no ho feien prou bé. Jo

crec que aquesta no és la qüestió. Respon a una altra lògica i aquesta altra lògica, en definitiva, té veure que el sistema sanitari no sigui una excepció respecte al que és la jubilació en altres sectors. I al mateix temps que es fa que no sigui una excepció també s'han d'establir els mecanismes de regulació per crear la figura dels emèrits, creada també a les universitats, de manera que els professionals que tenen un paper especial dintre d'equips de recerca, posem per cas, o dintre de determinats serveis, en aquest cas puguin continuar tenint un paper diferent però al mateix temps puguin seguir fent una aportació al sistema sanitari.

Per tant, doncs, entenent el trastorn i dolor que ha generat aquesta jubilació forçosa als professionals, al mateix temps també defensem la lògica a partir de la qual el sistema sanitari no sigui una excepció respecte a altres d'altres llocs de treball, i que es faci la regulació dels emèrits.

I per aquesta raó, i sobretot també defensant aquest principi que és la mesa sectorial qui ha pres unes decisions, nosaltres votarem en contra d'aquesta Moció.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Comas. Senyor Sancho, per posicionar-se sobre l'esmena presentada...

El Sr. Sancho i Serena

Bé, alguna qüestió prèvia. Jo m'agradaria, és a dir..., agrair a l'Uriel que m'hagi donat la raó que qui ha de fer el Pla d'ordenació sigui el Departament. Però, fixa't bé, precisament en això, en aquesta raó, es basa molta part de la nostra intervenció i molta part del que estem argumentant. És a dir, nosaltres pensem que no podem dir-los, senyora Comas, a la gent que es jubila que els acompanyem en el seu sentiment, que entenem el seu sentiment i el seu dolor per jubilar-se. El que es mereixen és una altra cosa.

Tenim un estatut marc que diu que no hem de jubilar la gent si prèviament no aprovem el Pla d'ordenació de recursos humans. I resulta que els fem anar al contençió i publiquem una metodologia per a fer el Pla amb posterioritat. És a dir, no respectem ni el procediment administratiu. És a dir, el mínim respecte que els devem és complir la llei i seguir el procediment administratiu, perquè, si no, acompanyar-los en el sentiment no servix per a res. Es tracta d'un acte de justícia. Es tracta de ser justos. I si en el Pla d'ordenació de recursos humans s'ha de jubilar-los, els jubilem.

I una altra cosa que no és menor. A la mesa sectorial precisament l'únic sindicat que es pronuncia en contra és aquell que representa, casualment, tots els afectats –tots. I, per tant, se l'ha de tenir en compte. I no hi ha consens perquè el sindicat que representa tots els afectats hi està en contra.

Simplement acabarem dient que acceptem l'esmena del Partit Popular perquè no afecta l'essència de la nostra Moció. I demanar-los, a la resta de grups, que s'ho repensin perquè encara hi són a temps, perquè no respectar el procediment administratiu és obrir la porta a l'ar-

bitrarietat, no sols en el moment de la jubilació sinó també en el moment de la contractació.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Sancho. Estem cridant a votació.

(Pausa llarga.)

Senyores i senyors diputats, posem a votació el quinze punt de l'ordre del dia.

Comença la votació.

Aquesta Moció ha quedat rebutjada per 53 vots a favor, 62 en contra, cap abstenció.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a dos quarts de nou del vespre i dos minuts.